

Apocalipsa lui Isus Hristos

Autor: Jeff Wehr

Introducere

Cartea Apocalipsei a fost dată pentru călăuzirea și mângâierea bisericii de-a lungul întregii ere creștine, de la biserica timpurie până la momentul când Pământul va fi făcut nou. Totuși, mulți lideri religioși și învățători au declarat-o ca fiind o carte sigilată ce nu poate fi înțeleasă. Dimpotrivă, găsim aici promisă o binecuvântare asupra acelor care o vor citi, care vor ascult și vor păzi cuvintele cărții Apocalipsa. Vezi Apocalipsa 1:3.

În clipa în care noi ca popor vom înțelege lucrurile profunde ale lui Dumnezeu din această carte, atunci se va putea vedea între noi o mare reînviore. Vom descoperi faptul că Dumnezeu are o lucrare specială pentru poporul Său în aceste zile de pe urmă. Vom fi învățați să deosebim adevărul de minciună. Nu degeaba a spus Isus: “Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea. Căci vremea este aproape!”

Doar din pricină că noi ar trebui să citim mai mult, să învățăm mai mult, să scriem mai mult, să publicăm mai mult din lecțiile și soliile acestei foarte importantă carte a Bibliei, am compilat acest comentariu. Dar trebuie să luăm și aminte la avertizările și învățămintele ei. Toți aceia care ridiculizează și ignoră aceste profeții, care refuză să-și aducă viețile în conformitate cu adevărurile pe care ea le proclamă, vor rămâne lipsiți de binecuvântare. De aceea, să lăsăm ca sfintele cuvinte ale Apocalipsei să vorbească fiecăruia. Studiați-o cu râvnă și rugăciune și primiți bogatele ei binecuvântări.

Comentariul din paginile următoare la cărțile Daniel și Apocalipsa va începe cu o privire la uimitoarea armonie a cărților și a principiilor interpretării biblice. Apoi vom trece la un comentariu verset cu verset, capitol cu capitol al acestor două mari cărți profetice. Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze din belșug studiul.

Capitolul 1

Titlul: Descoperirea (Apocalipsa) lui Isus Hristos

Cuvântul “apocalipsa” înseamnă “descoperire”, “o apariție”, “desfășurare”. În forma sa verbală “apocalipsa” înseamnă “a descoperi”, “a desfășura”, “a aduce la lumină”. Atunci când este folosit în NT face referire la a doua venire a lui Hristos.

“Așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării (“apocalipsei”) Domnului nostru Isus Hristos.” 1 Cor. 1:7.

“Să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea (“apocalipsa”) Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui.” 2 Tes. 1:7.

“Pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care pierе și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea (“apocalipsa”) lui Isus Hristos.” 1 Pet. 1:7.

Ultima carte a Bibliei este centrată în jurul “apocalipsei” sau a doua venire a lui Hristos. Cele șapte biserici, șapte peceti, șapte trâmbițe încep fiecare cu biserica timpurie și ne conduc spre a doua venire. Ultimele șapte plăgi ne conduc cu siguranță la a doua venire. Capitolul 19 și alte porțiuni din Apocalipsa se ocupă cu deosebire de a doua venire. Capitolele 20-22 descriu evenimentele de după a doua venire. Este o carte inspirată îmbibată de solia “Fiți pregătiți!, Fiți pregătiți!, Fiți pregătiți!”

1:1

Această ultimă carte a Bibliei este o “Apocalipsa”, o “Descoperire”. Nu este sub nici o formă o “taină” de nedezlegat, sau o carte “ascunsă” pentru totdeauna. Ea este o “desfășurare”, o “descoperire”, o “revelare” cu privire la revenirea lui Isus. Este o descriere detaliată, de culise a lucrurilor pe care Isus le-a făcut, pe care le face în prezent pentru mântuirea omului din starea lui păcătoasă înaintea revenirii Sale.

1:2

Există un lanț al comunicării, al transmiterii acestei cărți astfel ca ea să ajungă până la noi:

- ❖ De la Dumnezeu
- ❖ Lui Isus
- ❖ Prin slujirea unui înger
- ❖ Către Ioan
- ❖ În Duhul
- ❖ Către cititor
- ❖ Către ascultătorul credincios

Întrebarea devine acum: “ce va face ascultătorul credincios cu Apocalipsa? Fără îndoială trebuie ca prin harul lui Dumnezeu să ascultăm învățăturile sale și să împărtășim solia sa minunată cu alții.

1:3

Este pronunțată o binecuvântare asupra aceluia care citește, ascultă și păzește lucrurile scrise în cartea aceasta. De observat că există exact șapte binecuvântări rostite, iar cea de-a șaptea accentuează ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Vezi Apocalipsa 22:14.

Alte binecuvântări rostite: Apoc. 14:13;
Apoc. 16:15;
Apoc. 19:9;
Apoc. 20:6;
Apoc. 22:7;
Apoc. 22:14.

Suntem destul de buni la citire, dar oare auzim ceea ce citim? Oare ne gândim noi că Dumnezeu vrea să ne spună fiecăruia ceva în mod personal? Apoi, dincolo de citire și auzire vine ascultarea/păzirea. Oare cooperez eu cu Dumnezeu în aplicare lucrurilor pe care le citesc și le aud? Până când Dumnezeu nu va avea un popor care să citească, să audă și să păzească lucrurile profeției ce se concentrează în jurul Apocalipsei lui Isus Hristos, lucrarea noastră nu se va chema altfel decât numai întârzierea venirii Sale.

1:1, 3, 19

Există o aplicație imediată a lucrurilor scrise în carte, precum și una viitoare.

“lucrurile care au să se întâmple curând.” (v. 1);

“vremea este aproape.” (v. 3);

“lucrurile care sunt.” (v. 19);

“lucrurile care au să fie după ele.” (v. 19).

1:4 Ioan adresează cartea celor șapte biserici care sunt în Asia.

1:4-6,8,18 Prezentarea Tatălui și a Duhului Sfânt, cu accent pe Isus

Tatăl — “Cel ce este, cel ce era...” (v. 4);

Duhul Sfânt — “șapte duhuri” (v. 4);

Isus — De observat aici că există o înșeptită descriere a lui Isus în introducere: “Și din partea lui Isus Hristos, martorul credincios, cel întâi născut dintre cei morți, Domnul împăraților pământului. A lui care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său; a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin... Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic... Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților.” (vs. 5,6,8,18)

1. Isus este Adevărul

Isus este martorul credincios, însemnând faptul că noi putem să ne încredem în El. Isus a venit în lumea noastră pentru a “mărturisi despre adevăr” Ioan 18:37. În cartea Apocalipsa avem o mărturie credincioasă despre: a) biserica lui Dumnezeu din trecut și b) starea spirituală a bisericii Sale din ziua de astăzi. Ne spune adevărul despre răzvrătirea Satanei și agenții, mijloacele prin care el lucrează pentru a-i distruge pe cei neprihăniți.

2. Isus este asigurarea biruinței asupra morții

Isus este “cel întâi născut dintre cei morți” în virtutea învierii Sale superioare sau văzută ca fiind cea mai importantă. Isus nu a fost prima persoană care a fost înviată dn mormânt. Însă toate celelalte învieri se sprijină pe învierea Sa. Dacă Isus nu ar fi fost înviat, atunci nici unul nu ar fi putut fi înviat.

Eu sunt “Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților.” (v. 18)

Este un lucru care aduce mângâiere conștientizarea faptului că Isus este acela care ține în mână cheile morții și ale locuinței morților. Acest lucru ne aduce în minte alte pasaje asociate cu Isus pe subiectul morții și învierii.

Ioan 5:28, 29

Ioan 6:40, 47

1 Cor. 15:22

1 Tes. 4:16

Apoc. 21:4

Din cei doisprezece ucenici de la început numai Ioan mai rămăsese acum în viață. Însă nici el nu mai avea mult timp de trăit. Ce păcat că Isus încă nu revenise. Oare se va mai întoarce vreodată? Oare va fi vreo înviere?

Ce mângâiere trebuie să fi fost pentru Ioan să Îl asculte și să Îl vadă pe Isus venind la el și spunându-i: “Eu sunt Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților.”

Foarte curând Isus va folosi acele chei pentru a deschide mormintele celor ce au crezut și s-au încrezut în El.

3. Adevărul va birui

Isus este “prințul”, “domnul” sau “conducătorul” acestei lumi. Hristos S-a ridicat deasupra lucrurilor acestui pământ în virtutea vieții Sale lipsite de păcat, în virtutea morții, învierii și mijlocirii Sale.

4. Nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Hristos

În timp ce Ioan este exilat pe Patmos, el încă poate spune că Isus “ne iubește.” Circumstanțele nu ne pot jefui de dragostea lui Hristos pentru noi.

5. Sângele vărsat al lui Hristos ne poate elibera de păcat

Dragostea nu înseamnă doar a spune vorbe. Iubirea se dovedește prin fapte. Ioan nu a putut uita niciodată faptul cum Isus ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său. “Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.” Ioan 15:13. “Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” Romani 5:8.

6. Noi trebuie să fim învățători, ajutori și slujitori

Ca un rezultat al dragostei active a lui Dumnezeu pentru noi, El a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu.

7. Hristos este viu prin Sine Însuși

“Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul... Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.” (v. 8)

Prima și ultima literă a alfabetului grecesc sunt alfa și omega. Cu alte cuvinte Isus este cel dintâi și cel de pe urmă, începutul și sfârșitul. Aceeași descriere este făcută și cu privire la Tatăl, atât Tatăl cât și Fiul împărțind același atribut divin al trăirii prin Sine, dincolo de timp. El nu este doar veșnic, ci omnipotent. El este Cel Atotputernic.

1:7

Aici avem făgăduința revenirii lui Hristos. Făgăduința Sa este bună (Ioan 14:1-3), și va veni a doua oară. Însă cine va fi martor la asemenea scene de o măreție și o solemnitate înfricoșătoare? Ni se spune că la a doua Sa venire vor fi martori și cei ce L-au “străpuns” pe Hristos. Oare este vorba aici de vreo înviere deosebită, specială? Știm că Biblia vorbește în mod clar despre două învieri:

Isus a spus: “Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată. Ioan 5:28,29. Pavel a spus: “Va fi o înviere a celor dreți și a celor nedreți.” Fapte 24:15.

Ioan a vorbit despre cele două învieri ca fiind despărțite una de cealaltă printr-o perioadă de o mie de ani: “Își am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus, și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, ... Ei au înviat și au împărțit cu Hristos o mie de ani. Ceilalți morți nu au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte nu mai are nici o putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărți cu El o mie de ani.” Apocalipsa 20:4-6.

La a doua venire a lui Hristos cei neprihăniți sunt înviați la “întâia înviere” — “învierea pentru viață” — sau la învierea celor “dreți”. La sfârșitul celor o mie de

ani cei nelegiuți sunt înviați la a doua înviere — “învierea pentru judecată” — învierea celor “nedreți”. În Apocalipsa 1:7 Isus vorbește despre o înviere în același timp a unor anumite persoane care au fost unele drepte, altele nelegiuite. La judecata lui Hristos, Isus i-a spus lui Caiafa, liderul religios iudeu, “Veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venind pe norii cerului.” Matei 26:64.

Caiafa a fost unul dintre aceia asupra cărora cade responsabilitatea străpunerii sau răstignirii lui Hristos. Alături de mulți alții el va fi martor la a doua venire a lui Hristos. Profetul Daniel vorbește despre același eveniment spunând: “În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum nu a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte. Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viață veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică.” Daniel 12:1,2. Aici avem o descriere a unora “mulți”, nu toți, dintre cei dreți și dintre cei nedreți care vor fi înviați într-o înviere specială pentru a fi martori la a doua venire a lui Hristos.

1:9

Ioan nu era singur în suferința sa din pricina lui Hristos. El a fost luat prizonier pe o insulă stâncoasă și pustie numită Patmos — undeva la 75 km sud-vest de Efes. Ioan se afla acolo din pricina hotărârii sale de a viața de a predica Cuvântul lui Dumnezeu și din pricina mărturiei sale despre credința sa în Isus Hristos. Vezi 6:9; 12:17.

1:10

Ioan L-a văzut pe Domnul și Mântuitorul său în ziua Domnului. Isus a identificat Sabatul ca fiind ziua Sa spunând: “Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului.” Marcu 2:28. Atunci când El a dat cele Zece Porunci lui Moise, a prezentat aceeași pretenție de paternitate spunând: “ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău.” Exodul 20:10.

Marcu 15:42 spune că Isus a fost răstignit în “ziua Pregătirii, adică ziua dinaintea Sabatului”. Luca 23:56 spune că în ziua Sabatului ucenicii Săi “s-au odihnit după Lege”. Matei 28:1 spune că “la sfârșitul zilei Sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii” femeile au venit pentru a unge trupul Său și găsească mormântul gol. În concluzie Isus a murit în ziua de dinaintea Sabatului și a înviat în ziua de după Sabat.

1:11

Isus nu are doar epistole adresate celor șapte biserici, El “umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur... și cele șapte sfeșnice sunt cele șapte Biserici.” Apocalipsa 2:1; 1:20.

Care sunt cele șapte biserici?

Aceste șapte epistole erau adresate către șapte biserici care în zilele lui Ioan experimentau exact lucrurile despre care vorbește Isus. Spre exemplu: “Ți-ai [tu, adresare directă spre Efes] părăsit dragostea dintâi.” Apocalipsa 2:4. “Tu [în Pergam] ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam.” Apocalipsa 2:14. “Tu [în Tiatira] lași ca Izabela, femeia aceea...” Apocalipsa 2:20. “Ai [în Filadelfia] păzit Cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu.” Apocalipsa 3:8.

Aceste afirmații trebuie să fi fost adevărate către aceste adunări locale în zilele lui Ioan, altfel, atunci când aceste epistole ar fi sosit ar fi semănat confuzie. De fapt Ioan ar fi fost considerat un prooroc mincinos. Totuși, dacă aceste epistole au o aplicație locală asta nu reduce cu nimic aplicația lor la o scară mai largă.

Aceste epistole nu pot fi reduse doar la șapte biserici literale din zilele lui Ioan. Acestea sunt șapte solii adresate fiecărui individ. Fiecare epistolă se sfârșește cu cuvintele “Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul”. Cu toții trebuie să ascultăm ce spune Dumnezeu bisericilor (plural). Mai mult decât atât, făgăduințele sunt pentru “cel ce va birui.” Făgăduințele au fost adresate oricui ar avea nevoie de încurajare — oricui ar trece prin presiuni și încercări asemănătoare — ele sunt pentru oricine “are urechi” și este binevoitor a asculta. În timp ce aceste epistole sunt adresate oricui, totuși ele au un destinatar specific în anumite biserici sau grupe. Ele se aplică la fel de bine diferitelor stări în care se află diferite biserici din ziua de astăzi — oferind aceleași remedii și făgăduințe. Aceste șapte biserici reprezintă de asemenea era creștină completă. Iată câteva motive aduse în sprijinul acestei afirmații:

În același fel în care profețiile lui Daniel au reprezentat succesiunea imperiilor mondiale, aceste șapte biserici ne conduc de la biserica primară (reprezentată de Efes) la biserica lui Dumnezeu din vremea sfârșitului (reprezentată de Laodicea).

Anumite elemente, în special soliiile către Smirna și Filadelfia sunt predicții. Spre exemplu, credincioșii din Smirna sunt anunțați că “diavolul are să arunce în

temniță pe unii dintre voi” și “veți avea un necaz timp de zece zile [sau zece zile profetice reprezentând zece ani literali].” Apocalipsa 2:10.

Știm că toate adunările locale din zilele lui Ioan au experimentat persecuția, nu doar biserica din Smirna. Știm, din istorie, că în cel de-al doilea și al treilea secol creștinii au fost la fel de crunt persecutați ca și creștinii din primul secol.

În Ioan 13:19 Isus a spus: “Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se va întâmpla, să credeți că Eu sunt.” Aplicând propriul principiu de interpretare al lui Hristos, putem să privim înapoi din zilele noastre și să vedem modul în care această profeție a fost împlinită.

Cele “zece zile” de persecuție din perioada Smirna au avut loc profetic între anii 303-313, sub Dioclețian. Asta nu înseamnă că creștinii din Smirna zilelor lui Ioan nu au avut în față zece zile sau ani de persecuție cruntă. De fapt, cel mai probabil au avut parte efectiv de această persecuție. Însă știm că există și o aplicație viitoare ce se întindea dincolo de zilele lui Ioan care descrie perfect perioada a doua a dispensațiunii creștine.

Cifra șapte este numărul desăvârșirii (un număr al unei realități din care nu mai lipsește nimic, n.tr.). Aceste șapte biserici descriu ceva fără lipsă, complet cu referire la biserica creștină. Din moment ce existau cu mult mai multe biserici în Asia decât cele șapte amintite aici, putem înțelege că aceste șapte biserici sunt folosite simbolic pentru a reprezenta adevărata stare spirituală a bisericii lui Dumnezeu de-a lungul secolelor. De fapt aceste șapte biserici au fost alese dintre multe biserici pentru că ele reprezentau stare reală a bisericii întregii ere creștine.

1:12-16

Ioan se întoarce și vede glasul care îi vorbea. El vede mai întâi șapte sfeșnice de aur, care reprezintă pe cele șapte biserici. Faptul că sunt de aur arată cât este de prețioasă biserica lui Dumnezeu în ochii Săi. Ioan Îl vede pe Isus umblând în mijlocul lor, arătând că prezența Sa este permanentă alături de urmașii Săi. Vezi și Matei 28:20; Col. 1:18.

Aceste șapte sfeșnice de aur ne aduc aminte de candelabrul cu cele șapte brațe ce se găsea în locul numit Sfânta al sanctuarului. Știm că sanctuarul de pe pământ nu era altceva decât o copie a sanctuarului din ceruri. (Vezi Evrei 8:1-5), și că Isus slujește ca Mare Preot în sanctuarul ceresc. Vezi Evrei 2:17,18; 4:14-16; etc. Cu

alte cuvinte Isus slujește ca Marele nostru Preot ceresc de-a lungul erei creștine, mijlocind întotdeauna în favoarea noastră.

După ce Hristos a fost răstignit El a fost ridicat la ceruri ca Marele nostru Preot ceresc intrând în locul numit Sfânta — acolo unde găsim candelabru cu cele șapte brațe. (Vezi diagrama sanctuarului din paginile următoare). Aici Îl găsim pe Isus mijlocind pentru noi de la începutul erei creștine.

Atunci când începe perioada celei de-a șaptea biserici Isus intră în locul sanctuarului ceresc numit Sfânta Sfințelor pentru a efectua lucrarea Sa specială a judecării. De aceea cea de-a șaptea biserică, Laodicea, înseamnă “un popor judecat”.

În mijlocul acestor candelabru Ioan vede pe “Fiul omului”, Isus Hristos. El este îmbrăcat cu o haină lungă până jos, reprezentând demnitate. Această descriere a lui Isus este aproape identică cu cea pe care o face Daniel în Daniel 10:5-12. Ambii prooroci au văzut un “om” care era “îmbrăcat cu o haină de in... cu un brâu de aur” care avea “ochii ca niște flăcări”, “picioarele ca arama” și un glas ca vuietul unor ape multe. Atât Daniel cât și Ioan au căzut înaintea Lui ca niște oameni morți și amândurora Isus le-a spus: “Nu te teme!”

În mâna dreaptă a lui Isus, reprezentând puterea Sa de a (sus)ține lucrurile, El ține cele șapte stele, care sunt îngerii sau trimișii celor șapte biserici. Vezi Apocalipsa 1:20. Isus este întotdeauna prezent gata de a da putere solilor Săi pentru a predica solia timpului lor. Hristos întărește acest lucru prin sabia Sa cu două tăișuri reprezentând autoritatea lui Hristos de a judeca, și mai ales puterea Sa de a efectua judecata.

1:19, 20

Lui Ioan i se spune aici pentru a doua oară să scrie aceste lucruri care sunt gata de a se întâmpla și cele ce se vor întâmpla într-un viitor mai îndepărtat.

Taina celor șapte stele menționate aici nu este un secret ținut tainic pentru totdeauna, ci un adevăr care este descoperit celor ce cred, rămânând ca o taină pentru aceia care refuză să accepte adevărul său așa cum este în Isus. Cele șapte stele sunt șapte îngeri ai unor șapte biserici. Cuvântul grecesc *aggeloi*, de la care derivă cuvântul “angel” (“înger”, “angelic”, n.tr.) înseamnă literal “trimis”, “mesager” și poate face referire atât la ființele cerești cât și la cele pământești. În următoarele trimiteri se regăsesc pasaje unde cuvântul *aggeloi* se aplică unor ființe umane: Matei 11:10; Marcu 1:2; Luca 7:24; 9:52; 2 Cor. 12:7.

Unii comentatori cred că cei șapte îngeri ai celor șapte biserici sunt liderii și pastorii bisericii. Dacă este așa, atunci aceste epistole au fost destinate păstorului pentru ca el mai apoi să citească mesajul ei întregii adunări. Pare cu totul improbabil ca Ioan să fi intenționat a scrie aceste șapte epistole către șapte îngeri cerești diferiți.

Aceste șapte epistole accentuează marea responsabilitate care este așezată deasupra liderilor bisericii lui Dumnezeu, aceea de a predica vindecarea dorită de Dumnezeu pentru cei ce fac parte din bisericile menționate.

Capitolul 2

Isus se referă la aceste șapte biserici ca fiind șapte sfeșnice pentru că El dorește să le ajute să strălucească cu o lumină mai mare. Pentru a le ajuta să strălucească mai tare El:

- a) va aprecia pentru calitățile lor bune
- b) va muștra pentru greșelile lor
- c) va face apel la inima lor pentru pocăință și reformă
- d) va oferi o răsplată specială pentru răspunsul lor pozitiv spre ascultare.

Pe măsură ce vom studia aceste șapte biserici să nu uităm că aceste solii ni se adresează și nouă în aceeași măsură.

Apocalipsa 2:1-7: Efes, biserica ce și-a părăsit dragostea dintâi.

Biserica din Efes a fost fondată de Aquila și Priscilla, un cuplu de evangheliști laici consacrați. Apollo, un alt elocvent evanghelist, i-a ajutat să pornească, și la fel i-a ajutat și apostolul Pavel. Vezi Fapte 18:18-26. De fapt Pavel a petrecut trei ani de zile în Efes. În timpul a doi dintre acești ani el a învățat din Scripturi în fiecare zi într-un loc închiriat, în timpul orelor de foc ale zilei, 1100 a.m. – 400 p.m., atunci când vârtejul afacerilor orașului se domolea puțin și locul respectiv rămânea nefolosit. Vezi Fapte 19:8-10; 20:31.

Aprecierea

2:2, 3

Hristos a apreciat această biserică pentru că “ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt” și pentru că au urât “faptele Nicolaiților” pe care, a adăugat Isus, “și Eu le urăsc”. Isus a apreciat pe efeseni pentru “faptele”, “osteneala” și “răbdarea” lor. Apocalipsa 2:2,6.

Cine erau Nicolaiții? Irineu, un slujitor al bisericii din secolul al II-lea care a crescut în apropiere de Efes, a făcut referire la ei într-una din scrierile lui ca fiind niște creștini mărturisiți care considerau “o chestiune fără importanță practicarea adulterului și mâncarea lucrurilor jertfite idolilor.” Se pare că Nicolaiții erau niște “creștini” care simțeau că credința în Isus îi elibera de ascultarea față de unele din cele Zece Porunci. Prea iubitul Ioan scria în prima sa epistolă: “Cine zice ‘Îl cunosc’ și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el.” 1 Ioan 2:4.

Mustrarea

2:4

Isus a spus: “Ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.” (2:4) Creștinii efeseni au rămas religioși și conservatori, însă și-au pierdut acea percepție a primelor lor afecțiuni profunde față de Hristos.

Răsplata

2:7

Bucuria restaurării relației unei prime dragoste este doar începutul răsplătirii. “Celui ce va birui” — adică oricine va învinge lipsa dragostei — spune Isus, “îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.” Evident, această făgăduință nu a fost dată numai pentru creștinii efeseni, ci pentru toți cei ce vor fi biruitori în Hristos.

Smirna, biserica sub persecuție

Apocalipsa 2:8-11

Biserica din Smirna a fost o biserică persecutată. A fost calomniată de către iudei, a fost programată pentru a fi chinuită de către Satana și a primi “un necaz” timp de

“zece zile”. Unii din membrii acestei biserici urmau să fie aruncați în temniță, alții urmau să fie dați la moarte.

Aprecierea

2:9

Isus știa totul despre încercările prezente și viitoare asupra creștinilor din Smirna. De asemenea a apreciat profund calitatea credinței lor în El. “Știu necazul tău, și sărăcia ta (dar ești bogat).” (2:9) Creștinii din Smirna nu au primit mustrare, ci numai apreciere și făgăduința unei răsplătiri.

Este important pentru noi să suportăm încercările. Dar este însă mult mai bine să faci fapte bune în vremea încercărilor. Acest lucru poate fi făcut numai dacă ne concentrăm asupra nevoilor celorlalți.

2:10, 11

Într-o manieră de compasiune față de circumstanțele chinuitoare în care se aflau creștinii din Smirna, Isus S-a prezentat pe Sine ca fiind “Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce a murit și a înviat.” După care le-a dat acea îndoită făgăduință a învierii: “Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții.” (2:10)

Această făgăduință este oferită tuturor celor ce vor “birui” — care vor fi “credincioși până la moarte”. Este pentru acei creștini care vor birui asupra răului, care mai degrabă ar muri decât să facă răul. Este pentru creștinii care mai degrabă ar muri decât să calce poruncile lui Dumnezeu.

Pergam, biserica de lângă tronul Satanei.

Apocalipsa 2:12-17

Isus a spus adunării din Pergam: “Știu unde locuiești, acolo unde este scaunul de domnie al Satanei.” (2:12) Pergam a fost locul unde s-a făcut prima dedicație a unui templu pentru închinarea adusă împăratului Romei. Acest lucru a avut loc în anul 29 î.Hr. în cinstea lui Caesar Augustus. Chiar la vremea la care Ioan scria aceste cuvinte, creștinii erau persecutați pentru refuzul lor de a se închina împăratului Domițian (81-96), care insistase a primi închinarea ca “Domn și Dumnezeu.”

În vremea acestei perioade profetice a Pergamului, între anii 313-538, îl descoperim pe împăratul Constantin, în secolul al IV-lea, împletind creștinismul și

păgânismul laolaltă. A îmbogățit Biserica Romei oferindu-i daruri atât financiare, cât și politice. În această perioadă Papalitatea se dezvolta, iar Satana își punea bazele scaunului său de domnie în interiorul structurii bisericii.

Aprecierea

2:13

Hristos S-a arătat a fi satisfăcut de faptul că, în ciuda unui mediu atât de nelegiuit, biserica din Pergam nu s-a lepădat de credința ei “nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana.”

Acest credincios, Antipa, reprezintă mii de credincioși care au refuzat fie să aducă închinare împăratului, fie să participe la păgânizarea bisericii. Antipa înseamnă “opus față de” sau “a fi împotriva.” Pas sau Papas înseamnă “părinte” sau “papă” sau “unul care este mai înainte.” Cu alte cuvinte, Dumnezeu a avut o grupă de oameni credincioși, bărbați, femei și copii care erau împotriva celui ce încerca să ia locul dintâi, locul care era mai înaintea tuturor — oameni credincioși care erau împotriva dezvoltării acestui pas sau papas sau papalitatea.

A nu se uita că a fost nevoie de secole pentru ca Papalitatea să se dezvolte și să preia controlul asupra domeniilor Imperiului Roman. Acest lucru s-a întâmplat mai ales în acei ani dintre 313-538 când Papalitatea efectiv a început să-și evedențieze conturul în pregătirea preluării controlului imperiului atât religios, cât și politic de la anul 538.

Mustrarea

2:14, 15

Deși aceste mii de creștini Antipa au putut fi apreciați, în același timp alți creștini din Pergam nu au putut primi o astfel de apreciere. Unii dintre ei au făcut exact opusul acceptând “învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor, și să se dedea la curvie.” (2:14) Isus a adăugat: “Tot așa, și tu ai câțiva care, de asemenea, țin învățătura Nicolaiților, pe care Eu o urăsc.” (2:15)

Am amintit că Nicolaiții învățau faptul că credința în Hristos îi elibera de obligația de a păzi poruncile lui Dumnezeu, în special, poruncile care aveau de-a face cu adulterul și închinarea la idoli. Evident, anumiți membri ai bisericii din perioada Pergam au comis adulterul spiritual amestecând biserica și statul laolaltă. De asemenea s-au amestecat și au schimbat cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu înlăturând porunca ce interzicea închinare la idoli, schimbând Sabatul de la a

șaptea zi a săptămânii la prima. Și toate acestea au fost făcute pentru a da bisericii popularitate față de păgânii din cadrul imperiului.

Isus de asemenea îi muștră pentru acceptarea învățăturilor lui Balaam. Balaam este aici folosit ca un simbol. Personajul istoric, Balaam, era un profet cunoscut din vremea VT. Vezi Numeri 25:1-9; 31:16. După ce a slujit lui Dumnezeu timp de mulți ani, Balaam a acceptat oferta de mită venită din partea lui Balac, împăratul moabiților, care i-a cerut să îi blesteme pe israeliți astfel încât poporul Israel să fie pus în imposibilitatea de a-i învinge pe moabiți în luptă.

Dumnezeu a făcut o minune pentru a-l împiedica pe Balaam să blesteme pe Israel; însă Balaam era atât de hotărât să obțină mita respectivă încât l-a sfătuit pe împăratul Balac să îi invite pe israeliți la o sărbătoare păgână, susținută din belșug cu femei și băutură. Se pare că Balaam a gândit că dacă îi va face pe israeliți să păcătuiască grosolan, atunci Dumnezeu Însuși îi va blestema.

Împăratul Balac a urmat sfatul capcană al lui Balaam, iar mulți israeliți au căzut în ispită. Dumnezeu, bineînțeles, nu a blestemat pe Israel, însă a cerut ca liderii israeliți care au cooperat cu Balaam să fie spânzurați. Mii de israeliți participanți la sărbătoare au căzut loviți de urgie. Cu totul au murit 24.000 de persoane. În mod tragic, biserica apostaziată din această perioadă a condus mii de persoane într-un adulter spiritual și o închinare la idoli grosolană.

Ca atare în Apocalipsa 2:16 Isus a dorit ca liderul (îngerul) bisericii din Pergam să determine partida urmașilor lui Balaam să se “pocăiască” și să își schimbe căile. Altfel, spune Isus solemn, “voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele.” Sabia reprezintă pedeapsa care va veni în cazul în care ei nu se vor pocăi.

2:17 Efes, biserica ce și-a părăsit dragostea dintâi.

“Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, și îi voi da o piatră albă, și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu îl știe nimeni decât acela care îl primește.” Apocalipsa 2:17.

Isus este “pâinea vieții” — mana ascunsă care se coboară din ceruri. Numai dacă ne pocăim de căile noastre Nicolaite și Balaamite vom putea să Îl primim pe Isus ca hrana noastră. Liderii bisericii care continuă să conducă pe membrii bisericii în idolatrie și în călcarea poruncilor nu pot să primească răsplata sau făgăduința.

Celui ce va învinge aceste căi păgâne Isus îi va da un nume nou care va corespunde noului său caracter.

Tiatira, biserica ce a tolerat-o pe Izabela Apocalipsa 2:18-29

Cetatea Tiatira nu era port la mare, însă era așezată pe un drum principal. Era o cetate cunoscută pentru bunurile sale stacojii. Vezi Fapte 16:11-15.

Aprecierea 2:19

Hristos i-a felicitat pe acei creștini din Tiatira care trăiseră o viață de “dragoste”, “credință”, “slujbă”, “răbdare”, “fapte” (2:19) într-o vreme în care marea majoritate a creștinilor mărturisii se afundaseră într-o adâncă apostazie. Isus a observat faptul că faptele lor bune au fost din ce în ce mai bune, spunând că “faptele tale de pe urmă sunt mai multe decât cele dintâi”.

Mustrarea 2:20

În timp ce efesenii au respins pe Nicolaiți, și numai unii dintre cei din Perga au acceptat pe Balaamiți, marea majoritate a celor din biserica Tiatira au tolerat-o pe Izabela, o femeie care își pretindea că este o “proorociță”, care învăța și amăgea pe poporul lui Dumnezeu “să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.” (2:20)

Asemeni lui Balaam, personajul real Izabela a fost o persoană de o reputație proastă a VT. Ea era o falsă proorociță căsătorită cu Ahab, împăratul lui Israel. Fiica împăratului păgân al Tirului, Izabela a adus preoți păgâni împreună cu ea în Israel și curând a convertit pe majoritatea israeliților la închinarea imorală a lui Baal. Mulți israeliți care au refuzat să se lepede de închinarea adusă lui Dumnezeu au fost martirizați. Vezi 1 Împ. 16-21.

Căsătoria lui Ahab cu Izabela reprezintă uniunea adulterină a bisericii cu statul. Rezultatele unei astfel de uniri nesfinte este martirajul celor neprihăniți. Tolerarea acestei Izabela, o păgână, reprezintă acea perioadă din istoria bisericii în care Papalitatea a condus statul și a adus în comunitatea creștină închinarea păgână deghizată ca creștinism.

2:21

Dumnezeu a dat Bisericii din Roma o vreme în care să se pocăiască. Au fost diferite biserici credincioase răspândite pe fața pământului de-a lungul secolelor, iar mai apoi bisericile protestante reformate au adus la lumină adevărul și avertizarea pentru pocăința Bisericii Catolice. Însă Isus a prezis tragic faptul că “nu vrea să se pocăiască”. Imaginați-vă așa ceva, o biserică ce nu vrea să se pocăiască.

2:22, 23

Ca rezultat ea urma să sufere de o boală care trebuia să îi aducă pierirea, de presupus a fi fost ceva datorat de propriile sale excese. “Iată că am să o arunc bolnavă în pat, și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi lovi cu moartea pe copiii ei; și toate Bisericile vor cunoaște că Eu sunt Cel ce cercetez răunchii și inima” (2:22, 23). Aici găsim fără îndoială o referință la o judecată iminentă, adică Dumnezeu va judeca pe fiecare după ceea ce merită. Acest verset afirmă explicit faptul că toți creștinii mărturisiți vor fi judecați. După cum menționa Pavel însuși: “Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care îl va fi făcut când trăia în trup.” 2 Cor. 5:10.

2:24, 25

Au existat însă și dintre aceia credincioși în această perioadă, care nu s-au unit cu Roma și apostazia ei. Ei urmau să mențină lumina pe care au primit-o. Iar așa ceva implica, bineînțeles, că mai multă lumină din Cuvântul lui Dumnezeu urma să răsară.

Acești creștini urmau să se țină tare de credință până la revenirea lui Isus. Asta nu însemna că Hristos urma să vină înainte de încheierea perioadei Tiatira, ci că semnele revenirii Sale vor începe să se arate, după cum au fost: împlinirea profeției celor 1260 de ani care au luat sfârșit în anul 1798, și desigilarea Cărții lui Daniel. Vezi Daniel 7:25; 12:4.

Răsplata

2:26-28

Celui ce urma să biruie ispita de a se lepăda de adevăr pentru câștiguri politice, economice sau sociale, Isus îi promite putere peste popoare și un toiag de fier. În vremurile din vechime “toiagul de fier” era un baston metalic folosit de către păstori. Vezi Psalmul 23:4. Funcția sa nu era aceea de atac, ci de apărare a turmei

păstorului. Cei ce biruie vor vedea distrugerea celor nelegiuiți și nu vor mai avea de suferit din pricina acestora.

“Luceafărul de dimineață” pe care ni-l promite Isus este El Însuși. Vezi Apocalipsa 22:16. În vreme ce lumea caută să facă o alianță cu antihristul, credincioșii lui Dumnezeu caută o deplină uniune cu Isus, Lumina lumii.

Cele șapte solii către cele șapte biserici și contrafacerile acestora

Biserica	Adevărul	Eroarea
Efes	Hristos este Marele nostru Mare Preot	Învățători mincinoși
Smirna	Sufletul este muritor, nu nemuritor	Spiritism
Pergam	Cuvântul lui Dumnezeu	Tradițiile oamenilor
Tiatira	Uniunea cu Hristos, Hristos, Fiul lui Dumnezeu	Uniunea cu lumea, Antihristul, omul fărădelegii
Sardes	Lumina este progresivă	Creștinismul nominal
Filadelfia	Sanctuarul din ceruri	Spovedania, confesionalul
Laodicea	Judecata Neprihanirea prin credința	Milenialismul, Siguranța în păcat

Capitolul 3

Sardes, biserica în stagnare

3:1-3 – Mustrarea

Creștinii din Sardes se simțeau îndeajuns de în siguranță pentru a putea merge la culcare. Însă Isus a spus: “Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci nu am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.”

Biserica Sardes reprezintă perioada reformatoarelor. În timp ce reformatorii înșiși au fost niște exemple vibrante, pline de viață, studioși ai Cuvântului lui Dumnezeu — generațiile următoare nu s-au mai ridicat la acest nivel. Dimpotrivă, ei s-au bazat doar pe reputația strămoșilor lor. Isus a spus: “Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort.” Crezi că ești în viață din pricina faptului că ești un membru al unei biserici protestante, însă în realitate ești mort spiritual.

3:4

Nu toți erau însă morți spiritual. Isus a spus: “Totuși ai în Sardes câteva nume care nu și-au mănjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb pentru că sunt vrednici.”

3:5 - Răsplata

“Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge numele nicidecum din cartea vieții, și voi mărturisi numele Lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.” Isus a făcut un lucru evident faptul că un creștin care persistă în somnolența spirituală va avea numele șters din cartea vieții. Aici încă o dată Isus vorbește despre judecata care va fi partea celor credincioși. Această zi a judecății nu a început în perioada bisericilor Tiatira sau Sardes, dar urma să vină în curând. Lui Daniel i-a fost arătată scena judecății și a scris astfel: “Mă uitam la aceste lucruri până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos ... s-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.” Daniel 7:9,11.

Până acum avem motive să credem că acei creștini Nicolaiți sau Balaamiți vor avea numele șterse din cartea vieții. Aceia care o vor tolera pe Izabela vor fi pierduți de asemenea, la fel ca și creștinii care refuză să se trezească și să devină conștienți de nevoile lor spirituale. Subiectul judecății este o chestiune de cea mai mare importanță. Căci vom vedea că trăim în timpul judecății de cercetare. Sunteți oare gata?

Filadelfia, biserica ușii deschise

Apocalipsa 3:7-13

3:8 – Aprecierea

Numele Filadelfia înseamnă “dragoste frățească.” Isus îi apreciază pe acești creștini filadelfieni spunând: “căci ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu, și n-ai tăgăduit Numele Meu.”

În timpul acestei perioade de reînviore a evlaviei în ceea ce privește formele religioase, și entuziasmul apropierei revenirii lui Hristos, mari mișcări religioase au avut loc în prima jumătate a secolului al XIX-lea.

“Puțina putere” a Filadelfiei cu siguranță că depășește stagnarea și adormirea din Sardes. Totuși această mențiune a “puținei puteri” implică și făgăduința unei puteri mai mari. Acea mai mare putere urma să vină asupra celor ce vor umbla prin ușa deschisă pe care Hristos le-a pus-o în față.

Răsplata

3:9-12

Isus a spus că “sinagoga Satanei” se va închina la picioarele lor. Cu alte cuvinte, ei fie vor veni și vor accepta solia filadelfienilor, fie, cel puțin, vor recunoaște adevărul pe care aceștia îl proclamă și vor admite propria lor greșală.

Isus a făgăduit: “Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim... și Numele Meu cel nou.” Numele nostru cel nou reprezintă caracterul pe care urmează să îl dezvoltăm în cooperare cu ajutoarele cerești. Având numele cetății lui Dumnezeu noi devenim cetățeni ai glorioșului Nou Ierusalim.

Isus va face din cei biruitori “stâlpi în Templul” lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte biruitorii vor avea poziții importante și permanente chiar în prezența lui Dumnezeu. Isus le mai făgăduiește de asemenea că îi va feri “de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului.” Este evident că acești creștini filadelfieni ai secolului XIX au fost încercați cu privire la anumite porțiuni din Scripturi pe care Hristos le-a poruncit să le păzească.

Va veni și ceasul în care “sinagoga Satanei” va trebui să admită faptul că filadelfienii au avut dreptate. Acest “ceas al încercării” într-un fel sau altul vine peste întreaga lume. Deci, oare ce s-a întâmplat între credincioșii filadelfieni ai creștinătății în secolul XIX? Este vorba desigur de ceva care ne-a adus în față

încercării la un anumit timp și loc. A nu se uita că așa ceva s-a întâmplat cu numai 150-200 de ani în urmă. Vom studia acest lucru în capitolul 7 și apoi în capitolul 10, cele două capitole parantetice [cu caracter de informații adiționale, n.tr.].

3:7, 8

Biserica din Filadelfia ne este prezentată ca fiind biserica ușii deschise. Hristos i se prezintă pe Sine Însuși astfel: “Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide. Știi faptele tale: iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă pe care nimeni nu o poate închide.”

Isus are “cheia lui David” și are deplină autoritate pentru a duce la îndeplinire pe mai departe planul de mântuire. Expresia “cheia lui David” vine din profeția lui Isaia cu privire la Eliachim. Eliachim a fost numit să supervizeze tot ce mișca casa lui David, așa cum se observa din faptul că i-a fost dată cheia casei lui David. Vezi Isaia 22:20-22; 2 Împ. 18:18. Hristos are posesiunea “cheii”, prin asta înțelegând că El are putere și autoritate peste biserică și peste toate profiturile ei în planul spiritual.

Hristos deschide acum bisericii filadelfienilor o “ușă” a puterii fără limite care să întrecă “puțin lor putere.” Aceasta ar fi o ușă deschisă care oferă omului o ocazie neîngrădită de a trăi o viață biruitoare de creștin. “Ușa” este adesea folosită în Biblie ca un simbol al oportunității, al ocaziei. Vezi Fapte 14:27; 1 Cor. 16:9; 2 Cor. 2:12; Col. 4:3.

Încheierea perioadei Filadelfia marchează deschiderea acestei uși. Adevărul va fi descoperit, acel adevăr care afirmă faptul că Isus este Marele nostru Preot în sanctuarul din ceruri, “adevăratul cort care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul.” Evr. 8:2,6. “Ușa închisă” ar fi ușa către locul sfânt, iar “ușa deschisă” ar fi cea către Sfânta Sfintelor, unde Hristos desfășoară lucrarea Sa finală în mântuirea omului. Cu alte cuvinte, “ușa închisă” indică faptul că s-a încheiat prima fază a lucrării lui Hristos ca Marele nostru Preot, iar “ușa deschisă” reprezintă începutul fazei secunde și finale a lucrării Sale.

Nici un om nu poate închide ușa care duce la Sfânta Sfintelor din ceruri, și nici nu pot deschide ușa pe care Hristos a închis-o în Sfânta. Lucrarea lui Hristos merge mai departe și nici un om nu poate împiedica lucrarea preoțească a lui Hristos. Sfânta Sfintelor zugrăvește judecata.

În templul de pe pământ, care nu era altceva decât o copie a sanctuarului din ceruri, se putea intra în Sfânta Sfintelor numai o singură dată pe an. Aceasta era ultima zi a anului religios reprezentând ziua judecății pentru Israel. Numai marele preot putea să intre în Sfânta Sfintelor în acea zi solemnă. În acea zi poporul lui Israel trebuia să fie împăcat cu Dumnezeu și cu aproapele său. Dacă nu făceau acest lucru ei urmau să fie scoși afară din poporul lui Israel.

Această zi solemnă era cunoscută sub numele de Ziua Ispășirii sau Yom Kippur, însă nu era altceva decât un tip, o umbră a Zilei Judecății din sanctuarul ceresc. În această zi poporul era judecat, iar sanctuarul era curățit de toate păcatele care se acumulaseră acolo de-a lungul întregului an (religios). Daniel 8:14 ne oferă și dimensiunea temporală printr-o profeție în timp care indică anul în care Hristos urma să înceapă curățirea sanctuarului de toate păcatele mărturisite și lucrarea judecății. Cele 2300 de zile reprezintă 2300 de ani, o zi simbolizând un an în profeția Bibliei. Vezi Num. 14:33,34; Ezechiel 4:5,6. Această profeție în timp a luat sfârșit în anul 1844. De aici deducem că perioada filadelfiană a ținut între anii 1798, an al împlinirii profeției celor 1260 de ani, la 1844, an al împlinirii profeției celor 2300 de ani. În timpul acesta de aproape 50 de ani a fost manifestată o reînviere a evlaviei primare pe care, din nefericire, nu am mai văzut-o de atunci încolo.

Laodicea, biserica în stare de căldicel

Apocalipsa 3:14-22

1844 – a doua venire

3:15-17 - Muștrarea

Laodicea, a șaptea biserică, este ultima biserică a erei creștine. Laodicea înseamnă “un popor judecat.” Această perioadă reprezintă un timp în care cărțile sunt deschise pentru judecată, iar Isus intră în ultima fază a slujirii Sale înainte de a doua Sa venire. În mod tragic, acestei biserici a timpului sfârșitului, Isus nu îi adresează nici o apreciere, ci doar o muștrare înțepătoare: “Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot... Pentru că zici, Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, nenorocit, săra, orb și gol.” Isus le-a spus că se înșală singuri.

Laodiceenii erau “căldicei”. CU alte cuvinte, ei nu erau foarte rău, nici foarte bine, nici pe față ostili lui Hristos, dar nici vital consacrați Lui, nici egoiști la modul absolut, nici entuziastic de generoși, nu se opuneau ajutorării altora, dar nici nu făceau tot ce le stătea în putere să facă.

Acestor laodiceeni Hristos le spune: “Am să te vărs din gura Mea.” Însă El mai adaugă: “Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care îi iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!” (3:19)

Remediul

3:18

Hristos dă glas rețetei Sale pentru boala stării de căldicel spunând: “Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi ca să-ți ungi ochii și să vezi.”

“Haina albă” este identificată în Apocalipsa 19:7,8 ca fiind “neprihănirea sfinților”. Dar de unde oare au obținut sfinții această neprihănire? Biblia spune că Hristos este “Domnul, Neprihănirea noastră.” Ieremia 23:6. Sau după cum scria apostolul Pavel: “Sunt răstignit împreună cu Hristos... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine, și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” Galateni 2:20. Prin Hristos omul devine o nouă creatură și o nouă creație. Prin sângele Său vărsat noi suntem declarați neprihăniți. Prin sângele Său trecut în dreptul nostru noi suntem sfințiți.

“Doctoria” cerească este lucrarea Duhului Sfânt care ne ajută să ne vedem pe noi înșine așa cum suntem în realitate. Isus a spus: “Și când va veni El [Duhul Sfânt], va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.” Ioan 16:8

“Aurul curățit prin foc” reprezintă credința și dragostea care curăță sufletul. Știm că “aurul” reprezintă bogăția și avuțiile acestei lumi. Dar ce reprezintă în domeniul spiritual, ce sunt acelea bogății spirituale? Iacov scria: “Ascultați prea iubiții mei frați: nu a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să îi facă bogați în credință, și moștenitori ai Împărăției pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?” Iacov 2:5. Credința noastră în Dumnezeu ne face bogați. Totuși, ce este aceea credință în Dumnezeu fără dragoste de Dumnezeu? De fapt Pavel ne învață faptul că credința lucrează prin dragoste. Vezi Galateni 5:6. Credința noastră este

motivată de slujirea lui Dumnezeu și a aproapelui nostru prin dragostea arătată de Hristos față de noi. În capitolul dragostei, 1 Corinteni 13, găsim că rămâne acestea trei: credința, nădejdea și dragostea — și totuși cea mai mare dintre acestea este dragostea. Este credința noastră în dragostea lui Dumnezeu față de noi și dragostea noastră față de Dumnezeu și față de aproapele nostru ceea ce e face să fim cu adevărat bogați.

Răsplata

3:20, 21

Isus a spus: “Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine. Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.”

Evident, nu este de ajuns doar să îți dorești să fii un creștin. Noi trebuie să alegem să fim creștini, și unii care să deschidem ușa inimii noastre pentru ca Isus să intre și să rămână. Hristos nu va intra cu forța înăuntru, ci va continua să bată la ușa inimii noastre. Îl vom lăsa să intre?

Capitolul 4

Prima viziune dată lui Ioan a ocupat spațiul capitoalelor de la unu la trei. Acum Ioan primește o a doua viziune care acoperă spațiul capitoalelor de la patru la șapte și primul verset al capitolului opt. Capitoalele patru și cinci prezintă contextul ceresc al viziunii celor șapte peceti. Toate profețiile din Apocalipsa au două fațete. Prima parte zugrăvește o scenă din ceruri care descoperă ceea ce are loc în sanctuarul ceresc în același timp în care evenimentele prezise în cea de-a doua parte se desfășoară pe pământ.

În prima viziune Isus este văzut ca slujind în favoarea noastră în sanctuarul ceresc în timpul întregii perioade a erei creștine, de la Efes la Laodicea. În cea de-a doua viziune Hristos este prezentat ca Mielul junghiat administrând sângele Său în favoarea poporului Său în timpul întregii ere creștine. Așa cum nu o face nici o altă carte a Bibliei, Apocalipsa arată faptul că legătura dintre Dumnezeu și poporul Său este strânsă și hotărâtă.

4:1

O nouă viziune: “După aceste lucruri”. Această afirmație de început a capitolului indică faptul că ceea ce urmează este o nouă și separată viziune de aceea a celor șapte biserici. Așa cum este prezentată lui Ioan ea pare a fi succesivă celei dinaintea ei, însă adevărurile pe care le descrie nu sunt niște adevăruri succesive celor legate de cele șapte biserici. Cu alte cuvinte, adevărurile legate de cele șapte peceți nu încep atunci când se termină Laodicea, ci sunt paralele cu cele șapte biserici.

Profetul vorbește aici cât se poate de clar despre ordinea primirii viziunilor mai degrabă decât despre ordinea evenimentelor descrise în ele. În același fel au fost și viziunile din Daniel, care au fost date succesiv în timp și cu toate acestea au mers în paralele în evenimentele pe care le-au descris. Cortina este acum dată la o parte încă o dată pentru a arăta o nouă serie de evenimente ce acoperă perioada dintre prima și a doua venire a lui Hristos. Să nu uităm că ceea ce avem în studiu este “Apocalipsa lui Isus Hristos”.

Este de asemenea important pentru noi să notăm că evenimentele simbolizate aici sunt grupate cu referire la caracterul lor, și nu cu referire la timp — adică, viziunile sunt mai degrabă topice decât cronologice.

Ușa deschisă: Viziunea începe cu Ioan care vede o ușă deschisă. Nu era o ușă “către cer”, ci o ușă “în cer” care stătea deschisă. Ioan nu a văzut această ușă deschizându-se, ea era deja deschisă.

Ușa la care se face mențiunea aici este, fără îndoială, cea descrisă în Apocalipsa 3:8, pe care numai Hristos singur o poate deschide și o poate închide. Este o ușă spre Sanctuarul ceresc și slujbele sale. Atunci când Isus s-a înălțat la ceruri El a devenit Mare nostru Preot și a intrat pe ușă în Sfânta Sfintelor. Așa cum am văzut, în anul 1844, la sfârșitul profeției celor 2300 de ani, Isus a intrat pe ușă în Sfânta Sfintelor pentru a desăvârși lucrarea Sa de Mare Preot.

Este evident că Hristos a trebuit să devină Miel de sacrificiu oficial înainte de a putea deveni Marele nostru Preot. Și înainte de a deveni Împărat El trebuie să fie de asemenea Marele nostru Preot. Hristos a început era creștină ca fiind Mielul. De la momentul înălțării Sale El este Marele nostru Preot. Atunci când se va întoarce El va fi Împăratul nostru pentru vecii vecilor.

Evenimente viitoare: “Glasul cel dintâi” se referă la glasul de mai dinainte, glasul lui Isus care i-a vorbit lui Ioan în prima viziune. Vezi Apocalipsa 1:10,11. Scopul acestei viziuni este același cu cel al primei viziuni și cu cel al întregii cărți: “Suiete aici și îți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri.”

4:2

Punctul de vedere corect: Nici un punct de vedere al evenimentelor de pe pământ nu poate fi corect atâta vreme cât întregul nu este văzut prin prisma sanctuarului ceresc și a slujbelor sale. Profetul este invitat să urce mai sus la sala tronului lui Dumnezeu pentru a vedea viitorul. Cu alte cuvinte, oare putem noi înțelege istoria și viitorul dacă ne lipsește înțelegerea slujirii cerești a lui Hristos în favoarea noastră?

Tronul: Cuvântul “pus” are sensul de “localizat”, “întemeiat”, “stabilit”, “situat”. Ioan nu a văzut tronul în procesul așezării sale, ci l-a văzut deja pus în locul său. În timp ce tronurile pământești se ridică și se prăbușesc, este mângâietor să știm că în ceruri, tronul lui Dumnezeu este stabil și în siguranță. Motivația acestei stabilități este exprimată de apostolul Pavel care spune: “Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate.” Evr. 1:8. Pe acest tron a luat loc Isus chiar lângă Tatăl Său atunci când S-a înălțat la ceruri și a început lucrarea Sa de Mare Preot. Vezi Marcu 16:19; Evr. 8:1, 2; Apocalipsa 3:21.

4:3

Semnificația culorilor: Iaspisul era primul, iar sardiul era ultimul dintre cele douăsprezece pietre de pe pieptarul Marelui Preot. Cele douăsprezece pietre diferite reprezentau caracterul celor douăsprezece seminții. Vezi Exod. 28:17-21. Prima și ultima culoare Îl reprezintă pe Isus care este “Cel dintâi și Cel de pe urmă”, “Alfa și Omega”.

Curcubeul: Curcubeul care încercuia tronul era asemeni unei pietre de smaragd. Curcubeul este simbolul harului revine după revărsarea mâniei. A fost întins peste ceruri la Potop ca o dovadă a iubirii și harului lui Dumnezeu, și a fost o făgăduință că nu va mai veni niciodată un alt potop de o așa magnitudine. Vezi Gen. 9:12-17. Pentru noi arcul curcubeului indică faptul că deși lumea a fost naufragiată prin păcat, vor veni ceruri noi și un pământ nou unde liniștea și lumina vor fi netulburate. Un cerc complet (“înconjurat”) a fost adesea înțeles ca o emblemă a divinității, eternității și desăvârșirii.

Verdele este probabil culoarea cu cea mai mare calitate de înprospătare, și în mod evident exemplifică viața. Piatra de smaragd din pieptarul Marelui Preot reprezenta pe Iuda pe linia împărătească. Smaragdul verde este deci culoarea împărătească. Cel ce este înconjurat de arcul de smaragd se numește “Domnul domnilor și Împăratul împăraților”.

4:4

Tronurile dimprejurul tronului: În jurul tronului lui Dumnezeu sunt alte 24 de tronuri, scaune de domnie. Acestea sunt aceleași tronuri văzute de Daniel, “s-au așezat niște scaune de domnie” în jurul Celui Îmbătrânit de zile, Tatăl. Vezi Daniel 7:9,10.

Douăzeci și patru de bătrâni: Împăratul David a împărțit preoția tipică în 24 de cete, iar această ordine era folosită încă în vremea lui Isus. Fiecare dintre aceste 24 de cete se afla sub conducerea unei “căpetenii”, comandantul respectiv fiind ales dintre descendenții lui Aaron. Vezi 1 Cron. 24:1-5. Se pare că cei 24.000 de leviți au fost numiți să slujească pe post de asistenți ai preoților în aceste 24 de cete, câte o mie la fiecare ceată. Vezi 1 Cron. 23-25. Cei douăzeci și patru de bătrâni așezați pe tronurile dimprejurul tronului lui Dumnezeu în sanctuarul ceresc sunt deci căpetenii sau bătrâni care au în sarcină cele 24 de cete ale slujbei cerești.

Tind să cred că cei 24 de bătrâni îi reprezintă pe aceia care au fost răscumparați de pe pământ. Ei sunt ființe care sunt “îmbrăcate în haine albe” — acoperite de neprihănirea lui Hristos, și ni se spune despre acești bătrâni că sunt “răscumparați” de sângele lui Isus (5:9). Ei de asemenea oferă arderi de tămâie care reprezintă “rugăciunile sfinților” (5:8). Dar probabil că cel mai convingător punct este acela că ei sunt preoți. Hristos nu a fost calificat să ne devină Mare Preot până în momentul în care a fost întrupat în carne păcătoasă și care “în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” Evr. 4:15. Pentru acest motiv ar părea logic să credem că cei 24 de bătrâni sunt ființe răscumpărate care au biruit prin Isus în trupul lor decăzut.

Dar cum au ajuns aceste ființe răscumpărate în ceruri? Sunt numai două căi de a ajunge în ceruri — prin înviere sau prin luarea la ceruri. Numai doi oameni, atât cât cunoaștem din Biblie, au ajuns la ceruri prin poarta luării la ceruri, și anume Enoh și Ilie. Moise, pe de altă parte, a fost înviat și luat la ceruri nu mult timp după îngroparea sa, iar ucenicii l-au văzut împreună cu Ilie vorbind cu Isus pe muntele schimbării la față. Vezi Iuda 9; Marcu 9:2-4. Cei 24 de bătrâni sunt aceia care au

fost înviați cu Hristos și care s-au înălțat împreună cu El ca primele roade ale biruinței Sale de la Calvar. Vezi Mat. 27:50-53; Efes. 4:8.

4:5

Tronul judecății: Tunete și fulgere par să fie expresive pentru judecățile înfricoșătoare ale lui Dumnezeu împotriva călcătorilor de lege. În Daniel 7:9,10 aceeași scenă este prezentată atunci când tronul lui Dumnezeu era “ca niște flăcări de foc și roatele Lui ca un foc aprins... S-a făcut judecata și s-au deschis cărțile.” Acest fapt va indica gândul că scenele celor șapte peceți includ slujirea preoțească a lui Hristos atât în Sfânta cât și în Sfânta Sfintelor — acoperind întreaga perioadă de la vremea în care Hristos a fost junghiat ca Miel (5:6) până la vremea judecății.

Șapte lămpi de foc: Aceste șapte lămpi de foc sunt interpretate ca simbolizând “cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.” În Apocalipsa 1:4 ele sunt numite “șapte Duhuri care stau înaintea scaunului Lui de domnie.” În Apocalipsa 5:6, despre Mielul care Îl simbolizează pe Hristos, se spune că are “șapte ochi”. Toate acestea simbolizează pe Duhul Sfânt în plinătatea și desăvârșirea operațiunilor și puterii Sale. Prin Duhul Său cel Sfânt și prin slujitorii săi îngeri, Hristos vede toate lucrurile care au loc pe pământ. Și din aceste șapte lămpi, de la Duhul Sfânt, își primesc lumina cele șapte biserici sau cele șapte sfeșnice, pentru ca mai apoi ele să devină “lumina lumii” pentru Isus.

4:6-8

Marea de cristal: Marea de cristal dinaintea tronului lui Dumnezeu este în contrast cu turbulența tronurilor de pe pământ și a evenimentelor ce au loc în lumea aceasta.

Patru făpturi vii: Cine sunt aceste patru făpturi vii care stau în cele patru părți ale tronului lui Dumnezeu? Ele par să fie așezate mai aproape de tron decât cei 24 de bătrâni, și totuși mai departe decât “cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu”. Cu toate acestea ele stau și slujesc chiar în prezența lui Dumnezeu.

Cu privire la aceleași făpturi se face referire de 38 de ori în Scripturi. Le găsim în Isaia 6:1-8; Ezechiel 1:1-14; 10:1-20. În aceste profeții ale VT făpturile sunt numite “heruvimi” și “serafimi” care reprezintă cele mai înalte ordine ale cetelor angelice care slujesc înaintea tronului lui Dumnezeu.

Perdeaua și materialele care constituiau pereții Sfintei Sfintelor erau lucrate din heruvimi țesuți, astfel încât atunci când cineva intra în acest loc sfânt era înconjurat

de astfel de ființe. Știm că Lucifer a fost unul dintre heruvimii ocrotitori (Ezechiel 28:14-19), iar Gabriel se pare că i-ar fi luat mai apoi locul părăsit (Luca 1:19).

Acești heruvimi nu sunt ființe răscumpărate ca și cei 24 de bătrâni. Unii dintre cei mai eminenți cercetători ai limbii grecești declară că originalul indică faptul că noua cântare este cântată numai de către cei 24 de bătrâni. Vezi Apocalipsa 5:8-10.

Ochi și aripi: Acești mulți ochi “pe dinainte și pe dinapoi”, “și pe dinăuntru” ar indica desăvârșirea înțelepciunii și a viziunii. “Aripile” reprezintă reverența, umilința și ascultarea. Serafimii din viziunea lui Isaia foloseau două dintre aripile lor pentru a-și acoperi fețele atunci când erau în prezența lui Dumnezeu.

Aceste patru fapte reprezintă în cooperarea lor combinația curajului imbatabil (leul), răbdarea nebiruită (vițelul), înțelegerea umană (omul — ființe care au gânduri și sentimente ce alcătuiesc un caracter moral) și o viziune cuprinzătoare (vulturul). Cele patru entități reprezintă tot ceea ce este mai nobil, mai puternic, mai înțelept și mai rapid în decizie din întreaga natură înconjurătoare.

În Numeri 2:1-5 ni se spune că cele 12 seminții au tăbărit în jurul sanctuarului în patru tabere, fiecare “după steagul lui, sub semnul casei părinților lui”. Scriitorii evrei ne spun că tabăra de la răsărit avea ca stindard leul, cei de la apus aveau bou, sau vițelul ca stindard, cei de la sud aveau o față de om, iar cei de la nord un vultur în zbor.

Laudă fără încetare: Aceste patru fapte vii care Îl laudă și-I mulțumesc lui Dumnezeu fără “încetare”, zi și noapte, sunt în deplin contrast cu cei răi care în pedeapsa lor “nu au odihnă nici zi, nici noapte” până la distrugerea lor. Vezi Apocalipsa 14:11; Mal. 4:1-3.

4:9-11

Cei ce dau tonul cântărilor: Heruvimii par să aibă responsabilitatea în dirijarea cântărilor de laudă și a slujirii. În special ei conduc Oratoriul Creațiunii, “Vrednic ești Doamne, și Dumnezeul nostru să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute” (4:11).

Cântarea Creațiunii precede Cântarea Mântuirii. Chiar și cei 24 de bătrâni cântă prima oară Cântarea Creațiunii. Aducând mulțumiri lui Dumnezeu pentru creațiunea noastră este unul dintre cele mai mari motive pentru închinarea adusă lui Dumnezeu. De fapt, închinarea adusă lui Dumnezeu ca Creator este unul dintre cele mai sigure căi de a distinge adevărata închinare de falsa închinare. Idolatria înseamnă închinarea sau slujirea creaturii în locul Creatorului. Vezi Rom. 1:25.

Crearea este cel mai fundamental fapt din toată istoria și este temelia tuturor actelor de putere, înțelepciune și dragoste ale lui Dumnezeu. Este deci primul motiv pentru închinare, laudă și aducere de mulțumiri. De aceea ultimul apel al Evangheliei include închinarea adusă lui Dumnezeu ca Creator. Vezi Apocalipsa 14:6-12.

Capitolul 5

5:1

Cartea pecetluită: “Apoi am văzut” indică faptul că aici nu este vorba de o nouă viziune, ci despre un nou eveniment din viziunea capitolului 4. Serviciul de laudă a luat sfârșit, iar atenția lui Ioan este acum atrasă din nou asupra Celui ce stă pe tron. Mâna dreaptă a lui Dumnezeu este deschisă, iar cartea, sau sulul, este în mâna Sa deschisă așteptând pe cineva care să vină și să o ia.

5:2, 3

Provocarea: “Un înger puternic” a strigat: “Cine este vrednic să deschidă cartea și să îi rupă pecețile?” “Vrednicia” aceasta are de-a face cu caracterul. Calificările cerute pentru această însărcinare sunt de o așa natură încât nici o faptură creată nu le poate îndeplini. Din moment ce sulul cărții este pecetluit cu șapte peceți, înseamnă că el reprezintă o înțelegere desăvârșită a adevărului.

5:4

Plânsul profetului: Pentru Ioan dezamăgirea a fost atât de mare încât s-a prăbușit și a început să plângă. Ioan știa că sulul conținea descoperiri de o mare importanță pentru el și pentru biserici. Lui i se făgăduise o descoperire a celor ce aveau “să se întâmple după aceste lucruri”, căci “vremea este aproape”, și iată că plânge pentru că se pare că scopul viziunii sale cerești în sine se găsește în fața eșecului.

5:5-7

Lacrimile dinaintea binecuvântării: Lacrimile lui Ioan nu au fost în zadar. Cartea Apocalipsei nu a fost scrisă fără lacrimi, și nici nu va fi înțeleasă fără lacrimi. Plânsul lui Ioan a încetat atunci când L-a văzut pe Isus. În cele mai amare dezamăgiri ale noastre aceeași dulce pace poate veni asupra noastră atunci când privim la Mielul lui Dumnezeu.

Lui Ioan i s-a spus să privească la Leu, iar atunci când și-a ridicat ochii a văzut un Miel. În virtutea răstignirii Sale Hristos este vrednic să deschidă cartea. Cele “șapte coarne” ale Mielului reprezintă “puterea (reprezentată de corm) desăvârșită (reprezentată de cifra șapte)”. Hristos are “toată puterea” atât “în cer cât și pe pământ”. Mat 28:19. Mielul are “șapte ochi” fapt ce indică atotștiința Sa.

Mântuirea omului cere plenitudinea puterii și a înțelepciunii, iar aceste calități sunt de găsit în Hristos. Cele “șapte coarne” și cei “șapte ochi” sunt interpretate de descoperitorul divin ca fiind simbolurile “celor șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise în tot pământul.” În Isaia 11:1-3, ni se spune că atunci când Duhul Sfânt, cea de-a treia persoană a Dumnezeirii, vine peste Hristos, Lui I se va da (1) “duh de înțelepciune” și (2) de “pricepere”, duh de (3) “sfat” și (4) de “tărie”, duh de (5) “cunoștință” și (6) de “frică” de Domnul.

5:7-10

Cântarea mântuirii: Viziunea Mielului junghiat dinaintea tronului, împreună cu abilitatea și vrednicia Sa de a rupe cele șapte peceti ale cărții și astfel de a descoperi evenimentele care duc la biruința Sa finală și stăpânire, dau naștere la trei oratorii de laudă și bucurie. Toate cele trei oratorii se concentrează asupra lui Isus ca Mielul — marele sacrificiu făcut în favoarea noastră. În timp ce primul oratoriu aduce laudă lui Dumnezeu pentru creația Sa de la început și acest dar al vieții, cel de-al doilea Îi aduce laudă pentru lucrarea Sa de re-creație și răscumpărare. Este cât se poate de evident faptul că Hristos ne poate răscumpăra pentru că El este Acela care a avut puterea de a ne crea.

Să ne imaginăm întreaga ceată a mântuiților cântând cântarea Mielului înaintea planetelor care nu au căzut niciodată în pacat. Apoi să ne imaginăm un cor mai mic, al celor ce au venit din marele necaz cântând un nou și special cântec, o cântare pe care numai ei o pot cânta. Vezi Apoc. 14:1-5.

Alăute de aur: Harfa, alăuta, este folosită în Scripturi ca simbol al laudei. Rugăciunea ar trebui să fie întotdeauna împletită cu lauda.

Potire de aur: Aurul este simbolul bogățiilor spirituale ale credinței, dragostei și adevărului. Tamâia care iese din aceste potire este declarată a simboliza “rugăciunile sfinților”. Tamâia reprezintă neprihănirea desăvârșită a lui Hristos, pentru care sfinții se roagă să le fie și lor atribuită și împărtășită. Numai acest lucru face ca rugăciunile poporului lui Dumnezeu să fie primite înaintea Lui.

Rugăciunile care ajung la tronul lui Dumnezeu și care sunt acceptabile înaintea Tatălui, trebuie să vină din inimi la fel de curate ca și aurul, care să fie pline cu credință, dragoste și adevăr. Cu alte cuvinte rugăciunile care sunt plăcute înaintea lui Dumnezeu sunt motivate de dragoste, conduse după adevăr și duse la îndeplinire spre ceruri prin credință.

Împărați și preoți: Toți creștinii adevărați sunt chiar de pe acum ambasadori ai lui Hristos, și sunt angajați într-o responsabilitate preoțească de reconciliere a oamenilor cu Dumnezeu. Vezi 2 Cor. 5:19, 20; Isaia 61:6; Exod. 19:6; 2 Pet. 2:9

5:11, 12

Cântarea îngerilor: A doua parte a întregii doxologii este cântată de oștile cerești dimprejurul tronului. Se spune că ei cântă cu (un) “glas tare”, unison perfect. Nu era nici măcar o notă discordantă.

Se pare că ei sunt puțin mai departe de tron decât cei 24 de bătrâni și de cele 4 făpturi vii. Totuși, ei cântă cântarea Mielului. Deși ei nu sunt mântuiți din păcat, iată-i doritori să privească în ceea ce sfinții știu din experiență. Iar în marea lor iubire și umilință ei lucrează fără încetare pentru a ajuta omenirea decăzută să vină mai aproape de tron decât sunt ei înșiși.

Imaginați-vă cât de vast și glorios trebuie să fie sanctuarul ceresc dacă adună laolaltă milioane și miliarde de îngeri adorabili. Nimic din ceea ce este pe pământ nu-i poate fi comparat.

5:13

Corul universal: Imaginați-vă un cor universal cântând o cântare de laudă la adresă lui Dumnezeu, fără ca nici un suflet să nu fie lăsat deoparte.

5:14

Finalul: Serafimul sfârșește această minunată și maiestuoasă scenă a corului cântând “Amin”. “Amin”-ul în sine indică sfârșitul. Însă el este și o expresie a aprobării celor ce s-au spus și s-au auzit mai înainte. El indică și faptul că toată lauda care a fost atribuită Tatălui și Fiului este pe deplin meritată.

Capitolele 8, 9, 11:14-19

Simbolul războiului, avertizării și judecății: Viziunea celor șapte trâmbițe arată teribilele consecințe ale nelegiurii. În vremurile antice trâmbițele erau folosite pentru a atrage atenția, a avertiza asupra iminentelor pericole, pentru a anunța un eveniment important. Acestea erau mijloacele prin care răsuna alarma astfel ca oamenii să se poată pregăti în vederea conflictului fizic sau spiritual. Vezi Ezech. 33:1-9; Isaia 58:1; Ioel 2:1,15. Trâmbița era în special folosită ca alarmă de război și de aceea a devenit cunoscută ca un simbol al războiului. Vezi Num. 10:9; Ieremia 4:19; 42:14. Imaginea celor șapte trâmbițe descrie nenorocirile războiului sau ale invaziei militare care urmează să vină asupra celor care au respins adevărurile Evangheliei. În acest caz judecățile cad asupra celor menționați în cele șapte biserici și cele șapte peceti care au fost responsabili de respingerea adevărului și de persecutarea poporului lui Dumnezeu.

Am văzut că această apostazie din biserică a fost predominantă în perioada care a dus la înălțarea Romei papale, în secolele trei, patru și cinci, și mai apoi în perioada în care Papalitatea a domnit între anii 538 și 1798. Aceste trâmbițe sună într-o vreme în care biserica nu este numai în cea mai mare stare de apostazie, dar și atunci când ea este pregătită să distrugă pe cei neprihăniți printr-o lovitură decisivă. De aceea aceste trâmbițe sună nu doar avertizarea pentru poporul credincios al lui Dumnezeu în fața distrugerii, ci ele sunt folosite și pentru a da naștere pocăinței și neprihănirii în persecutor. Vezi Apocalipsa 3:20-23; 9:20,21. Dumnezeu trimite aceste judecăți din dragostea Sa pentru că EL nu dorește ca cineva să fie pierdut.

Cele șapte biserici și cele șapte peceti au de-a face în special cu evenimentele religioase și cu starea spirituală a oamenilor, în timp ce trâmbițele zugrăvesc în special mișcările politice și militare pe care Dumnezeu le-a permis pentru a-și avertiza poporul prigonit. Cele șapte trâmbițe acoperă întreaga eră creștină care se sfârșește în cel mai mare dintre toate războaiele, Bătălia de la Armaghedon.

Relația seturilor de câte șapte: Toate cele trei viziuni (bisericele, pecetile și trâmbițele) se termină cu imaginea iminentei reveniri a lui Hristos. Și toate acestea trei încep cu o viziune introductivă a lui Isus și a înaltei Sale slujiri preoțești în sanctuarul ceresc. În timp ce judecățile lui Dumnezeu sunt duse la îndeplinire pe pământ, Isus Își desfășoară serviciul Său de Mare Preot. Cele șapte peceti și cele

șapte trâmbițe sunt similare prin faptul că ambele au câte un capitol parantetic între elementul cu numărul șase și cel cu numărul șapte. Ele dovedesc faptul că cele șapte trâmbițe sunt paralele cu cele șapte peceți în același fel în care cele șapte peceți sunt paralele cu cele șapte biserici. Cele șapte trâmbițe sunt aproape identice cu cele șapte plăgi de pe urmă, însă acest lucru nu dovedește că vor fi patrusprezece plăgi la vremea sfârșitului. De fapt este dovedit chiar contrariul. Similaritatea lor este intenționată pentru a demonstra faptul că cele șapte trâmbițe sunt un microcosmos al judecății finale. Cu alte cuvinte judecățile lui Dumnezeu față de neascultare de-a lungul secolelor culminează în cele șapte plăgi finale.

8:3,4

Îngerul care arde tămâie: Altarul de aur unde se arde tămâia reprezintă prima și cea mai importantă lucrare a lui Hristos în favoarea noastră. Mulți comentatori cred că îngerul la care se face referire aici este Isus, văzut ca Arhanghelul, Comandantul îngerilor. Cu toate acestea, știm că Hristos este Cel care mijlocește pentru noi. Însă Isus mijlocește pentru noi nu doar ca simplu petiționar, ci ca un Biruitor.

În sanctuarul pământesc arderea tămâiei era o chemare la rugăciune în serviciile zilnice din timpul anului. În Ziua Ispășirii—Ziua Judecății—ultima zi a anului religios, ardere de tămâie se făcea în locul numit Sfânta Sfintelor. În timp ce tămâia încă ardea în Sfânta Sfintelor, oamenii aveau timp să se pocăiască și să se împace cu Dumnezeu și cu aproapele. Însă atunci când tămâia era luată din Sfânta Sfintelor, orice mijlocire înceta, nici unei rugăciuni nu i se mai răspundea—oamenii erau judecați. Din moment ce tămâia din capitolul opt arde încă și se ridică la ceruri—este cât se poate de clar că Isus nu și-a sfârșit lucrarea Sa de judecată.

De aceea cele șapte trâmbițe acoperă perioada în care Isus se află în Sfânta, locul unde găsim altarul pentru ardere. Aici ar fi reprezentată perioada dintre înălțarea Sa de la anul 31 și momentul în care a intrat în Sfânta Sfintelor în anul 1844. Însă viziunea introductivă a lui Isus arată că trâmbițele acoperă de asemenea perioada în care secera este aruncată, când nu mai există nici o mijlocire în favoarea neamului omenesc vinovat. (8:5) Acest fapt ne-ar aduce la încheierea timpului de probă, aproape de iminenta revenire a lui Isus.

Cea mai importantă lecție care urmează să fie învățată din această viziunea introductivă este aceea că în vremea teribilelor scene descrise de cele șapte trâmbițe, harul este încă din abundență la dispoziția sfinților lui Dumnezeu.

Prima Trâmbiță: Alaric și goții

Anul 410

8:6, 7

Prima trâmbiță este profetică pentru prima invazie cu succes a Romei de către barbarii goți venind din nord sub conducerea lui Alaric. “Grindina” reprezintă adecvat originea nordică a invadatorilor care vin de pe țărmurile baltice, iar “focul amestecat cu sânge” indică teribila ucidere și distrugere săvârșită prin mâna acestora. Ei au trecut peste Grecia, Asia Mică, Italia, Spania, sudul Franței, iar în anul 410 au capturat și jefuit cetatea Romei. Ieronim a mărturisit despre rezultatele acestei invazii: “nu a mai rămas nimic cu excepția cerului și a pământului.” Dr. Adam Clarke spune la rândul său că această cădere a grindinii și a focului amestecat cu sângele ce vin peste pământ reprezintă pustiirea pământului, arderea unei a treia părți a pomilor reprezintă distrugerea căpeteniilor poporului, iar distrugerea ierbii verzi uciderea și ducerea în robie a oamenilor obișnuiți.

“În cele din urmă pecețile au fost rupte iar furtuna barbară a venit dinspre nord. Prin trecătorile din Alpi au trecut în grabă cohorte de luptători, fiecare având mânia sciților în pânțele și țepii de gheață ai ținutului baltic în bărbile lor. Marea fortăreață a Romei s-a clătinat, a căzut și a rămas moartă la pământ, asemeni trunchiului lui Dagon.” History of the World, Ridpath, Volume 3, page 29.

Trâmbițele simbolizează judecățile lui Dumnezeu care au venit asupra Imperiului Roman și a Bisericii Romane care au intrat într-o legătură adulteră împreună. Aceste trâmbițe de război nu au început până când biserica nu și-a pervertit calea sa, până când Imperiul Roman nu a început să îi pună în aplicare cu forța hotărârile ei, acte care au dus la persecutarea adevăratei biserici.

Primele șase trâmbițe se vor concentra asupra bisericii căzute, constituind o paralelă a perioadei celor de-a doua, a treia, a patra și a cincea pecete, de la anul 100 la anul 1798. Cea de-a șaptea trâmbiță se va concentra asupra lumii care se mira după prima fiară, Papalitatea, atunci când ea își va recâștiga puterea pierdută. Vezi Apocalipsa 13.

Degenerarea morală a Bisericii Catolice este de nedescris. Suita aproape incontrollabilă de pași făcuți în direcția botezării păgânismului a adus judecățile divine ale lui Dumnezeu. Se pare că nimic altceva decât invazia unor puteri străine ar mai fi putut-o trezi din apostazie, însă nici chiar atunci “nu vrea să se pocăiască.” Apocalipsa 2:21.

Un îndoit scop: Barbarii de la nord nu au venit numai pentru a pedepsi cetatea Romei, ci și pentru a primi Evanghelia din partea adevăratei biserici care a fost persecutată din zilele lui Constantin în timpul celui de-al patrulea secol. Biserica Romană s-a concentrat asupra primatului atât în chestiunile religioase, cât și în cele politice, însă a eșuat atât atunci când a dorit să regenereze imperiul, cât și atunci

când a dorit să ducă Evanghelia barbarilor din depărtări. În timp ce Roma a trebuit să facă față goșilor în bătălii, a ușurat astfel persecuția adevăratei biserici.

A Doua Trâmbiță: Vandalii sub Genseric Anul 431

8:8, 9

Scena celei de-a doua trâmbițe se schimbă de la țărmurile baltice la coastele și apele mediteraneene. Muntele aprins este un simbol adecvat al celei de-a doua invazii barbare care a pustiit Roma. Vandalii aflați sub conducerea lui Genseric au fost una dintre cele mai distructive națiuni care au jefuit cetatea Romei trecând-o printr-o ploaie de foc și sânge în timpul secolelor patru și cinci.

Așa după cum grindina și focul primei trâmbițe au fost aruncate asupra pământului, muntele aprins a fost aruncat peste mare. Acest lucru indică faptul că o altă putere a executat invazia și aruncarea Romei. Atunci când legiunile Romei care păzeau linia Rinului au fost chemate acasă pentru a păzi Roma de goți, vandalii au pătruns prin Franța, Galia, fără nici o opreliște. Au traversat prin Franța în Spania lăsând în urma lor numai devastări și ruine.

În anul 431 vandalii au traversat strâmtoarea Gibraltar cu nave oferite de către spaniolii care erau bucuroși să-i vadă plecând. Au cucerit Cartagina și provincia romană a Africii care oferise multă bogăție și mâncare cetăților Italiei. Muntele “a fost aruncat în mare”, iar vandalii au devenit putere maritimă numiți fiind de acum “pirații mării”.

În anul 457 vandalii au distrus flota romană de 300 de vase de război, flotă care avea 75.000 de marinari. În anul 468 Roma a trimis alte 1113 nave și 100.000 de oameni pentru a distruge pe Genseric. Însă din nou Genseric i-a învins și a împlinit predicția care spunea că “a treia parte din corăbii au pierit” (8:9).

A treia parte: Referința “a treia parte” înseamnă probabil o distrugere parțială. Este menționată în contrast cu cele șapte plăgi care descriu o distrugere completă. Încă o dată, nu trebuie să uităm că aceste judecăți ale forțelor invadatoare sunt date pentru a pedepsi un imperiu care “se înțelege” cu o biserică coruptă. Vezi Daniel 11:30. Această relație adulteră între stat și biserica apostaziată a dat naștere celei mai nenorocite persecuții asupra sfinților. Este una ca păgânii să persecute pe sfinții lui Dumnezeu; dar cu totul altceva ca o biserică coruptă să folosească brațul statului pentru a-i pedepsi pe cei credincioși. Acesta este un mesaj clar către orice națiune, și anume să nu dea mâna în pact cu puterile religioase pentru a le duce la îndeplinire hotărârile privitoare la ascultarea de dogmele acestora. Într-un astfel de caz apostazia națională va conduce la o ruină națională.

A Treia Trâmbiță: Hunul Attila Anul 451

8:10, 11

A treia hoardă barbară care a biciuit cetatea Romei a fost a hunilor aflați sub conducerea lui Attila. Este un aspect semnificativ acela că Attila se numea pe sine “Biciul lui Dumnezeu.” El pretindea că este divin îndreptat pentru a biciui Imperiul Roman. Meteoritul simbolic îi reprezintă pe hunii care “au căzut”, nu “au fost aruncați” asupra imperiului, așa cum fuseseră goții și vandalii. Hunii nu au fost goniți de vreun dușman, ci au venit voluntar, cu excepția faptului că au pretins a avea asupra lor trimiterea divină.

A treia parte din râuri: Acest meteorit simbolic, această stea, “a căzut peste a treia parte din râuri și izvoarele apelor”. Pentru că tot comerțul imperiului se concentra în Mediterana, romanii o numiseră “Marea Noastră”. De o egală importanță erau frontierele determinate de râuri lângă care se aflau de secole legiunile romane însărcinate cu oprirea forțelor invadatoare. Aceste râuri erau Rinul și Dunărea la nord, și Eufratul la răsărit. Hunii au ocupat valea Dunării și afluenții săi. Astfel steaua a căzut peste o a treia parte a râurilor, sau asupra unuia dintre cele trei mari râuri.

Campaniile lui Attila: În anul 451 Attila a declarat război Imperiului de Apus și cu 500.000 de oameni a măturat jefuind tot ce întâlnea în cale. A invadat Galia și a jefuit și ars majoritatea orașelor Franței. Pe câmpul de luptă de la Chalons de Marne, armatele adunate ale romanilor și vizigoților i-au ținut piept într-una dintre cele mai sângeroase și decisive bătălii din istorie. Un milion de oameni au fost aruncați în luptă, 500.000 de fiecare parte. La sfârșitul zilei 160.000 de oameni

erau căzuți pe câmpul de luptă. Unii prezintă cifra morților ca ridicându-se de fapt la 300.000 de oameni. Atunci când întinericul s-a lăsat ambele armate s-au retras. În timpul nopții hunii s-au retras neobservat. Apoi au invadat Italia și au distrus cetățile din nordul Italiei reducând întreaga zonă la o suprafață deșertică.

Pelin: Pelinul este o plantă cu gust amar care crește în diferite locuri ale Palestinei. Vezi Ieremia 9:15; 23:15; Plâng. 3:19. Steaua căzătoare urma să aducă amărăciune și moarte.

Dispariție neașteptată: Asemeni unei stele căzătoare hunii au dispărut pe neașteptate, tot la fel după cum și veniseră. În anul 453 Attila s-a întors pe malurile Dunării unde însă a murit pe neașteptate din pricina ruperii unei artere. Hunii s-au dispersat cu repeziciune și au dispărut într-un mod misterios. Oare ce alt simbol mai bun să se fi folosit decât acela al unei stele căzătoare pentru o carieră asemeni celei a lui Attila, scurtă dar cu așa mare impact?

A Patra Trâmbiță: Herulii sub Odoacru Anul 476

8:12

Judecata finală împotriva apostaziei Romei în aceste secole timpurii a fost atacul herulilor aflați sub conducerea lui Odoacru. Aceste patru judecăți urmau să prevină Evul Întunecat.

A treia parte: Europa, Asia și Africa erau cele trei mari împărțiri ale Lumii Vechi. Una dintre acestea, Europa, care avusese o mare lumină, o eclipsase. Isus, “Soarele Neprihănirii” a fost eclipsat de către falsele pretenții ale clerului. Așa după cum scria apostolul Pavel: “omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește ‘Dumnezeu’, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” 2 Tes. 2:3,4.

“Luna” reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvânt care a fost eclipsat de către tradiții și contrafaceri. Despre “cei doi martori” care reprezintă Vechiul și Noul Testament stă scris că erau îmbrăcați în sac în perioada celor 1260 de ani de stăpânire a papalității. Vezi Apocalipsa 11:3.

“Stele” au legătură cu slujirea apostolică de la început și conducerea celor doisprezece apostoli. Preoția Papalității “nu va ține seama nici de dumnezeii părinților săi (apostolii), nici de dorința femeilor (respingând bisericile reformate);

cu un cuvânt, nu va ținea seamă de nici un dumnezeu (sau vreo religie), ci se va slăvi pe sine însuși mai pe sus de toți. În schimb va cinsti pe dumnezeul cetățuilor, acestui dumnezeu pe care nu-l cunoșteau părinții săi, îi va aduce cinste cu aur și argint, cu pietre scumpe și cu lucruri de preț.” Daniel 11:37,38.

Tot acest întuneric a venit ca urmare a respingerii învățăturilor lui Hristos. Lupta și întunericul reprezintă soarta atât a națiunilor cât și a organizațiilor religioase (biserici) care refuză să umble în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Vezi Ioan 12:35,36.

8:13

Trei vaiuri: Anunțul acestor “trei vaiuri” indică faptul că judecățile care urmează au o putere și mai mare. Ele vor fi niște judecăți împotriva unui sistem care timp de mai bine de o mie de ani a refuzat să se pocăiască, iar acum este responsabil pentru martirajul a mai mult de un milion de sfinți ai lui Dumnezeu.

Capitolul 9

Trâmbița a cincea: Mahomedanii/Sarazinii

9:1-3

Așa cum apare termenul în greacă, steaua este văzută de către profet ca fiind căzută. Este vorba despre o stea căzătoare care a deschis Adâncul, de acolo ieșind fumul și roiurile de lăcuste. În versetul 11 această stea este numită “îngerul Adâncului” și este denumită și Abaddon și Apolion, adică marele distrugător, Satana. În Scripturi îngerii sunt simbolizați prin stele, iar Satana și îngerii săi ca stele căzute. Vezi Isaia 14:12; Luca 10:18; Apoc. 12:4,9. Faptul că această stea din profeție este în principal Satana este opinia majorității comentatorilor. Însă Satana lucrează prin agenți umani, și de aceea în planul secund, această stea îl reprezintă pe Mohammed și succesorii săi la califat.

Adâncul: Atunci când pământul rămâne pustiu în timpul perioadei de o mie de ani, el este denumit Adânc. Termenul reprezintă adecvat domeniul Satanei i descrie în același timp foarte bine și vastele deșerturi ale Arabiei, loc din care au venit mahomedanii aducând mare nenorocire asupra Romei.

Cheia: Cheia a fost dată lui Mohammed și cu ea a deschis Adâncul de unde au fost eliberate fumul și roiurile simbolice de lăcuste. Mohammed a pretins că a primit Coranul prin revelație de la îngerul Gabriel. Prin această pretinsă sau înșelătoare descoperire Mohammed s-a prezentat a fi profetul lui Dumnezeu, și ca rezultat a fost în stare să se lupte cu forțele rivale ale sarazinilor împotriviți, aducându-i la supunere.

Inspirația satanică: Cheia nu i-a fost dată lui Mohammed de către îngerul Gabriel, ci mai degrabă de către îngerul căzut, Satana. Fumul mahomedanismului s-a răspândit peste a treia parte a unei lumi odată creștine. Și a lăsat aproape 300 de milioane de aderenți în întuneric.

Fumul islamului a întunecat lumina soarelui. Soarele este simbolic pentru lumina Evangheliei, iar fumul negru al cuptorului reprezintă falsa religie a islamului.

Lăcuste simbolice: Arabia este prin definiție țara lăcustelor, și acolo este și locul unde se formează roiurile. Mulți comentatori cred că aceste lăcuste de sub cea de-a cincea trâmbiță reprezintă vastele hoarde ale trupelor militare sarazine.

O descriere înșeptită: În versetele 7-10 găsim o înșeptită descriere a acestor lăcuste simbolice care se identifică cu cavaleria sarazină:

“Semănau cu niște cai pregătiți pentru luptă.” Arabii erau cei mai buni experți din lume în chestiunile legate de cai; ei trăiseră și luptaseră atât de mult pe caii lor încât calul și călărețul erau aproape inseparabili. Cu repeziciunea unor lăcuste în zbor ei călăreau la luptă pe faimoșii cai arabi. Este interesant de notat asemănarea unei lăcuste cu un cal, mai ales atunci când acesta este echipat cu harnașamentul și armura, asemănare atât de izbitoră încât în germană lăcusta este numită heupferd, însemnând “calul ierbii”, iar în italiană cavalett, însemnând “căluț”.

“Pe capete aveau un fel de cununi”. Ei nu aveau pe capete coroane, ci capetele învăluite semănau cu niște cununi. Sarazinii purtau un turban care avea o culoare verzui-gălbuie.

“Fețele lor semănau cu niște fețe de oameni.” Sarazinii purtau barbă, astfel fețele lor erau fețe de bărbați. Totuși profeta spune că părul lor era “ca părul de femeie”. Istoria menționează faptul că bărbații sarazini, asemeni femeilor, purtau părul lung.

“Dinții lor erau ca dinții de lei”. Aici este descris curajul și sălbăticia luptătorilor sarazini. Era o maximă care circula între ei și care spunea că odată scoasă sabia

trebuia să fie pătată de sânge înainte de fi băgată înapoi în teacă. Sarazinii credeau că a murit în luptă dte califica automat și era o asigurare pentru ajungerea în Paradis. Cu această convingere religioasă în orice luptă luptătorii sarazini erau de temut.

“Aveau niște platoșe ca niște platoșe de fier”. Este ușor de înțeles că aceste lăcuste păreau a fi îmbrăcate în armură. Majoritatea cavalerilor din acea perioadă purtau cuirasă sau platoșă de piele care acopereau fața și uneori și spatele.

“Vuietul pe care-l făceau aripile lor era ca vuietul unor care trase de mulți cai, care se arunca la luptă.” Numeroasele referințe la cai continuă să ne confirme opiniile de mai sus cu privire la cavaleria sarazină. Ei au ieșit la luptă într-un așa mare număr încât zgomotul era asurzitor.

“Aveau niște cozi ca de scorpii, cu bolduri.” Armele sarazinilor erau săbii, lănci, arcuri și săgeți—toate putând înțepa asemeni scorpionilor. La fel de interesant, Arabia este de asemenea și țara scorpionilor.

9:5, 10

Porunca de a chinui: Misiunea lor era nu aceea de a ucide, ci doar de a cauza o agonie soră cu moartea pentru o perioadă de cinci luni. Sarazinii nu urmau să distrugă Roma, ci doar să o “chinuie” timp de cinci luni. “Chinul” era atât de teribil încât moartea ar fi fost de preferat vieții. (9:6) Sarazinii ofereau victimelor lor alegerea între sabie, Coran și un greu tribut.

Timp de cinci luni profetice sarazinii urmau să “chinuie”. În profetia Bibliei “o zi” reprezintă “un an”. Vezi Num. 14:34; Ezec. 4:6. Sunt 150 de zile în cinci luni. De aceea timpul care s-a acordat sarazinilor pentru a “chinui” a fost de 150 de ani.

Argumente pentru susținerea unei datări timpurii: Perioada celor 150 de ani profetici începe atunci când lăcustele simbolice sunt eliberate din fântâna Adâncului. “Chinul” urma să înceapă atunci când liderului avea să is e dea “puterea”. Chinul acoperă o perioadă de 150 de ani în care porunca și puterea este aceea de a chinui pe unii și de a-i feri pe alții. După moartea lui Mohammed în anul 632, Abu-Bekr i-a succedat. În același an Abu-Bekr a început invazia în Siria. În eforturile lor de a răspândi islamul în toate direcțiile, ei au descoperit o superstiție atât de vrednică de disprețuit, o idolatrie atât de grosolană și nerușinată, niște doctrine bisericesti atât de arogante, încât hotărâții mahomedani s-au simțit a

fi inspirați de către Dumnezeu să reprime erorile acestui creștinism apostaziat și să aducă pedeapsa cuvenită.

“Constantele lor incursiuni în teritoriile romane, atacurile frecvente asupra Constantinopolului în sine, erau un chin continuu pe toată fața imperiului, pe care totuși nu erau încă în stare să îl subjuge efectiv, timp în care au continuat, prin atacuri neîncetate, să lovească dureros o biserică idolatră, al cărei cap era papa. ... Partea lor era aceea de a chinui, apoi de a vătăma, dar nu de a ucide, sau de a distruge cu totul. Iar minunea este că nu au făcut-o.” Signs of the Times, Alexander Keith, Volume I, pages 308, 309.

“Califul Omar și-a condus armatele cuceritoare de sarazini spre Siria în anul 632; armatele romane au fost anihilate, iar în anul 637 Ierusalimul a fost capturat.” Of Things Which Must Soon Come to Pass, Philip Mauro, 315.

Timp de aproape 100 de ani neîntreruptul progres al sarazinilor a continuat. După ce au trecut cucerind peste marea parte a Asiei apusene, a întregii Africi de nord, au traversat în Spania și toată Europa a tremurat p măsură ce ei continuau cuceririle biruitori prin Spania și apoi în Franța.

Oamenii pe care sarazinii nu aveau să îi chinuie erau aceia care aveau sigiliul lui Dumnezeu. La vremea celui de-al șaptelea celor practic numai Biserica Romei și a Alexandriei păzeau duminica drept zi de Sabat. Aproape orice alt creștin de pe fața pământului continua să păzească Sabatul zilei a șaptea din porunca a patra ca zi a Domnului.

Argumente pentru susținerea unei datări târzii: Argumentul cheie pentru susținerea unei date târzii este contextul perioadei celor cinci luni profetice. Răspunsul întrebării referitoare la începutul acestei perioade de chin este dat de momentul de la care ei urmau să aibă un “împărat”. (9:11) De la moartea lui Mohammed în anul 632 până spre sfârșitul secolului XIII, mahomedanii nu au avut o conducere centralizată. Othman I a fost primul care a reușit unirea mahomedanilor într-un grup compact. Othman a condus prima invazie în creștinătate prin bătălia de la Bapheum din 27 iulie 1299.

Istoricul E. Gibbons a scris: “În a douăzeci și șaptea zi a lui iulie, în anul o mie două sute nouăzeci și nouă al erei creștine, Othman a invadat pentru prima oară teritoriul Nicomediei; și unilateralitate însemnării istorice a datelor pare să descopere o prevedere a rapidei și distructivei creșteri a monstrului.” The History of the Decline and Fall of the Roman Empire, E. Gibbons, chapter 64, par. 14.

Perioada de “chin” nu putea începe până când ei nu aveau să aibă atât un împărat, cât și prima lor bătălie. Acest fapt s-a împlinit pentru prima oară la data de 27 iulie 1299. Profetia urma să se sfârșească deci la anul 1449.

Un alt factor cheie pentru această datare târzie a profetie celor 150 de ani este aceea că oferă un punct exact de pornire undeva sub cea de-a șasea trâmbiță. Vom studia mai mult la cea de-a șasea trâmbiță.

Un alt factor cheie este intervenția lui Dumnezeu pentru protejarea celor credincioși Lui de la exterminare. Între anii 1200 și 1500, o lungă serie de decrete papale au făcut ca inchiziția să devină din ce în ce mai aspră cu fiecare an ce trecea. Practicile inchiziției deveneau, pe măsură ce timpul se scurgea, tot mai și tot mai departe de orice principiu al dreptății și egalității. Ar fi nevoie de sute de volume pentru a oferi o idee adecvată cu privire la modul în care Papalitatea i-a chinuit pe sfinții Celui Prea Înalt în timpul celei de-a cincea și a șasea trâmbițe.

Trâmbița a șasea: Imperiul Otoman

9:12-13

Prima nenorocire urma să continue de la ridicarea mahomedanismului (în secolul al șaptelea) până la sfârșitul celor cinci luni profetice în anul 1449. Atunci trebuia să se termine prima nenorocire și apoi să înceapă a doua. Iar atunci când al șaselea înger a sunat, i-a fost poruncit să dezlege legăturile care fuseseră puse asupra națiunii, legături prin care luptătorii fuseseră împiedicați în lucrarea lor chinuitoare. De acum noua putere se extindea asupra unei treimi din oameni. Această poruncă a venit de undeva dintre cele patru coarne ale altarului de aur.

Din moment ce se face referire aici la altarul de aur al sanctuarului, iar altarul se găsea în Sfânta Sfintelor, atunci știm că evenimentele descrise aici trebuie să preceadă lucrarea lui Hristos din Sfânta Sfintelor începând cu anul 1844. De aceea toate evenimentele descrise sub cea de-a șasea trâmbiță vor avea loc înainte de anul 1844.

9:14-15

Cei patru îngeri: Acești “patru îngeri”, sau “patru trimiși” cu sarcina distrugerii au fost împiedicați “să omoare” până când nu a sunat trâmbița a șasea. Acești patru

trimiși sunt cei patru sultani ai Imperiului Otoman, de lângă Eufrat. Acești patru sultani erau situați la Aleppo, Iconium, Damascus și Bagdad.

Puterea Imperiului Otoman a fost lăsată în voie timp de un ceas, o zi, o lună și una an pentru a omorî a treia parte din oameni. Calculul ne duce la o perioadă de 391 de ani și 15 zile. Nu uităm că “o zi” reprezintă “un an” în profetia Bibliei. De aceea un an în profetia Bibliei (având 360 de zile profetice) este egal cu 360 de ani literal; o lună profetică este egală cu 30 de zile profetice, sau 30 de ani literal; o zi profetică este un an literal; și o oră, sau a 24-a parte dintr-o zi profetică ar fi a 24-a parte dintr-un an profetic, adică 15 zile. Suma acestor perioade este de 391 de ani și 15 zile.

Începând cu ziua în care a luat sfârșit profetia celor 150 de ani, adică 27 iulie 1449, dacă adăugăm 391 de ani și 15 zile, ajungem la data de 11 august 1840. Ce s-a întâmplat atunci? Imperiul Otoman s-a supus puterilor europene chiar în acea zi.

Ce s-a întâmplat la 27 iulie 1449? Spre sfârșitul anului 1448, aproape de încheierea celor 150 de ani ai profetiei, Ioan Paleologul a murit fără a lăsa vreun fiu moștenitor la tronul imperiului creștin din răsărit. Fratele său Constantin, succesorul legal nu s-ar fi aventurat să acceadă la tron fără consimțământul sultanului turc. La începutul anului 1449, Constantin, ultimul dintre împărații greci, a fost încoronat—însă încoronat numai cu permisiunea puterii islamice. În același fel sultanul și-a supus independența în mâinile puterilor creștine în anul 1840.

9:16-19

Cea de-a șasea trâmbiță introduce o gigantică cavalerie de 200.000.000 de călăreți. Această perioadă de timp, din secolul XIV în secolul XIX a fost marea epocă a cavaleriei. Un așa mare număr ar indica faptul că nu doar o singură națiune s-a adunat pentru bătălie. Timp de aproape patru secole turcii au condus peste mulți și au ucis mulți oameni. Descrierea acestor luptători înfricoșători arată faptul că ei sunt strâns legați de războinicii de sub cea de-a cincea trâmbiță, adică puterile mahomedane sau musulmane.

9:20-21

Refuzul de a se pocăi: Uimitor, după primele patru trâmbițe de avertizare și pedeapsă venite din partea lui Dumnezeu pentru biserică în perioada puterii musulmane—biserica apostaziată încă refuză să se pocăiască. Tragic, profetia Bibliei prezice că nici nu se va pocăi. Ea nu se va pocăi de atotsuficiența ei (“lucrarea mâinilor ei”), de învățăturile ei contrafăcute (“se închină dracilor”), de

închinarea la idoli (“de aur, argint, aramă, fier sau lemn), și nici nu se va pocăi de persecuția adusă asupra sfinților (“ucidere”), sau de legăturile ei cu duhurile rele (“vrăjitorii”), sau de eforturile ei de a avea controlul asupra statului (“curvia”), sau de jafurile pe care le face lipsindu-L pe Dumnezeu de onoarea care I se cuvine.

Capitolul 10

10:1

Profeția parantetică: Apocalipsa 10-11:1-13 constituie o profecție parantetică între trâmbițele a șasea și a șaptea. Este strâns legat de profecția parantetică dintre pecețile a șasea și a șaptea. Scopul său este acela de a oferi o altă imaginea ultimului mesaj al lui Dumnezeu pentru lumea aceasta înainte de încheierea timpului de probă și înainte de revărsarea mâniei Sale prin cele șapte plăgi finale. Al șaptelea înger anunță întârzierea până când solia sigilării din Apocalipsa 7 este sfârșită, iar evenimentele din capitolele zece și unsprezece sunt terminate.

Un înger puternic: Un înger este un mesager de-al lui Dumnezeu și este un simbol foarte adecvat pentru un mesaj care vine dinspre ceruri. Acest “înger puternic” este distinct de ceilalți trimiși cerești. Acest “înger puternic” este Isus care este “învăluit într-un nor”, are un curcubeu deasupra capului, fața îi este ca soarele, iar picioarele ca niște stâlpi de foc.” Apocalipsa 10:1.

Mesagerul luminii: Fața lui Isus strălucind ca soarele indică faptul că mesajul care urmează își demonstrează originea sa divină. Reprezintă de asemenea lumina crescândă pe care Dumnezeu a făcut-o să strălucească pe calea celor neprihăniți. Acest capitol va arăta că poporul lui Dumnezeu a descoperit adevăruri foarte prețioase din Cuvântul Său. Ca și în capitolul doisprezece, unde biserica adevărată este simbolizată de o femeie “învăluită în soare”, poporul lui Dumnezeu sunt îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos. Ei sunt sfințiți prin cuvintele lui Isus.

Curcubeul: Curcubeul este emblema divinității și a eternității. El indică faptul că mesajul vine direct de la tronul lui Dumnezeu. Dumnezeu este de găsit în această mișcare și în această solie. Curcubeul este de asemenea și emblema harului și a milei în mijlocul mâniei, așa după cum s-a arătat la momentul potopului. Arcul semnifică un legământ. Conform cu Evr. 8:10 și 10:16, legământul pe care Dumnezeu vrea să îl aibă cu poporul Său este acela de a scrie legea Sa în mintea și

inima lor. De aceea legea lui Dumnezeu este un aspect important pentru această mișcare și solie din vremea sfârșitului.

Învăluit într-un nor: Isus este învăluit cu un nor. Scripturile asociază frecvent norii cu revenirea lui Hristos. Vezi Daniel 7:13; Fapte 1:9; Apoc. 1:7; 14:14; 1 Tes. 4:16, 7. Atunci când Isus este luat într-un nor de îngeri înseamnă că aici sunt descrise marile evenimente ale slujirii Sale. L-am mai găsit pe Isus luat într-un nor cu ocazia înălțării Sale. Fapte 1:9-11. Îl găsim pe Isus luat într-un nor de îngeri în Sfânta Sfintelor. Vezi Daniel 7:9,10,13. Și, în ele din urmă, Îl vedem pe Isus venind cu un nor de îngeri la a doua Sa venire. Mat. 24:30,31; 25:31. Solia are caracterul urgenței, referindu-se la iminenta revenire a lui Isus—este ultima oară când ni se spune că Isus vine pe nori.

10:2-6

O solie mondială: Poziția pe care o are îngerul față de mare și de pământ reprezintă faptul că această solie se adresează întregii lumi. Această solie este atât de importantă încât este solicitată întreaga lume la ascultarea ei. Vezi Apocalipsa 7:1-3; 14:6-14; 18:1-5.

Cele șapte tunete: Cele șapte tunete nu au făcut să li se audă glasul, sau să-și proclame solia lor, până când acest înger nu și-a terminat mărturia peste tot pământul. Faptul că cele șapte tunete sunt de fapt șapte solii se desprinde din amănuntul v.4, când profetul era gata să scrie ceea ce ele urmau să spună.

Pare evident că cele șapte tunete sunt identice cu “glasuri și tunete” care se aud și sunt prezentate și în alte părți ale cărții. Vezi Apocalipsa 4:5; 8:5; 11:19; 16:17,18. Dacă sunt identice, atunci ni s oferă aici o nouă dovadă despre faptul că glasurile ca niște tunete se aud după încheierea timpului de probă. Acest lucru înseamnă că noi nu trebuie să înțelegem aceste solii până când Dumnezeu nu hotărăște să ni le descopere atunci când plăgile încep să cadă.

Dacă cele șapte tunete sunt comparabile cu celălalt set de câte șapte aflat deja în discuție, adică cele șapte trâmbițe, înseamnă că cele șapte tunete pot sluji ca trâmbițe pentru poporul lui Dumnezeu în timpul marelui necaz—atunci când Dumnezeu va apăra pe poporul Său de moarte.

Cărticica: Faptul că această cărticică este deschisă acum indică pe acela că această cărticică a fost cândva, pentru o perioadă, închisă. Singura parte din Scripturi care a fost vreodată închisă, pecetluită pentru o vreme a fost cartea lui Daniel. Și este

aici un aspect deosebit, partea care a fost pecetluită se referea la “vremea sfârșitului”. Vezi Daniel 12:4,9. Cartea lui Daniel va juca un rol important în mesajul lui Dumnezeu pentru vremea sfârșitului.

Solia care a fost bazată pe profeția celor 2300 de ani din cartea lui Daniel și care a atins punctul ei de maxim în anul 1844, a fost cheia care a desigilat cartea pentru a face de la acel moment inteligibilă pentru prima oară. Același eveniment a marcat de asemenea și începutul ultimei generații de sfinți. Cele mai mari două profeții ale Bibliei sunt interdependente. Vezi Daniel 8:13, 14; 9:24-27. Profeția celor 70 de săptămâni (sau 490 de ani literali) care arăta spre răstignirea lui Hristos, oferă de asemenea punctul de plecare pentru profeția celor 2300 de ani. Începând la anul 457 î.Hr., atunci când s-a dat decretul de reconstruire a Ierusalimului, perioada de 2300 de ani ne duce la anul 1844 d. Hr. Acest moment a marcat începutul lucrării lui Hristos în Sfânta Sfințelor și vremea de la care Dumnezeu urma să înceapă judecata asupra lumii.

Însă această solie a judecății viitoare nu putea fi rostit înaintea ca Dumnezeu să aibă un popor care să înțeleagă și să proclame profeția celor 2300 de ani. Acest fapt nu a devenit realitate decât după a doua jumătate a secolului XIX.

Factorul creație: Această solie specială este dată prin autoritatea Creatorului universului. Găsim aici o corespondență cu porunca de a ne închina lui Dumnezeu ca unui Creator, după cum scrie în Apocalipsa 14:6,7. Această conexiune cu creațiunea adaugă o semnificație sporită poruncii Sabatul de a ne închina lui Dumnezeu ca fiind Creatorul nostru. Vezi Exod. 20:8-11. Ca rezultat Dumnezeu are o biserică din “vremea sfârșitului” care “păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14:12.

10:6, 7

Solia vremii sfârșitului: Această profeție este o imagine a ultimei solii evanghelice, pentru că atunci când lucrarea sa de mărturie s-a sfârșit, s-a sfârșit și lucrarea efectivă descrisă în ea. La vremea când cel de-al șaptelea înger anunță solia sa, planul lui Dumnezeu va fi deja îndeplinit. “Taina lui Dumnezeu” va fi deja sfârșită la vremea în care cea de-a șaptea trâmbiță va răsună. “Taina lui Dumnezeu” sau “a Dumnezeirii” este Evanghelia. Vezi 1 Tim. 3:16; Col. 1:27. Cea de-a șaptea trâmbiță este Bătălia de la Armaghedon, care vine după încheierea timpului de probă.

Nu va mai fi nici o întârziere: “Nici o zăbavă” indică faptul că a fost totuși o întârziere n săvârșirea planurilor lui Dumnezeu prin Evanghelie. A fost ideea lui Dumnezeu ca Evanghelia să meargă atât de repede pe fața pământului. Se adaugă aici și mai mult accent asupra tragediei păcatului din cadrul bisericii. Nelegiuirile credincioșilor mărturișiți au determinat întârzierea venirii Domnului. Evul Întunecat al Papalității a determinat cea mai mare întârziere, care a durat 1260 de ani. Apostolul Pavel a înțeles că va fi o întârziere atunci când a scris “Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni [a doua venire a lui Hristos] înainte ca să fi venit lepădarea de credință [în cadrul bisericii], și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării [anti-hristul sau puterea papală].” 2 Tes. 2:3,4.

Cam la jumătatea secolului XIX, moment în care se împlinea și profeția celor 2300 de seri și dimineți, întârzierea se apropia de sfârșit, iar Hristos urma să se întoarcă curând. Solia specială a acestui capitol va convinge pe cel credincios că “vremea sfârșitului” a venit. De fapt, cei mai evidențiați cercetători ai profețiilor din Daniel au crezut că profeția celor 2300 de ani se sfârșea în anul 1844, reprezentând a doua venire a lui Hristos. Însă profeția celor 2300 de ani și curățirea sanctuarului nu se referea la curățirea pământului prin foc, ci la curățirea sanctuarului din ceruri prin judecata de cercetare.

Profeții temporale: “Nu va mai fi nici o zăbavă” indică o referire la o profeție particulară. Nu ar putea fi nici o alta decât profeția temporală care acoperă marea perioadă de 2300 ani. De la momentul când această profeție a fost împlinită, poporul lui Dumnezeu nu avea să mai fie încercat din nou privitor la vreme. Ceea ce rămâne ca liant între împlinirea acestei profeții și revenirea lui Isus este starea spirituală a poporului Său.

Dezamăgirea: Atunci când vremea s-a împlinit, însă Hristos nu a revenit, în anul 1844, credincioșii adventiști au experimentat o cruntă dezamăgire de felul aceleia simțită de către apostoli atunci când Hristos a fost răstignit, iar speranțele lor au fost spulberate. Însă chiar această dezamăgire este anticipată de către profeția aceasta. Atunci când poporul lui Dumnezeu a mâncat (asimilat) profețiile lui Daniel și a crezut că Hristos urma să vină la sfârșitul celor 2300 de ani din profeție—cärticica a fost dulce în gura lor. Însă mai apoi a devenit amară în pânțele atunci când Isus nu a revenit. Vezi Apoc. 10:8-10.

Cärticica trebuia să fie mâncată înainte ca cele scrise în ea să poată fi proclamate lumii. A mânca o carte înseamnă a studia conținutul ei cu atenție și a digera, a înțelege pe deplin înțelesul și sensul ei. Vezi Ezech. 2:8-3:3. O carte astfel mâncată și asimilată devine o parte a ființei cititorului ei. Această consacrată mișcare de

credincioși adventiști au trăit și au respirat a doua și iminenta venire a lui Isus. Ea era cea mai mare bucurie și speranță a lor. “Curând”, îți spuneau ei, “Îl vom vedea pe Isus față în față.” Însă atunci când Isus nu s-a întors speranțele lor au fost spulberate.

Dintre toate marile mișcări apărute de-a lungul erei creștine, nici una nu a fost mai ferită de imperfecțiunile omenești și de vicleniile satanice decât mișcarea credincioșilor adventiști. S-a văzut atunci o consacrare pe care nu am mai văzut-o până în ziua de astăzi. Aceia erau bărbați și femei ai Bibliei. Totuși, greșeala interpretării lor nu ținea de timp, ci de evenimentul care urma să aibă loc la împlinirea timpului.

Ei credeau că Isus avea să se întoarcă în curând. Și aveau dreptate! Ei credeau că era nevoie să se împace cu Dumnezeu și să trăiască vieți consacrate. Și aveau dreptate! Ei credeau că judecata urma să vină în curând. Și aveau dreptate! Ei credeau că profeția celor 2300 de seri și dimineți avea să se întindă pe 2300 de ani literal. Și aveau dreptate! Ei credeau că această profeție începea la anul 457 î.Hr. Și aveau dreptate! Ei credeau că profeția se încheia la anul 1844. Și aveau dreptate! Ei credeau că Isus urma să vină pe pământ în anul 1844. Și nu aveau dreptate! Isus nu urma să vină pe pământ, ci înaintea Celui Îmbătrânit de zile, Tatăl. Vezi Daniel 7:9-13.

Isus avea să Îl urmeze pe Tatăl în Sfânta Sfințelor pentru a începe lucrarea judecării. Este important de notat faptul că nimeni în acele zile nu a putut dovedi faptul că credincioșii adventiști greșiseră în credința lor privitoare la revenirea lui Isus în anul 1844.

Binecuvântare deghizată: Cruța dezamăgire care a venit peste ucenici atunci când Hristos a fost răstignit a fost de fapt o binecuvântare învăluită în ceva amar. Era de fapt cel mai efectiv mod de a șterge din mințile lor întunecate falsa idee a scopului primei veniri a lui Isus. Chiar înainte de a muri Isus le-a spus ucenicilor: “Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Adevărat, adevărat vă spun că voi veți plânge și vă veți tângui, iar lumea se va bucura; vă vei întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie.” Ioan 16:12, 20. Din chiar acele întunecimi ale amărăciunii și dezamăgirii ce au venit peste ucenici din pricina falsei lor înțelegeri privitoare la misiunea lui Mesia, din chiar acele întunecimi a răsărit bucuria și s-a avântat spre înălțimi care altfel ar fi fost inaccesibile. Pentru adevărații urmași ai lui Hristos neîmplinirile (așteptărilor) lor sunt de fapt împlinirile Sale [în engleză este un frumos joc de cuvinte, disappointments are His appointments, n.tr.].

Credincioșii adventiști de la anul 1844 au trecut printr-o experiență asemănătoare cu cea a ucenicilor lui Isus. Imediat după ce vremea a trecut, iar Hristos nu revenise, dezamăgirea și supărarea lor erau mari. Lumea a început să batjocorească “greșeala” lor. Însă Dumnezeu a transformat dezamăgirea într-o mare bucurie. Atunci când Dumnezeu le-a arătat greșeala pe care o făcuseră, un nou adevăr al Bibliei li s-a descoperit care să se dovedească mai apoi a fi una dintre cele mai mari binecuvântări ale cunoașterii din întreaga Scriptură, adică adevărul privitor la lucrarea mijlocitoare a lui Hristos în favoarea omului în sanctuarul ceresc. Adevărul lucrării preoțești a lui Hristos a fost ascuns timp de secole de/prin lucrarea preoților papali.

10:11

O nouă trimitere: “Trebuie să proorocești din nou” indică faptul că lucrarea lor nu s-a sfârșit. Până acum solia mondială își împlinise menirea numai în adunarea unui grup de oameni care flămânzeau după iminenta revenire a lui Isus. Asta îi dusesese la o dezamăgire care mai apoi i-a condus spre un mare adevăr, acela al lucrării lui Isus în sanctuarul ceresc. Iar acum acel mare adevăr trebuia să îi pregătească pentru judecată, pentru a sta în picioare în vremea mâniei lui Dumnezeu manifestată prin cele șapte plăgi de pe urmă. (6:17) De acum ei trebuiau să ducă această nouă lumină lumii—pregătirea lumii pentru iminenta revenire a lui Isus.

Capitolul 11

11:1

Cheia descoperirii: Această dezamăgită și totuși binecuvântată mișcare nu putea face profeții până când nu măsură sau studia templul lui Dumnezeu, mobilierul său, slujbele sale. Lumina care avea să iasă din acest studiu urma să ofere inspirație pentru prezentarea unui nou mesaj. Porunca “scoală-te” indică faptul că poporul advent urma să fie doborât de supărare și dezamăgire. Ei trebuiau să se “scoale” și să măsoare, să studieze, să investigheze și să examineze critic subiectul templului lui Dumnezeu.

Studiul trebuia realizat cu “o trestie asemeni unei prăjini”. Cu această trestie ei trebuia să “măsoare” templul, mobilierul său și închinătorii săi. Singurul mod în care se putea măsură sanctuarul ceresc era acela de a-i studia mobilierul, slujbele,

preoții și penitenții sanctuarului pământesc. Ni se spune că sanctuarul pământesc nu era altceva decât un tip, o umbră a celui ceresc. Vezi Evr. 8.

Studiul lor asupra sanctuarului, întrebările au descoperit faptul că era un sanctuar ceresc și că Hristos a intrat în Sfânta Sfintelor în ziua mării lor dezamăgiri. De acum ei știau că Salvatorul și Domnul lor se angajase într-o lucrare specială de a judeca omenirea și de a-Și curăța poporul de orice nelegiuire.

11:2, 3

Curtea este lăsată: Credincioșii adventiști au primit porunca de a nu măsura curtea, căci aceasta era dată neamurilor, și avea să fie călcată în picioare de către ei timp de 42 de luni profetice. Curtea sanctuarului ceresc nu avea să fie măsurată pentru că era despărțită de sanctuarul în sine, fiind sub controlul dușmanilor lui Dumnezeu pentru un timp de 42 de luni profetice, sau 1260 de ani literal. Această perioadă de timp a fost întotdeauna aplicată la Papalitate. Vezi Daniel 7:25,26; 8:10-14; Apoc. 12:6,14; 13:5-7. Ce a fost dat în mâna Papalității pentru o perioadă de 1260 de ani, și ce au călcat ei în picioare? Aceștia au fost sfinții care au fost dați în mâinile lor și care au fost călcați în picioare și persecutați timp de 1260 de ani. Vezi Daniel 7:21,25. În Daniel 8:13 ni se spune că Papalitatea avea să calce în picioare sanctuarul și oștirea lui. Aici, încă o dată, vedem călcarea în picioare a poporului lui Dumnezeu (“oștirea”). În plus, se spune că acești dușmani vor călca în picioare sanctuarul lui Dumnezeu. Și au făcut acest lucru printr-o falsă preoție, un fals templu, un fals serviciu de închinare. La urma urmelor, oare nu ne-a avertizat apostolul Pavel că “omul fărădelegii” se va așeza în templul lui Dumnezeu pretinzând că el este Dumnezeu? Vezi 2 Tes. 2:3,4. Papalitatea are un sistem contrafăcut, o replică la slujirea preoțească a lui Isus Hristos. În loc de a direcționa atenția închinătorilor către adevăratul cort pe care Domnul l-a înălțat, Papalitatea a atras atenția oamenilor către liturghie și spovedanie—un fals sistem de mijlocire.

Îmbrăcați în sac: În perioada celor 1260 de ani control al Papalității cei “doi martori”, Vechiul și Noul Testament, au fost îmbrăcați în sac. Acest lucru indică faptul că lucrarea Papalității a restrâns foarte mult lumina Evangheliei. Atât de antagonică a fost Papalitatea față de Cuvântul lui Dumnezeu încât adevărata biserică a fost nevoită să fugă în pustie pentru o perioadă de timp. Vezi Apocalipsa 12:6,14.

“Sublima și simpla teologie a creștinilor primari a fost coruptă treptat; iar monarhia cerească, deja înnorată de subtilitățile metafizice, a fost degradată de introducerea

unei mitologii populare, care tindea să restaureze domnia politeismului... Creștinii secolului al șaptelea aveau o insensibilitate decăzută într-o asemănare cu păgânismul; jurămintele lor pe care le făceau în mod public erau de acum adresate moaștelor și icoanelor care dezonorau templele Răsăritului; tronul Celui Atotputernic a fost întunecat de un nor de martiri, de sfinți, de îngeri și obiecte ale venerației publice.” Gibbon’s Roman Empire, Volume 4, chapter 49.

În timpul Evului Întunecat adevărata biserică a lui Hristos a fost “aruncată la pământ și călcată în picioare” de către aceeași putere papală apostaziată care “a aruncat adevărul la pământ” și “a izbutit în ce a început”. Vezi Daniel 8:10-13.

Cei doi martori: Despre cei doi martori se spune că reprezintă “cei doi măslini” și “cele două sfeșnice care stau înaintea Dumnezeului pământului”. Acestea sunt simboluri desprinse din Zaharia 4:1-6; 11-14. Acolo se spune despre ele că reprezintă “cei doi unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ”. Puterea care unge este Duhul Sfânt. Cele două lucruri pe care Duhul Sfânt le-a uns pentru a ajuta pe poporul lui Dumnezeu sunt Vechiul și Noul Testament.

Isus este “martorul credincios”, iar despre El mărturisește Cuvântul lui Dumnezeu. Isus este Cuvântul lui Dumnezeu, “și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi”. Ioan 1:14. Noi suntem martorii lui Dumnezeu, care trăiesc și respiră prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Vezi Luca 4:4. David a spus: “Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea.” Psalm 119:105.

11:5, 6

Răsplata divină: A face război împotriva Cuvântului înseamnă a face război cu Dumnezeu, și mai ales împotriva lui Isus (despre care mărturisește Cuvântul), și împotriva Duhului Sfânt (care l-a inspirat). Imaginați-vă că va fi cineva care să facă război cu Isus, Cuvântul lui Dumnezeu, și Duhul Sfânt!

Zdrobind Cuvântul prin proclamarea tradițiilor și martirajul milioanei de oameni care nu au compromis credința lor în Cuvântul lui Dumnezeu, puterea papală trebuie să facă față vremii înfricoșate a Zilei Judecării. Iar acest fapt va fi o realitate pentru fiecare putere sau individ care face o astfel de lucrare diavolească. Biblia spune: “cine ucide cu sabia trebuie să fie ucis de sabie.” Apocalipsa 13:11. Orice ar face dușmanii Cuvântului lui Dumnezeu—li se va întoarce la fel. Cuvântul lui Dumnezeu este mai ascuțit decât o sabie cu două tăișuri și va birui peste orice rău și fals.

Înlăturarea sacului: Predicția despre cei doi martori care vor mărturisi timp de 1260 de ani în sac indică faptul că la sfârșitul acestei perioade restricția urma să fie dată la o parte și lumina din Cuvântul lui Dumnezeu urma să fie lăsată să strălucească. Imediat ce Papalitatea și-a primit rana sa de moarte din anul 1798, Societățile Biblice atât din Anglia, cât și din America s-au dezvoltat uimitor. Cuvântul lui Dumnezeu s-a răspândit de-a lungul lumii ca niciodată mai înainte. Apoi, bineînțeles, a venit marea mișcare adventă inspirată din cartea proorocului Daniel atunci când ea a fost deschisă și lumina sa crescândă a strălucit asupra înaltei slujiri preoțești a lui Hristos.

11:7-11

Puterea ateistă împotriva Cuvântului lui Dumnezeu: Sfârșitul mărturiei celor doi martori din vremea Evului Întunecat ne aduce la momentul apariției unei alte puteri care a făcut război împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Este vorba despre o putere politică care s-a ridicat din Adânc. Orice națiune care se ridică din Adânc dovedește că nu are nici o temelie pusă pe principii veșnice. Cu alte cuvinte are o falsă temelie, o falsă bază de la care se pleacă. Nu este bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu. Alte puteri despre care se spune că ies din Adânc sunt Papalitatea, descrisă ca fiind fiara de culoare stacojie (17:3,8), și puterile mahomedane descrise sub cea de-a cincea trâmbiță. (9:2) Papalitatea are ca fundații propriile sale tradiții. Pe acestea ea le-a pus mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu. Mahomedanii au temeliile lor puse pe Coran, o carte religioasă pe care ei au înălțat-o mai presus de Biblie.

Această putere politică ce iese din Adânc este simbolic sau spiritual numită “Sodoma și Egipt”. Sodoma este simbolul unei degenerări morale. Egiptul este simbolic pentru a națiune ateistă. Încă de la momentul în care faraon a negat existența Dumnezeului lui Israel, Egiptul a fost folosit în profeția Bibliei un reprezentant al puterilor ateismului asemeni Uniunii Sovietice. Vezi Daniel 11:40.

Spre sfârșitul perioadei de 1260 de ani ai supremației Papalității, ateista Revoluție Franceză a negat existența lui Dumnezeu, trecând de atunci în Era Rațiunii, iar în anul 1793 a trecut prin vot o rezoluție care interzicea folosirea Bibliei. La exact trei ani și jumătate rezoluția a fost abolită, iar Biblia a fost din nou permisă în Franța. Uimitor, Inspirația a prezis moartea celor doi martori care avea să dureze exact trei zile și jumătate profetice. (11:9,11)

“Prin decretul Guvernului Francez, declarând că națiunea a respins pe Dumnezeu, Vechiul și Noul Testament au fost înjunghiate între granițele Republicii Franței. ...

La 1 noiembrie 1793, Gobet, cu preoții republicani ai Parisului, și-a aruncat roba și s-a lepădat de religie. Pe data de 11 o ‘Mare sărbătoare’ dedicată ‘Rațiunii și Adevărului’ a fost celebrată la Catedrala Notre Dame, care fusese pângărită, și numită ‘Templul Rațiunii’.” George Croly, *The Apocalypse of St. John*, 175–177.

“În anul 1793 decretul a trecut prin Adunarea Franceză interzicând Biblia. La doar trei ani după aceea, a fost introdusă o altă rezoluție în Adunare care urma să înlocuiască decretul anterior, și astfel să ofere toleranță Scripturilor. Acea rezoluție a stat pe masa de discuții timp de șase luni, după care a fost votată și a trecut fără nici un vot împotriva... pe data de 17 iunie.” George Storrs, *Midnight Cry*, May 4, 1843, vol. 4, num. 5–6; 47.

Iată câteva argumente în favoarea identificării Revoluției Franceze ateistă cu puterea despre care se vorbește aici: (1) este o fiară, sau o putere politică, (2) este o putere ateistă, (3) a fost cunoscută pentru degenerarea ei morală, (4) a apărut la sfârșitul profeției celor 1260 de ani, (5) principala chestiune în discuție a fost Cuvântul lui Dumnezeu, împotriva căruia a luptat această revoluție ateistă, (6) Biblia a fost ucisă simbolic timp de exact trei ani și jumătate în Franța, și (7) ateista Revoluție Franceză a fost întemeiată cu siguranță pe Adânc.

11:11-13

Biruința Cuvântului lui Dumnezeu: Imediat după moartea celor doi martori în Franța, Cuvântul lui Dumnezeu a căzut peste pământ în secolul următor asemeni frunzelor care cad toamna. Societatea Biblică Britanică a fost organizată în anul 1804; Societatea Biblică Americană a urmat în anul 1816. Tradusă în peste 1500 de limbi, Biblia rămâne astăzi cartea cu cele mai multe exemplare vândute.

După Revoluția Franceză ateistă Biblia a fost simbolic reînviată și s-a ridicat la ceruri. Dușmanii lui Dumnezeu nu au putut să o rețină din devenirea ei drept cartea cea mai populară care s-a scris vreodată. Ca rezultat o a zecea parte a cetății a căzut. Cu alte cuvinte Franța, una din cele zece părți ale Romei, a fost învinsă de Biblie.

11:14

Trâmbița a șaptea: Înainte de a suna trâmbița a șaptea, care reprezintă marea Bătălie de la Armagedon, a fost necesar ca Dumnezeu să aibă un popor care, simbolic, să mănânce cartea lui Daniel, în special acele părți care au fost pecetluite până la “vremea sfârșitului”. Dumnezeu a știut că va fi nevoie de o mișcare adventă de sfinți care să descopere profeția celor 2300 de ani. Era nevoie de o dezamăgire pentru a-i ajuta să-și descopere greșeala și să găsească în acest proces

marele adevăr al lucrării mijlocitoare a lui Hristos făcută în ceruri. Acest adevăr de temelie este ceea ce dă putere făcându-i în stare pe cei din poporul lui Dumnezeu să înțeleagă, să trăiască, să proclame solia pecetluirii pentru acest timp. Până când toate aceste lucruri nu aveau să se întâmple, a șaptea trâmbiță nu putea să sune.

A treia nenorocire: “A treia nenorocire vine curând” indică faptul că este o scurtă perioadă între trâmbițele a șasea și a șaptea. Ultima trâmbiță nu avea să sune până când evenimentele descrise în capitolele 10 și 11 nu aveau să se împlinescă. De aceea studiul acestor două capitole este imperativ pentru a înțelege voia lui Dumnezeu pentru biserica Sa în aceste zile de pe urmă.

11:15-17

Încheierea timpului de probă: Ruperea celei de-a șaptea peceti a fost urmată de o “tăcere în cer”. Primul sunet al celei de-a șaptea trâmbițe este acompaniat de “glasuri puternice” în cer. Glasurile preced tăcerea de sub cea de-a șaptea pecete. Nenorocirea prezisă are de-a face numai cu locuitorii pământului. În timp ce pe pământ este confuzie și mânie, în cer este bucurie. Oștirea cerească se bucură pentru că am ajuns la capătul cercetării neamului omenesc, la capătul domniei satanice. Acesta este un timp în care Isus schimbă haina preoțească cu cea împărătească.

Schimbarea stăpânirii: Imediat după ce al șaptelea înger sună, stăpânirea lumii devine a Domnului, a Hristosului Său. Pentru moment însă totul se petrece imediat numai în ceruri, și acolo este mare bucurie; căci lucruri înfricoșătoare urmează să se întâmple încă pe pământ.

Împărăția: Despre pământ se face adesea referire în Scripturi prin cuvintele “împărăția”, sau “stăpânirea”. Vezi Daniel 2:44; 7:18,22,26,27. În timp ce pământul la fost împărțit prin lupta politică dintre națiuni, el este în realitate o singură împărăție. A fost dată la început lui Adam, robul lui Hristos. Atunci când Adam a căzut, Satana a pretins stăpânirea. Vezi Luca 4:6. Al doilea Adam, Isus Hristos, a recâștigat împărăția. Însă doar la a doua Sa venire, atunci când termină lucrarea mijlocitoare ca Mare Preot, va veni ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor.

Lucrarea Evangheliei terminată: Cei doi martori, Vechiul și Noul Testament, trebuie să “termine” lucrarea lor înainte ca Dumnezeu să permită celei de-a șaptea trâmbițe să sune peste pământ. Va fi o solie finală înainte ca îngerii ce țin cele patru vânturi să le dea voie acestora să sufle cu putere de război. Vezi Apoc. 7:1-4. Ni se spune: “În zilele în care îngerul l șaptelea va suna din trâmbița lui, se va

sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi proorociei.” Apoc. 10:7. Găsim din nou faptul că “taina lui Dumnezeu” așa cum este învățată în Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să își facă lucrarea înainte ca trâmbița a șaptea să sune.

11:18

Războiul Armagedonului: Atunci când cei patru îngeri nu mai țin vânturile, duhurile de demoni, nemaifiind reținute de nimic se dezlănțuie peste pământ. Pentru prima oară de la căderea omului ei au deplina stăpânire. Este ultima și cea mai dezastruoasă demonstrație a inabilității Satanei și a îngerilor săi de a conduce pământul.

Satana va scufunda în cele din urmă întreg pământul într-un mare necaz final. Întreaga lume va fi implicată într-o ruină mult mai teribilă decât cea care a venit peste Ierusalimul din vechime. Printr-o singură lovitură decisivă Satana va încerca să șteargă de pe fața pământului poporul lui Dumnezeu în Bătălia de la Armagedon. Însă Hristos va interveni și va scăpa pe poporul Său.

Morții sunt judecați: Sub cea de-a șaptea trâmbiță se face judecata. Sângelui sfinților care au strigat îndelung la Dumnezeu pentru dreptate (6:9-11) i se face acum dreptate. Sfinții vor fi răsplătiți cu viața veșnică la a doua venire a lui Isus, în vreme ce cei nelegiuiți doar vor privi la destinul care îi așteaptă, a doua moarte și iazul de foc. Vezi Apoc. 22:12,14; Isaia 26:19-21; 40:9,10; 2 Cor. 5:10; 2 Tim. 4:8; 1 Tes. 4:16,17; 1 Cor. 15:51-55; Daniel 12:1-3,13; Iov 14:13.

Distrușterea distrugătorilor: Porunca este aceea de a-i distruge pe cei ce prăpădesc, sau corup pământul. În Apocalipsa 9:11 Satana este numit “Apolion”, “Distrușătorul”. Același termen este aplicat și agenților umani care îl urmează. În cartea lui Daniel puterea papală este denumită “pustiitorul” sau “urâciunea pustiirii”. Daniel 11:31. Vezi de asemenea Daniel 7:25; 11:36; 2 Tes. 2:3-12; Apoc. 13:1-10. Aceste pasaje ar trebui să ne învețe fără dubii faptul că cel ce persecută nu este de partea dreptății.

Sanctuarul deschis: Sanctuarul ceresc a fost deschis pentru Isus după moartea și învierea Sa. De la anul 31 la anul 1844 Isus a făcut o lucrare pentru noi în Sfânta. În anul 1844 Isus a intrat în Sfânta Sfintelor printr-o ușă deschisă. De la 1844 Hristos a slujit în Sfânta Sfintelor făcând o lucrare specială de curățire și judecată. Curând această ușă a Sfintei Sfintelor se va deschide din nou, iar Isus va ieși lăsând

deoparte veșmintele preoțești și îmbrăcându-le pe cele împărățești. Timpul de probă va fi sfârșit pentru că Hristos Și-a încheiat lucrarea Sa de mijlocire.

Capitolul 12

Apocalipsa 12 este probabil unul dintre cele mai cuprinzătoare capitole din întreaga Biblie—ducându-ne de la războiul din ceruri până la ultima generație de pe pământ. El ne descoperă că adevărata luptă se duce între Hristos și Satana. În primele șase versete și în ultimul ni se descoperă: (1) un război care începe în ceruri, (2) lupta dusă între biserică și șarpe înainte de nașterea lui Hristos, (3) conflictul între Hristos și Satana atunci când Isus era pe pământ, (4) atacul Satanei împotriva bisericii încă din primele zile ale existenței ei și până în Evul Mediu și (5) atacul Satanei împotriva bisericii rămășiței în aceste zile de pe urmă.

Apocalipsa 12 slujește și ca un capitol pivotal care separă partea istorică a Apocalipsei, capitolele 1-11, de partea ei escatologică, capitolele 13-22. Acest capitol cuprinzător servește nu numai ca o recapitulare a părții istorice, ci așează scena pentru a ne putea concentra asupra bisericii rămășiței în aceste evenimente ale zilelor de pe urmă, biruința finală a bisericii și învingerea lui Satana și a adeptilor săi, mia de ani, moartea a doua și acel iaz de foc, iar în final pământul făcut nou.

12:1, 2

O femeie simbolică: “În cer s-a arătat un semn mare” indică faptul că aici sunt folosite simboluri. Toate eforturile de a face să pară cum că această femeie o reprezintă pe Maria se prăbușesc în fața luminii desprinsă din realitatea că această femeie continuă să trăiască timp de 1260 de ani (12:6,14), apoi se și luptă cu mânia lui Satana în zilele de pe urmă (12:17). De-a lungul Scripturii biserica este reprezentată simbolic de o femeie. Vezi Ieremia 6:2; Isaia 54:5,6; Osea 2:19, 20; Ioan 3:29; 2 Cor. 11:2; Apocalipsa 10:7-9. Chiar și biserica apostaziată este simbolizată de o femeie. Vezi Apocalipsa 17.

Semn în cer: Unii cercetători rămân blocați în fața faptului că această simbolică femeie reprezentând biserica este văzută “în cer”. În primul rând biserica este de

origine cerească, și prin credință ea “trăiește în locurile cerești”. Vezi Efes. 2:6; Col. 1:13. În al doilea rând biserica este o parte a marii familii a lui Dumnezeu, care include toate oștirile cerești. Vezi Efes. 3:14,15; Evr. 12:22,23. În plus, atacul împotriva bisericii lui Dumnezeu începe în realitate în ceruri, nu pe pământ.

Învăluită în soare: Soarele este sursa de lumină și deci este un simbol pentru Hristos ca “Soarele Neprihănit”. Mal. 4:2; Ioan 8:12; 9:5. A fi “învăluit în soare” înseamnă a fi îmbrăcat cu haina neprihănitului lui Hristos. Ca creștini noi trebuie să ne îmbrăcăm cu armura luminii. Vezi Rom. 13:12,14; Gal. 3:27.

Temelia bisericii: În Apocalipsa descoperim cel puțin trei puteri—adică papalitatea, ateismul și islamul—care ies din “fântâna Adâncului”—simbolizând faptul că ele nu sunt întemeiate pe temelia Cuvântului lui Dumnezeu. În contrast, adevărata biserică are luna sub picioare. Aici este reprezentat Cuvântul lui Dumnezeu, care este o reflectare a “Soarelui Neprihănit”. Luna reprezintă permanența. Vezi Psalm 89:35-37. Adevărata biserică a stat de-a lungul veacurilor pe o temelie permanentă a lui Isus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Stâncă veacurilor. Însă nu numai simpla cunoștință a făcut din adevărata biserică o biserică puternică. Așa după cum luna reflectă soarele, cei adevărați și credincioși sunt împlinatorii Cuvântului lui Dumnezeu, nefiind destul numai să asculte. Aici se observă dorința lor de a reflecta zilnic imaginea lui Hristos.

Cununa celor doisprezece stele: Din moment ce femeia reprezintă biserica din toate timpurile, cele douăsprezece stele simbolizează pe cei doisprezece patriarhi și pe cei doisprezece apostoli. Lucrarea va fi sfârșită de către cei 144.000—douăsprezece grupe de câte 12.000.

12:2

Copilul de parte bărbătească: Acest copil, odrasla, robul nu este nimeni altcineva decât Isus Hristos. La vremea răstignirii Sale și chiar și după înălțarea Sa, Isus era încă numit “Robul Tău cel sfânt Isus” Fapte 4:27,30. Chiar de la căderea omului lumea a fost în așteptarea lui Mesia. Vezi Gen. 3:15.

12:3, 4

Balaurul roșu: Roșul este adesea folosit pentru a simboliza păcatul. Vezi Isaia 1:18. Balaurii din Scripturi sunt folosiți pentru a simboliza puteri pustiitoare și persecutoare.

Șapte capete: Șaptele este simbolul desăvârșirii și de aceea reprezintă o totalitate. În Apocalipsa 17:9-12 ni se spune că aceste capete și coarnele reprezintă împărați

sau împărății. Balaurul cu șapte capete reprezintă acele puteri descrise în cărțile Daniel și Apocalipsa pe care Satana le-a folosit pentru a duce la îndeplinire eforturile sale de a-i distruge pe cei neprihăniți. Așa cum vom vedea mai târziu cele șapte capete reprezintă: Babilonul, Medo-Persia, Grecia, Roma, Papalitatea, Statele Unite și Organizația Națiunilor Unite.

Zece coarne: Prima fiară din Apocalipsa 13 și fiara de culoare stacojie din Apocalipsa 17 au de asemenea șapte capete și zece coarne. Aici vedem strânsă legătură dintre Satana și aceste puteri. “Coarnele” reprezintă de asemenea puteri politice în profetia Bibliei, însă ele reprezintă niște puteri mai mici decât cele șapte capete. Spre exemplu, cele “zece coarne” cu zece coroane ale primei fiare din Apocalipsa 13, reprezintă cele zece părți ale Romei. Coroanele de pe aceste zece coarne indică faptul că vorbim aici despre zece națiuni separate—fiecare având propria sa coroană.

Balaurul în expectativă: Satana a așteptat timp de o mie de ani ca Fiul lui Dumnezeu să devină Fiul omului. Atunci când Hristos a fost născut Satana era pregătit pentru a-L distruge. Din moment ce Satana a folosit Roma ca un mijloc de a-L distruge pe Hristos-copil, înseamnă că balaurul reprezintă în plan secund Roma.

12:3, 4, 7-9

Balaurul văzut în cer: Simbolul marelui balaur roșu, asemeni femeii neprihănite este văzut “în cer”. Aici este un adevăr în primul rând pentru că războiul dus între Hristos și Satana începe în ceruri. În al doilea rând, chiar dacă bătălia s-a relansat în mica noastră lume, războiul pe care îl ducem se poartă de fapt “în locurile cerești”. Efes. 6:11-13.

Mai mult decât atât, Satana a fost aruncat din ceruri. Descoperim un dublu sens al adevărului. Primul, Satana și demonii săi au trecut de limita propriei lor perioade de cercetare și probă. Când a devenit evident faptul că ei nu mai pot fi determinați să se supună din nou deplin lui Dumnezeu, au fost aruncați afară din ceruri. Un al doilea sens se desprinde de la momentul răstignirii lui Hristos, când Satana s-a descoperit cu adevărat ceea ce este—un ucigaș. Timp de 4.000 de ani, de la Adam la răstignirea lui Hristos, Satana a camuflat adevăratele sale simțiri și motive. Crucea i-a demascat aceste intenții nelegiuite. De la acel moment mai departe lumile necăzute nu au mai fost orbite de căile înșelătoare ale lui Satana.

A treia parte din stelele cerului: Dâra cozii balaurului reprezintă înșelăciunea care mătură o treime dintre îngeri. Ni se spune că mulți îngeri au păcătuit, și “nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința”. Vezi 2 Pet. 2:4; Iuda 6.

Cum a reușit balaurul să înșele o treime dintre îngeri? În Isaia 9:15 citim că “proorocul care învață pe oameni minciuni este coada”. Despre diavol găsim că este “un mincinos și tatăl minciunii”. Prin minciuni și falsități Satana a înșelat și a atras o treime dintre îngeri.

12:7-9

Originea păcatului: Fărădelegea împotriva lui Dumnezeu, a guvernului Său, a Legii Sale, a început în ceruri. Cauza primară a păcatului este o taină. Cum se poate ca o ființă perfectă într-un mediu perfect să devină imperfectă? Este o taină. Știm însă că temelia căderii lui Lucifer s-a numit lăcomie și mândrie. Vezi Isaia 14:12-14; Ezech. 28:11-17.

12:10

Biruința și sărbătorirea ei: Moartea lui Hristos de la cruce a pecetluit soarta Satanei. Victoriosul eveniment al morții și învierii lui Hristos au împiedicat accesul Satanei în fața lui Dumnezeu ca acuzator al sfinților. Sărbătorirea a avut loc la momentul în care Isus l-a învins pe Satana la cruce.

12:11

Biruința noastră: Există biruință pentru ființele umane căzute prin sângele vărsat și acoperitor al lui Hristos. Acceptând moartea Sa răscumpărătoare noi suntem îndreptățiți. Prin puterea sângelui care ne acoperă, aplicat vieților noastre de zi cu zi, noi putem să învingem ispitirile Satanei. Aceeași dragoste a sacrificiului de sine care l-a condus pe Isus la cruce trebuie să fie și principiul nostru călăuzitor în viață. Dragostea noastră pentru Hristos trebuie să fie într-atât de puternică încât mai degrabă să murim decât să nu ascultăm de Mântuitorul nostru. Având o mărturie, împărtășind această mărturie, noi rămânem puternici în Domnul.

12:12, 13

Vai de Pământ: Înving fiind în orice bătălie dusă împotriva lui Hristos, Satana știe că nu mai are nimic altceva de făcut decât să facă de acum război cu poporul lui Dumnezeu de pe pământ. Satana știe că vremea lui se apropie de sfârșit, fiind scurtă. El știe că într-o zi va fi distrus. La cruce el și-a dat seama de consecințele biruinței lui Hristos de la cruce. Gândul privit la soarta sa este acela care îl face să fie atât de furios. De aceea el vine cu o mare mânie pentru a distruge cât mai mulți dintre membrii poporului lui Dumnezeu.

12:6, 14

Biserica din pustie: Biserica creștină a fugit din fața furiei lui Satana și a găsit refugiul în pustie. Sub Roma păgână biserica a experimentat o persecuție teribilă. Însă în timpul Romei papale biserica adevărată a fost nevoită efectiv să fugă în pustie. Perioada de timp a celor 1260 de ani menționată în aceste versete reprezintă Evul Întunecat al supremației Papalității dintre anii 538 și 1798.

Pustia devine efectiv un refugiu pentru sfinți, pentru că credința lor a fost atât de mult respinsă și disprețuită. Obstacolele și opoziția au fost atât de mari încât Dumnezeu a dat bisericii două aripi ca ale unui vultur pentru a putea fugi în pustie. Aici găsim o exprimare a mării nevoi a sfinților după o intervenție divină. Dacă totul ar depinde numai de ei, atunci nu s-ar putea aștepta la nimic altceva decât exterminare. Dumnezeu a fost însă sprijinul lor. El i-a ținut puternici în vremea “urâciunii pustiitorului”. Daniel 11:31.

12:15, 16

Un puternic element de distrugere: “Apa” în profeția Bibliei reprezintă mase de oameni. “Potopul/Revărsările” reprezintă armate de revoltați. Vezi Daniel 9:26; 11:22. O revărsare de ape violentă ar indica deci o forță copleșitoare, distrugătoare. Vezi Psalmi 90:5; 124:4,5. Atunci când reformatorii au început să proclame cele două doctrine privitoare la neprihănirea prin credință și demascarea Papalității ca antichristul din profeția Bibliei, Vaticanul a tunat și a fulgerat ca replică cu bule papale, armate, masacre și inchizitori. Încă o dată Dumnezeu a deschis pământul pentru a oferi ajutor femeii. Sunt mai multe moduri prin care pământul putea ajuta pe femeia neprihănită împotriva potopului forțelor papale. În primul rând au fost pustiurile Europei. În al doilea rând, au fost puteri pământești care au început să fie de partea reformatorilor protestanți. În cele din urmă a mai fost un alt pământ, Lumea Nouă—America.

12:17

Atacul final: La început diavolul a fost mâniat pe femeie pentru că el a fost învins la cruce. Ca rezultat sfinții au învins ispitirile sale prin sângele Mielului, prin împărtășirea mărturiei lor personale, prin dispoziția lor de a muri pentru adevăr. În acest ultim verset ni se oferă două motive speciale din pricina cărora Satana urăște biserica rămășiței, sau biserica lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Pare evident faptul că aceste două caracteristici ale bisericii rămășiței împiedică încercările Satanei de a pune stăpânire pe întreaga lume. Aceste două caracteristici sunt două motive primare pentru succesul lor împotriva forțelor răului. Care sunt aceste două caracteristici? Biblia spune “și balaurul, mâniat pe femeie [biserica adevărată a lui

Dumnezeu], s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei [cei care vor trăi în zilele de pe urmă], care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos.” (12:17).

Este evident faptul că ultimul conflict se va da în jurul celor Zece Porunci. Un avantaj al rămășiței este acela că “țin mărturia lui Isus.” În partea finală a cărții ni se spune că “mărturia lui Isus este duhul proorociei.” Apocalipsa 19:10. Darul proorociei este unul dintre darurile Duhului care a fost pus în biserică pentru a aduce “desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.” Efes. 4:11,12. A avea duhul proorociei înseamnă mai mult decât a avea Biblia, căci până și creștinii apostaziați au Biblia. Ceea ce este indicat aici este darul în sine manifestat în mijlocul poporului lui Dumnezeu, căci numai acest fapt i-ar putea aduce mânia balaurului.

Satana a fost întotdeauna mâniat pe prooroci și cei ce au ascultat de cuvintele proorocilor. Prin acest dar profetic Domnul Și-a făcut cunoscută voia către poporul Său, demascând în același timp vicleniile diavolului. Este numai normal pentru Satana să urască un grup, o mișcare de creștini care:

- ❖ Au o solie de sigilare pentru lume. Apoc. 7
- ❖ Sunt ei înșiși sigilați de această solie. Apoc. 7
- ❖ Au mâncat/asimilat cartea lui Daniel. Apoc. 10
- ❖ Au măsurat templul lui Dumnezeu și au înțeles lucrarea mijlocitoare a lui Isus din sanctuarul ceresc. Apoc. 11:1
- ❖ Proclamă iminenta revenire a lui Hristos. Apoc. 10, 11
- ❖ Păzesc poruncile lui Dumnezeu. Apoc. 12:17
- ❖ Au mărturia lui Isus. Apoc. 12:17
- ❖ Refuză să se închine fiarei cu riscul pedepselor civile. Apoc. 13:17
- ❖ Refuză să se închine fiarei cu riscul morții. Apoc. 13:15
- ❖ Proclamă o Evanghelie veșnică. Apoc. 14:6
- ❖ Se tem de Dumnezeu și Îi aduc slavă. Apoc. 14:7
- ❖ Proclamă faptul că a început judecata. Apoc. 14:7
- ❖ Se închină Creatorului prin păzirea Sabatului zilei a șaptea. Apoc. 14:7
- ❖ Proclamă faptul că Babilonul spiritual a căzut. Apoc. 14:8
- ❖ Avertizează împotriva semnului fiarei. Apoc. 14:9
- ❖ Avertizează împotriva închinării aduse fiarei. Apoc. 14:9
- ❖ Avertizează împotriva închinării aduse icoanei fiarei. Apoc. 14:9
- ❖ Păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Apoc. 14:12
- ❖ Cheamă poporul lui Dumnezeu să iasă afară din Babilon. Apoc. 18:1-5
- ❖ Vor prefera mai degrabă să fie omorâți decât să se închine fiarei. Apoc. 20:4

Da, dragă cititorule, Satana urăște rămășița. Iar acest mare conflict dintre Hristos și Satana, dintre adevăr și minciună, dintre Legea lui Dumnezeu și tradițiile omenești—este cu mult mai mare decât ne imaginăm. Dar nu avem a ne teme de nimic, căci Isus deja l-a biruit pe Satana. Responsabilitatea noastră este aceea de a umbla împreună cu Dumnezeu și de a împărtăși “cuvântul mărturiei noastre”.

Capitolul 13

Scopul principal al capitolului 12 este acela de a ne aduce în capitolul 13 acolo unde are loc descrierea marelui conflict final. Prima putere identificată în profeție este descrisă ca o fiară alcătuită dintr-un leu, un urs și un leopard. În această profeție vedem că întreaga lume se va închina acestei fiare. Iar aici este cheia problemei: oamenii vor alege să se închine creaturii mai degrabă decât Creatorului—vor alege să se închine omului în locul lui Dumnezeu. Controversa evidentă în vremurile de pe urmă este în domeniul închinării. Capitolele 13 și 14 ne vor descoperi cu claritate problemele finale care sunt gata de a ieși în scenă. Însă, nu uitați, aceia care se vor închina fiarei și icoanei ei sunt pierduți.

1. De unde a văzut Ioan ridicându-se prima fiară?

Ioan a văzut prima fiară ridicându-se din mare. Vezi Apocalipsa 13:1.

2. Ce reprezintă apele în profeția Bibliei?

Mările reprezintă părțile foarte populate ale pământului. Spre exemplu: “... apele pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.” Apocalipsa 17:15.

3. De unde a văzut Daniel ridicându-se cele patru fiare?

“Și patru fiare mari au ieșit din mari, deosebite una de alta.” Daniel 7:3. Aceste patru fiare au reprezentat împărățiile din Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma. Aceste împărății au ocupat partea populată a lumii vechi împreună cu mulțimile ei aglomerate. De aceea această primă fiară se va ridica de unde din Euro-Asia.

4. Care trei fiare au compus părțile caracteristice ale acestei prime fiare?

“Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard, avea labe ca de urs și o gură ca de leu.” Apocalipsa 13:2

5. Unde mai găsim aceste trei fiare descrise?

În Daniel capitolul șapte aceste trei fiare reprezentau Grecia, Medo-Persia și Babilon. De notat că aceste trei fiare din Apocalipsa 13 sunt date în ordinea inversă decât cea din Daniel șapte. De ce?—Pentru că Daniel privea înainte în viitor (Babilon, Medo-Persia și Grecia), și Ioan privea înapoi în timp (Grecia, Medo-Persia și Babilon).

6. Chiar dacă aceste trei împărății au fost învinse militar, oare urmau să trăiască? “Și celelalte fiare au fost dezbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieții până la o vreme și un ceas anumit.” Daniel 7:12. Viețile lor au fost prelungite de prima fiară asimilându-le credințele și obiceiurile păgâne. Fiara va adopta aceste perverse practici pentru a-și atrage după sine adepții.

7. Câte capete are această fiară?

Prima fiară are șapte capete. Vezi Apocalipsa 13:1. Capetele reprezintă împărați sau împărății în profeția Bibliei. Spre exemplu: “Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Și sunt și șapte împărați.” Apocalipsa 17:9–10. Prima fiară nu reprezintă șapte împărății, ci ea este între șapte împărății. Aceste șapte capete reprezintă șapte puteri politice consecutive începând cu împărăția Babilonului. Acestea sunt Babilon, Medo-Persia, Grecia, Roma, Papalitatea, Statele Unite și Organizația Națiunilor Unite.

Totuși, care dintre cele șapte capete este descris aici? Biblia spune: “Unul din capetele ei părea rănit de moarte.” (13:3). De notat că numai unul dintre capete este rănit. “Dar rana de moarte fusese vindecată și tot pământul se mira după fiară (Papalitatea).” (13:3). În versetul 12 citim că lumea se va închina primei fiare (Papalitatea), “a cărei rană de moarte fusese vindecată.” Este evident că Papalitatea a primit rana de moarte în anul 1798. Este de asemenea evident că rana de moarte urma să se vindece, iar Papalitatea se va ridica din nou ca putere politică.

8. Ce nume sunt scrise pe capetele fiarei?

Nume de hulă sunt înscrise pe capetele acestei fiare. Vezi Apocalipsa 13:1. Papalitatea este puterea numită ”cornul cel mic” care este descrisă ca vorbind hule. Vezi Daniel 7:25.

9. Câte coarne și cununi avea această fiară pe cap?

Prima fiară avea zece coarne și șapte cununi. Vezi Apocalipsa 13:1. În Daniel capitolul 2 chipul avea zece degete la picioare, reprezentând cele zece împărțiri ale Romei. În Daniel capitolul șapte cea de-a patra fiară avea zece coarne. Aceste zece

coarne de asemenea reprezentau cele zece împărțiri ale Romei. De aceea ne putem aștepta ca prima fiară să se ridice din Roma.

10. Cine a dat fiarei puterea sa, scaunul de domnie, și o mare stăpânire?
Balaurul a dat fiarei puterea sa. Vezi Apocalipsa 13:2.

11. Cine este balaurul?

“Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana... a fost aruncat.” Apocalipsa 12:9. Satana a înșelat această putere pentru a face război împotriva bisericii adevărate a lui Dumnezeu.

Tronul pe care l-a refuzat Hristos atunci când Satana l-a ispitit pe Isus în pustie a fost acceptat de prima fiară, Papalitatea.

“Cu multe secole în urmă, atunci când Roma, prin neglijarea împăraților apuseni a fost lăsată la mila hoardelor barbare, romanii s-au întors către un singur chip pentru ajutor și protecție, și i-au cerut să conducă peste ei; și astfel, ... a început domnia temporală a papilor. Și pășind cu umilință pe tronul cezarului, vicarul lui Hristos a luat sceptrul în fața căruia trebuiau să se închine împărații și domnitorii Europei timp de multe secole.” American Catholic Quarterly Review, April 1911.

“Biserica, cu umbra stăpânirii antice în urma sa, a fost singurul simbol rămas din Roma imperială; și episcopul ei, papa, a fost singurul resort al cetății de la care se putea aștepta conducere și protecție. ... Imperiul Roman în Europa urma să fie înlocuit de un imperiu spiritual—care a devenit și temporal—al cărui domn stăpânitor era episcopul de la Roma.” Scherman, The Birth of France, 164.

“Din ruinele Romei politice a răsărit marele imperiu moral într-o ‘formă gigantică’ al Bisericii Romane.” A.C. Flick, The Rise of the Medieval Biserica, 1909, page 150.

“Sub Imperiul Roman papii nu aveau puteri temporale. Însă atunci când Imperiul Roman s-a dezintegrat și locul său a fost luat de un număr de împărății sălbatice și barbare, Biserica Romano- Catolică a devenit nu numai independentă de state în chestiunile [problemele, afacerile, n.tr.] religioase, ci a și dominat asemănător chestiunile seculare. ... Bine organizata, unificata și centralizata biserică, avându-l pe papa ca și cap, a fost nu numai independentă în chestiunile eclesiastice, ci a controlat și chestiunile civile.” Carl Conrad Eckhardt, The Papacy and World Affairs, The University of Chicago Press, 1937, 1.

12. Ce fel de cuvinte ieșeau din gura fiarei?

Rostea vorbe mari și hule împotriva lui Dumnezeu. Vezi Apocalipsa 13:5–6. Cornul cel mic din Daniel capitolul șapte rostea de asemenea vorbe mari și hule împotriva Dumnezeu. Vezi Daniel 7:25.

“Toate numele care în Scripturi sunt aplicate lui Hristos, prin virtutea faptului prin care este stabilit că El este deasupra bisericii, aceleași nume sunt aplicate papei.” Robert Bellarmine, *On the Authority of the Councils*, 1628 edition, chap. 17, 1, 266.

“Noi deținem pe pământ locul Atotputernicului Dumnezeu.” Papa Leo XIII, *Encyclical Letter of June 20, 1894*.

“Căci nu omul, ci Dumnezeu desparte pe acelea pe care pontiful roman (care exercită funcțiuni nu ale unui simplu om, ci ale adevăratului Dumnezeu), cântărind necesitatea sau beneficiul bisericilor le dizolvă, nu prin omenească, ci mai degrabă divină stăpânire.” *Decretals of Gregory IX*, book 1, title 7, chapter 3, in *Corpus Juris Canonici*, 1555 edition, vol. 2, col. 203.

“Papa este supremul judecător al legii ținutului... El este viceregent al lui Hristos, și nu este doar preot pe veci, ci și Împărat al împăraților și Domn al domnilor.” *La Civiltà Cattolica*, March 1871.

Papa Bonifaciu VIII în anul 1294 a spus în bula sa sărbătorită *Unam Sanctum*, “Papa este de o așa demnitate și excelență încât el nu este un simplu om, ci ca Dumnezeu, și vicar al lui Dumnezeu. Papa singur este numit prea sfânt, ... monarh divin și suprem împărat, și împărat al împăraților. ... Papa este de o așa mare demnitate și putere, încât el constituie unul și același tribunal cu Hristos, astfel că orice face papa pare să vină din gura lui Dumnezeu. ... Papa este ca Dumnezeu pe pământ.”

“Papa nu este o putere între oameni care să fie venerată ca oricare alta. Ci el este o putere cu totul divină. El este susținătorul și învățătorul legii Domnului în întregul univers; el este supremul lider al națiunilor, pentru a le călăuzi pe drumul salvării veșnice; el este tatăl comun și păzitorul universal al întregii specii umane în numele lui Dumnezeu. Specia umană a fost desăvârșită în calitățile sale naturale de către o revelație divină și de întruparea Cuvântului, și a fost ridicată la un ordin supranatural, singurul în care poate să-și găsească bunăstarea temporală și eternă. Comorile revelației, comorile harului supranatural pe pământ, au fost depozitate de Dumnezeu în mâinile unui singur om, care este singurul ordonator și administrator al lor. Lucrarea dătătoare de viață a întrupării divine, lucrarea înțelepciunii,

dragostei, milei, este fără încetare continuată prin acțiunea neîncetată a unui singur om, ordinar la asta prin providență. Acest om este papa. Faptul este evident implicat prin desemnarea în sine, vicarul lui Hristos. Căci dacă el deține locul lui Hristos pe pământ, asta înseamnă că el continuă lucrarea lui Hristos în lume, și este față de noi ceea ce Hristos ar fi dacă ar fi aici jos, El Însuși vizibil conducând Biserica.” Reverend William Arthur, *The Pope, the Kings, and the People*, vol. 1, 211.

13. Cum i-a tratat această fiară pe sfinții lui Dumnezeu?

Prima fiară a făcut război cu sfinții și i-a persecutat. Vezi Apocalipsa 13:7. Cornul cel mic din Daniel 7 i-a persecutat de asemenea pe sfinții lui Dumnezeu. Vezi Daniel 7:21.

“Faptul că Biserica Romei a vărsat mai mult sânge nevinovat decât orice altă instituție care a existat vreodată în omenire nu va fi pus la îndoială de nici un protestant care a cunoștință completă a istoriei.” William E. H. Lecky, *History of the Rise and Influence of the Spirit of Rationalism in Europe*, vol. 2, 35.

“Știi că este interesul Sfântului Scaun și al coroanei tale, deci fă o datorie din exterminarea husiților. Nu uita că aceste persoane necredincioase îndrăznesc să proclame principiile egalității; ei susțin că toți creștinii sunt frați, și că Dumnezeu nu a dat nici unui om privilegiat dreptul de a conduce națiunile; ei susțin că Hristos a venit pe pământ pentru a abolii sclavia; ei cheamă poporul la libertate, adică la exterminarea împăraților și a preoților! Cât mai este încă timp întoarceți-vă forțele împotriva Boemiei; ardeți, masacrați, pustiiți peste tot, căci nimic nu poate fi mai agreabil pentru Dumnezeu, sau mai folositor pentru cauza împăraților decât exterminarea husiților.” L. M. de Cormenin, *The Public and Private History of the Popes of Rome*, vol. 2, 116–117.

14. Cât timp a domnit prima fiară?

Prima fiară a domnit timp de 42 de luni profetice. Cornul cel mic din Daniel 7 a domnit timp de 1260 de zile profetice. Au condus o aceeași perioadă de timp.

“Recunoașterea Sfântului Scaun ca cea mai înaltă stăpânire eclesiastică a rămas piatra unghiulară a politicii sale [a lui Justinian] în relația cu apusul.” G. Kruger, “Justinian I, Emperor of the East,” in *The New Shaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge*, vol. 6, 286.

“Până în secolul al șaselea toți papii sunt declarați sfinți în martirologii. Vigilius (537-555) este primul dintr-o serie de papi ce nu mai poartă această titlatură, care

de acum încolo este oferită rarisim. De la acest moment papii au fost tot mai mult implicați în afacerile lumești, fără să mai aparțină cu totul Bisericii; ei devin oameni de stat, și apoi conducători de stat.” Charles Bemont and G. Monod, *Medieval Europe from 395 to 1270*, 120–121. (Este pe larg recunoscut faptul că domnia lui Vigilius a început în anul 538, anul în care atât de multă putere i-a fost dată Papalității de către Justinian. Predecesorul său, papa Silverius, nu a murit până în iunie 538).

Cele zece națiuni ale Europei au fost formate în anul 476. Papalitatea și-a început domnia ei în anul 538, împlinind profeția că ea va apărea după formarea acestor state. Vezi Daniel 7:24. Ca atare ea s-a ridicat în anul 538, astfel domnia ei temporală terminându-se istoric la anul 1798. Să vedem ce s-a întâmplat în acel an:

“Atunci când în anul 1797 papa Pius VI a căzut grav bolnav, Napoleon a dat ordine ca în cazul morții sale să nu mai fie ales nici un alt succesor în loc, succesiunea Papalității fiind astfel întreruptă. Însă papa și-a revenit. Pacea fost curând încălcată: Berthier a intrat în Roma pe 10 februarie 1798 și a proclamat (Roma ca fiind) republică. Vârșnicul pontif a refuzat să violeze jurământul său prin recunoașterea ei, și astfel a fost dus din temniță în temniță în Franța. Lovit de oboseală și dureri el a murit la 17 august 1799, în cetatea Valence din Franța, la vârsta de 82 de ani. Nu este de mirare că jumătate din Europa a crezut că veto-ul lui Napoleon va fi respectat, și că cu papa a murit Papalitatea.” Joseph Rickaby, *The Modern Papacy*, 1.

Papalitatea este fără îndoială prima fiară din Apocalipsa 13. Este aceeași putere cu cornul cel mic din Daniel 7, care este evident Papalitatea.

15. Ce urma să se întâmple cu prima fiară?

Ea urma să primească o rană de moarte. Vezi Apocalipsa 13:3. În anul 1798, generalul lui Napoleon, Berthier, l-a arestat pe papa. Ca atare jumătate din Europa a crezut că de acum Papalitatea era moartă.

16. Totuși, ce urma să se întâmple cu rana de moarte?

Urma să fie vindecată. Vezi Apocalipsa 13:3. Nu trebuie uitat faptul că aceste “fiare” reprezintă puteri politice. Vezi Daniel 7:17. Ea a început ca o biserică—nu ca o putere politică. Ea a devenit o fiară-putere politică în anul 538. A încetat să mai fie o fiară-putere politică în anul 1798, atunci când a primit rana de moarte. Din anul 1798, ea a devenit din nou doar o biserică. Totuși în anul 1929 și-a recăpătat stăpânirea peste 108.7 acri ai Vaticanului semnând Tratatul Lateran. S-ar putea interpreta acest gest ca o vindecare a rănii, care îi va permite să devină din

nou o fiară-putere politică. Însă, ceea ce vindecă cu adevărat rana astfel încât Papalitatea să-și recapete supremația pierdută este a doua fiară din Apocalipsa 13.

A doua Fiară

17. Ce a mai văzut Ioan?

Ioan a văzut o altă fiară. Vezi Apocalipsa 13:11.

18. De unde a ieșit această fiară?

A doua fiară s-a ridicat din pământ. Vezi Apocalipsa 13:11. Din moment ce marea reprezintă lumea veche cu mulțimile ei aglomerate, înseamnă că pământul reprezintă lumea nouă cu puținii ei locuitori.

19. Care sunt cele două semne de identificare ale celei de-a doua fiare?

Are două coarne ca de miel, dar vorbește ca un balaur. Vezi Apocalipsa 13:11. Fiecare altă națiune a fost descrisă ca o fiară feroce, din pricina intoleranței atât în plan civil, dar și religios. Totuși această națiune asemeni unui miel ocupă lumea nouă, oferind libertate civilă și religioasă. De aceea are două coarne ca de miel.

20. Cum urma să vorbească această fiară?

Va vorbi ca un balaur. Vezi Apocalipsa 13:11. Spre sfârșit această națiune va repudia marile ei principii ce garantau libertatea civilă și religioasă. Va călca în picioare libertatea de conștiință înaintând legi împotriva Legii lui Dumnezeu. Nu uitați, această națiune va arăta ca, sau se va da drept miel, dar va vorbi ca un “balaur.” Un “miel” în Biblie Îl reprezintă pe Hristos ca fiind “Mielul lui Dumnezeu”. Această națiune este una care se mărturisește a fi “creștină”, dar care se va dovedi a vorbi ca un “balaur”.

21. Câtă putere va fi în stare să exercite această a doua fiară?

Tot atâta câtă a avut Papalitatea în timpul Evului Întunecat. Vezi Apocalipsa 13:12.

Această a doua fiară sunt evident Statele Unite. Să analizăm următoarele aspecte: A fost un stat fondat în lumea nouă, zonă puțin populată. S-a ridicat într-o vreme în care prima fiară mergea în robie în anul 1798. Constituția sa se bazează pe libertatea civilă și religioasă. America este cea mai puternică națiune care a existat vreodată în istoria lumii. Este foarte aproape la acest moment de a impune o legislație religioasă, lepădându-se astfel de gloria ei anterioară. Este o națiune care se mărturisește a fi un “creștină”.

22. Ce va face oamenilor?

Ea va face ca tot pământul să se închine primei fiare și icoanei ei, sau să primească semnul ei. Aceste acțiuni venite din partea Statelor Unite vor face ca rana de moarte a Papalității să fie pe deplin vindecată. Vezi Apocalipsa 13:12, 14–17.

Închinarea adusă fiarei

Biblia spune: “Ea [Statele Unite] lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei, și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi [Papalitatea], a cărei rană de moarte fusese vindecată [atunci când va reveni cu putere politică].” Apocalipsa 13:12.

A doua fiară “ făcea ca pământul ... să se închine fiarei dintâi [Papalitatea]”. Legiuitorii din Statele Unite vor fi forțați să treacă prin vot o legislație religioasă. Această legislație va avea de-a face cu închinarea adusă primei fiare, Papalitatea. Dar cine oare din America bate palma cu Biserica din Roma pentru a face presiuni asupra legiuitorilor spre a trece prin vot o legislație religioasă?

Ralph Reed, fost director executiv al Coaliției Creștine spunea: “Viitorul politicilor americane rezidă în creșterea puterii evanghelicilor și a aliaților lor romano-catolici. Dacă aceste două grupări, evanghelicii având votul alternativ în Sud, iar catolicii pe cel din Nord, pot coopera în anumite chestiuni și pot sprijini candidați cu aceleași platforme, atunci ei pot determina rezultatul pentru aproape oricare alt set de alegeri ale națiunii.” Ralph Reed, Politically Incorrect, 16.

Fostul ambasador american la Vatican, Melady, a afirmat: “Și cred că, așa cum evanghelicii au devenit votul de bază al partidului republican, catolicii sunt astăzi votul alternativ în politica americană. Orice candidat care câștigă votul catolic va fi în stare să guverneze America... Votul catolic conține cheia viitorului Americii. Și cred că dacă ei se pot uni, dacă catolicii se pot uni cu creștinii evanghelici, protestanți, care împărtășesc viziunile lor asupra sanctității vieții omenești nevinovate, asupra nevoii libertății religioase, a liberului arbitru pentru școală și valori de bun simț, cred că dacă catolicii și evanghelicii se pot uni atunci nu mai este nimeni care să candideze pentru vreun oraș sau stat în America și care să nu poată fi ales, și nu mai este nici o lege care să nu poată fi trecută atât prin Congres dar și prin vreo cameră legislativă undeva în America. Aici este forța motrice în electoratul de astăzi.” Quoted in G. Edward Reid, Duminică's Coming!, 71.

Coaliția între mulți protestanți evanghelici și Biserica din Roma câștigă putere în cercurile politice americane. Dar oare va fi America în stare să “facă” astfel încât întreaga lume să se închine primei fiare, Papalitatea? Cât de puternice sunt în realitate atât Statele Unite, dar și Papalitatea?

După căderea Uniunii Sovietice, Jim Hoagland a scris în Washington Post: “America va determina acum toate evenimentele globale majore.” Quoted in Clifford Goldstein, Day of the Dragon, 25.

Președintele George Bush a afirmat: “Este o idee măreață: o nouă ordine mondială, unde diverse națiuni sunt strânse laolaltă pentru un scop comun. ... Numai Statele Unite au atât reputația morală, dar și mijloacele de a o susține.” George Bush, State of the Union address, quoted in Los Angeles Times, February 18, 1991.

Un articol în revista Time numea Statele Unite ca fiind “singura superputere a lumii, fără nici un prospect ca undeva în viitorul apropiat vreo altă putere să rivalizeze cu Statele Unite.” Time, July 29, 1991, 13.

Fostul ambasador american la Vatican, Melady, a afirmat: “Cred că SUA, ca singura superputere a lumii, și Sfântul Scaun, ca singura stăpânire mondială morală-politică, vor avea roluri importante de jucat în viitor. Acțiunile lor vor avea impact asupra vieților oamenilor din toate părțile globului.” Melady, quoted in G. Edward Reid, Duminica’s Coming!, 31.

Malachi Martin a scris: “Papa Ioan Paul II ... insistă asupra faptului că oamenii nu au nici o speranță demnă de încredere cu privire la crearea unui sistem geopolitic atâta vreme cât nu este bazat pe creștinismul romano-catolic.” Malachi Martin, The Keys of This Blood, 492.

Cele două superputeri ale lumii de astăzi sunt Statele Unite și Vaticanul. Conform profeției aceste două superputeri vor ajunge la o stăpânire mondială chiar cu puțin timp înainte de a doua venire a lui Isus Hristos. Statele Unite este într-adevăr cea mai puternică națiune din istoria lumii, cu o economie puternică și diversificată, cu o forță militară superioară.

Vaticanul este instituția cea mai multirasială și mai multiculturală din lume, pretinzând avea în custodie aproape a cincime din populația globului. Papa este cea mai populară figură internațională care controlează o infrastructură mondială de școli, universități, biserici, spitale, biblioteci, ziare, reviste, case de editură, stații de radio și televiziune. Are o forță lucrătoare de jumătate de milion de preoți care

supervizează mai bine de 200.000 de parohii. Banca Vaticanului, “cu echipa sa de consilieri internaționali care au administrat un portofoliu extensiv al acțiunilor și investițiilor Sfântului Scaun în aproape fiecare sector al activității comerciale și individuale”, face din Papalitate o forță economică majoră în geopolitica de astăzi.” Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, 111.

Icoana fiarei

Profeția prezice că Statele Unite vor face ca întreaga lume să se închine Papalității prin acțiuni politice și înșelăciune. Biblia spune: “[A doua fiară] săvârșea semne mai până acolo că făcea să se coboare foc din cer pe pământ în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zi locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei [dintâi], care avea rană de sabie și trăia.” Apocalipsa 13:13-14.

America protestantă va înșela lumea punând-o să facă “o icoană fiarei [dintâi]”, Papalitatea, prin intermediul miracolelor și legislației. A doua fiară va fi în stare să facă să “se coboare foc din cer”. Cu alte cuvinte Satana va fi în spatele unei mișcări religioase naționale apostaziate din America ce-și va exercita influența nu numai asupra politicii americane, ci și asupra întregii lumi.

Apostolul Pavel ne-a avertizat spunând: “Dar Duhul spune lămurit că în vremurile din urmă unii se vor lepăda de credință ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor.” 1 Tim. 4:1. Vor fi făcute minuni pentru a-i rătăci pe oameni de la calea adevărului. Vezi 2 Tes. 2:8-10. Toate aceste minuni înșelătoare vor fi făcute pentru a rătăci lumea în închinarea adusă primei fiare și în realizarea unei icoane primei fiare.

“Icoana fiarei” este o icoană, o asemănare a Papalității. Ea va fi o imagine în oglindă a supremației papale din perioada Evului Întunecat, atunci când biserica domina atât chestiunile civile, dar și pe cele religioase. În timpul Evului Întunecat Biserica de la Roma a devenit coruptă depărtându-se de simplitatea și puritatea Evangheliei, prin acceptarea în practicile sale și înălțând credințe și obiceiuri din religiile păgâne. Făcând astfel ea a pierdut Duhul și puterea lui Dumnezeu.

Pentru a câștiga controlul asupra conștiinței oamenilor, ea a căutat sprijinul puterii seculare. Rezultatul a fost Papalitatea, o biserică ce a controlat statul angajându-l mai departe în promovarea propriilor ei interese.

În aceste ultime zile, când bisericile de frunte din Statele Unite, unindu-se asupra unor anumite puncte de doctrină, vor face presiuni asupra legiuitorilor de a impune credințele lor și de a susține instituțiile lor, atunci America protestantă va fi făcut o icoană sau o asemănare Papalității, iar amenințările pedepselor civile asupra disidenților vor rezulta inevitabil.

Pedeapsa pentru refuzul de a aduce închinare fiarei

Care este pedeapsa pentru cei care nu se vor închina fiarei și icoanei ei? Biblia spune: “I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească [legislativ], și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte. Și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.” Apocalipsa 13:15-17.

Ce criză religioasă! Cei care nu se vor închina fiarei sau icoanei ei, sau care nu vor primi semnul fiarei, nu vor putea cumpăra sau vinde, și în cele din urmă vor trebui să facă față unui decret de condamnare la moarte. “Icoana fiarei”, unirea bisericii cu statul, conduce la nașterea unei legislații religioase și la o persecuție religioasă.

Semnul fiarei

Ce se înțelege prin “semnul fiarei”? În primul rând “semnul fiarei” este semnul primei fiare, Papalitatea. Este deci un semn al stăpânirii papale. În al doilea rând “semnul fiarei” are de-a face cu “închinarea fiarei”. De aceea acest semn al stăpânirii papale are de-a face cu închinarea. În al treilea rând “semnul fiarei” are de-a face cu “icoana fiarei”, unirea dintre biserică și stat. Ca atare primirea “semnului fiarei” începe atunci când statul va trece prin legislativ o serie de legi religioase care să oblige oamenii să se închine într-un anumit mod.

Ce declară Papalitatea a fi semnul puterii ei eclesiastice?

“Duminica este semnul stăpânirii noastre. ... Biserica este deasupra Bibliei, și această transferare este dovada aceluia fapt.” The Catholic Record, September 1, 1923.

“Bineînțeles, Biserica Catolică pretinde că schimbarea [de la Sabat la Duminică] a fost lucrarea ei. Nu ar fi putut fi astfel, căci nimeni din acele zile nu ar fi visat să facă ceva în chestiuni spirituale și religioase fără ea, și lucrarea este semnul puterii

ei eclesiastice și al stăpânirii în chestiunile religioase.” The Catholic Mirror, September 23, 1893.

Are de-a face semnul stăpânirii papale cu închinarea? Da, într-adevăr! Are de-a face acest semn cu unirea bisericii cu statul? Cu siguranță! O lege duminicală națională în America va lovi exact împotriva libertății religiei. Va lovi de asemenea împotriva poruncii Sabatului găsită în Legea lui Dumnezeu. Vezi Exod. 20:8-11.

Ziua aproape uitată

Atunci când lumea noastră a ieșit din mâinile Creatorului era cu totul deosebită. Se puteau vedea dealuri și câmpii, văi și munți. Peisajele erau împodobite cu flori care umpleau văzduhul cu parfumul lor plăcut, copacii maiestuoși care se ridicau deasupra pământului erau cu mult mai mari și mai splendizi decât cei de astăzi; împărăția vegetației era pur și simplu magnific în varietatea ei de forme, culori și mărimi.

Mai era apoi o împărăție a regnului animal care cuprindea vietăți de la furnică la elefant, de la leu la miel, d la peștele care înoată în apa mării la pasărea care umple văzduhul cu cântec. Toate aceste lucruri pe care Dumnezeu le-a făcut au fost desăvârșite—o expresie a gândurilor și planurilor lui Dumnezeu.

Ca un memorial al lucrării Sale creative, Dumnezeu a întemeiat Sabatul zilei a șaptea. Biblia spune: “Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor. În ziua a șaptea Dumnezeu și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse, și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.” Gen. 2:1-3.

Chiar din grădina Edenului Dumnezeu a prevăzut nevoia lui Adam și a Evei de a lăsa deoparte propriile lor interese și planuri într-o anumită zi a săptămânii, astfel încât ei să poată contempla mai pe deplin lucrarea Sa creată. Atât de important este păzirea Sabatului zilei a șaptea încât Dumnezeu a făcut din acest aspect o parte a celor Zece Porunci. “Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.” Exod. 20:8-11.

De la vremea creațiunii până la Hristos, oamenii lui Dumnezeu au păzit cu bucurie a patra poruncă privitoare la ziua de Sâmbătă, Sabatul zilei a șaptea. Hristos Însuși “prin care au fost făcute toate lucrurile” (Col. 1:16), cu siguranță că nu a uitat de Sabat. Biblia spune: “A venit în Nazaret, unde fusese crescut, și după obiceiul Său în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească.” Luca 4:16. Ucenicii au continuat “obiceiul” și exemplul lui Isus în păzirea Sabatului zilei a șaptea ca sfânt. Vezi Fapte 13:42-44.

În timp de secole majoritatea bisericilor creștine au păzit Sabatul zilei a șaptea. Abia în secolul IV găsim Biserica din Roma înlocuind Sabatul zilei a șaptea cu închinarea de Duminică. Așa după cum notează un catehism catolic: “Noi păzim Duminica în locul Sâmbetei pentru că Biserica Catolică în Conciliul de la Laodicea (anul 364) a transferat solemnitatea de la Sabat la Duminică.” Peter Geirmann, *The Convert's Catechism*, 50.

Biserica din Roma a învățat cu claritate că transferarea de la Sabat la Duminică nu este bazată pe Biblie, afirmând: “Duminica este o instituție catolică și pretențiile sale pentru păzirea ei poate fi apărată numai cu principiile catolice. ... De la începutul la sfârșitul Scripturii nu se găsește nici măcar un pasaj biblic care să garanteze transferul închinării publice săptămânale de la ultima la prima zi a săptămânii.” Catholic Press, Sydney, Australia, August, 1900.

Pentru a facilita convertirea păgânilor din Imperiul Roman la catolicism, Biserica din Roma a instituit ritualuri păgâne ca închinarea la soare, arderea de tămâie, icoane, sărbători, și multe altele. Așa cum notează istoria: “Biserica [din Roma] a făcut din Duminică o zi sfântă... în mare parte pentru că era sărbătoarea săptămânală a soarelui; pentru că era o politică creștină aceea de a prelua sărbătorile păgâne apreciate de oameni prin tradiție, și să le dea o semnificație creștină.” Arthur Weigall, *The Paganism in Our Hristosianity*, 1928, 145.

Când Biserica din Roma a înlocuit păzirea Duminicii, majoritatea celorlalte grupări creștine au continuat să păzească Sabatul zilei a șaptea. Chiar și în secolul XI problema Sabatului a continuat să fie “subiectul unor aprige dispute între greci și latini.” Neale, *A History of the Holy Eastern Church*, vol. 1, 731.

Însă astăzi Sabatul zilei a șaptea este ziua aproape uitată, chiar dacă în mai mult de o sută de limbi ale globului “Sâmbăta” este denumită “Sabat.” Spre exemplu: spaniolă/“Sabado”; rusă/“Subbata”; bulgară/“Shubbuta”; arabă/“As-Sabt”.

Totuși există o veste bună! Peste tot în lume milioane de creștini din diferitele denomițiuni creștine refac “spărtura” apărută în Legea lui Dumnezeu prin păzirea Sabatului zilei a șaptea. Vezi Isaia 58:12-14. Ei au ajuns să-și dea seama că voia lui Dumnezeu pentru noi este aceea de a păzi toate poruncile Sale, inclusiv cea de-a patra referitoare la Sabatul zilei a șaptea. Vezi Evr. 10:16; Ioan 14:15; 1 Ioan 5:2,3.

Ultima chemare a Evangheliei către lume, descrisă simbolic de cei trei îngerii care zboară în mijlocul cerului, aduce laolaltă predicarea Evangheliei veșnice, sosirea ceasului judecării, închinarea adusă lui Dumnezeu ca fiind Creatorul nostru [prin păzirea Sabatului] și avertizarea cu privire la închinarea adusă fiarei și icoanei ei. Vezi Apocalipsa 14:6-12.

Această întreită solie care va ajunge la toți oamenii înainte de a doua venire a lui Hristos ne învață să ne închinăm “Celui ce a făcut cerurile și pământul, marea și izvoarele apelor.” Apocalipsa 14:7. Descrie de asemenea biserica lui Dumnezeu a ultimelor zile sunt cei ce “păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14:12. Porunca ce ne învață despre închinarea adusă lui Dumnezeu ca și Creatorul nostru este a patra poruncă, referitoare la Sabatul zilei a șaptea.

În mod tragic “închinarea adusă fiarei” este în directă opoziție cu “închinea adusă Celui ce a făcut cerurile și pământul, marea și izvoarele apelor.” Sfințenia Duminicii, semnul stăpânirii papale, este în directă opoziție cu Sabatul zilei a șaptea, semnul lui Dumnezeu. Problema de aici este mai mult decât o simplă chestiune privitoare la o zi diferită de închinare, în realitate este o problemă referitoare la stăpânire. De cine vom asculta?

Evident aceasta este o chestiune foarte importantă pentru Dumnezeu pentru că pedeapsa pentru închinarea adusă fiarei este condamnarea veșnică. Biblia spune: “Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe mână sau pe frunte, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu.” Apocalipsa 14:9,10.

De notat acest foarte important aspect; nimeni nu a primit încă “semnul fiarei”. Nimeni nu va suferi mânia lui Dumnezeu atâta vreme cât nu a primit suficientă lumină pentru a putea lua o decizie informată referitoare la Sabatul Domnului și Duminica papală. Unii nu au auzit niciodată de cerințele celei de-a patra porunci. Și totuși, majoritatea poporului lui Dumnezeu se află în bisericile care păzesc ziua de Duminică. Însă în aceste ultime zile Dumnezeu cheamă pentru o reformațiune finală. Apelul de a păzi ziua aproape uitată va fi aspectul central în reforma

bisericilor catolică și protestante, pentru că a fost porunca cea mai călcată în picioare în timpul erei creștine.

O criză teribilă

O teribilă criză religioasă în lume este descrisă în Apocalipsa 13. În timp ce unii se vor închina “Celui ce a făcut cerurile și pământul, marea și izvoarele apelor”, alții se vor închina “fiarei și icoanei ei”.

Va veni curând timpul în care “să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei... Și a făcut ca nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei... Și numărul ei este șase sute șazeci și șase.” Apocalipsa 13:15,17–18.

Ce criză! Aceia care nu se vor închina fiarei vor trebui să facă față unor sancțiuni economice și unui decret de condamnare la moarte venite din partea puterilor pământești. Și totuși, cine se va închina fiarei va trebui să facă față “mâniei lui Dumnezeu”.

Cine se va închina fiarei? Biblia prezice că “toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume nu a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții.” Apocalipsa 13:8. Dacă te închini fiarei îți pierzi viața veșnică. De fapt toți aceia care se vor închina fiarei vor suferi loviturile celor șapte plăgi finale. Biblia spune că prima plagă cade peste “pământ. Și o rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei, și care se închinau icoanei ei.” Apocalipsa 16:2.

Numărul fiarei

Numărul indică numele omului—indică un anumit nume al omului, iar numărul său este 666. Acest om este evident capul fiarei al cărui titlu oficial este descriptiv pentru pretențiile și caracterul ei. Limbajul indică faptul că numărul numelui să este calculabil. Este totodată și o poruncă aici pentru cei care au identificat cu acuratețe fiara. De fapt Dumnezeu intenționează ca poporul Său să calculeze numărul fiarei.

Era un obicei antic între greci și romani acela de a calcula numele numelor lor prin adăugarea unor valori numerice fiecărei litere în parte. Acest lucru se aplica și

zeilor păgâni. Numărul fiarei este identificat de numele fiarei, care este un număr de om, și ale cărui litere adunate însumează cifra de 666. Din moment ce fiara în discuție este Papalitatea, așa cum s-a dezvăluit timp de 1260 de ani, este numai logic faptul că numele nu se poate aplica unei singure persoane (unui papă anume). Numărul trebuie să se aplice mai degrabă poziției pe care omul o ocupă ca lider. De aceea este titlul oficial pe care îl are conducătorul acestei fiarei. Acest titlu va fi și unul blasfemiator, hulitor, căci “avea nume de hulă”, iar persoana descrisă “și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele.” (13:5, 6) Titlul papei este cât se poate de clar “Vicarul Fiului lui Dumnezeu”.

“Papa este de o așa mare demnitate și atât de înălțat încât el nu este un simplu om, ci ca și cum ar fi Dumnezeu, și vicarul lui Dumnezeu.” Ecclesiastical Dictionary, Ferraris.

“Hristos a încredințat oficiul Său pontifului suprem; ... însă toată puterea din cer și de pe pământ a fost dată lui Hristos; ... de aceea pontiful suprem, care este vicarul Său, va avea această putere.” Roman Canon Law, 1556 edition, Extravagantes Communes, col. 29, b. 1, ch. 1.

“Papa este vicarul lui Hristos, succesorul Sf. Petru, și capul vizibil al bisericii.” Ioan Joseph McVey, Manual of Christian Doctrine, 123.

“Titlul Papa, folosit cândva cu un mult mai mare spectru de aplicații, este în prezent folosit numai pentru a-l denumi pe episcopul de Roma, care, în virtutea poziției sale de succesor al Sf. Petru, este pastorul suprem al întregii biserici, vicarul lui Hristos pe pământ.” The Catholic Encyclopedia, article “Pope”. Din moment ce avem de-a face cu o putere romană a cărei limbă oficială este latina, numărul va fi calculat din literele cu valoare numerică a limbii latine.

Titlul oficial al papei este VICARIUS FILII DEI, însemnând vicarul sau vicegerentul Fiului lui Dumnezeu. Acest titlu a apărut cam în secolul VIII într-un document cunoscut sub numele de Donația lui Constantin. Deși s-a dovedit că această lucrare era un fals al Bisericii Catolice—scris cu șapte secole mai târziu—Biserica Romană l-a folosit pentru a-l întări pe papa ca Vicarul Fiului lui Dumnezeu.

Publicații mai recente au susținut această titulatură. Our Sunday Visitor, o populară revistă catolică, scria la 15 noiembrie 1914 următoarele: “Care sunt literele despre care se spune că se află pe coroana papei, și ce semnifică, dacă au vreun sens?”

Litrele înscrise în mitra papei sunt acestea: Vicarius Filii Dei, care în latină redă Vicarul Fiului lui Dumnezeu. Catolicii susțin că biserica, ca o societate vizibilă, trebuie să aibă un cap vizibil. Hristos, înainte de înălțarea Sa la ceruri l- numit pe Sf. Petru să fie reprezentantul Său. La moartea lui Petru omul care i-a succedat pe locul episcopului de la Roma a fost recunoscut drept cap al Bisericii. De aceea episcopului de Roma, ca și cap al Bisericii, i-a fost dat titlul de “Vicarul lui Hristos.”

Cercetătorii Bibliei știu că Petru nu a avut în realitate nimic de-a face cu Roma. Cele două epistole ale sale sunt scrise “către aleșii care trăiesc ca străini împrăștiați prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia.” 1 Pet. 1:1. Lucrarea lui Petru s-a desfășurat în Asia Mică, nu la Roma. Mai mult decât atât, Petru nu a devenit niciodată episcop, ci și-a continuat lucrarea ca apostol—întemeind biserici în Asia Mică. Cu toate acestea Biserica Romană i-a dat papei titlul oficial de Vicarul Fiului lui Dumnezeu—Vicarius Filii Dei.

Literele alfabetului din limbile antice aveau valori numerice. Literele cu care suntem cel mai bine familiarizați sunt cele din latină. Spre exemplu: I = 1, V = 5, X = 10, L = 50, C = 100.

În latină numele și titlul papei—“ Vicarul Fiului lui Dumnezeu”, însumează 666:

V	I	C	A	R	I	U	S	F	I	L	I	I	D	E	I	
5	1	100	0	0	1	5	0	0	1	50	1	1	500	0	1	= 666

Numărul șase este de asemenea numărul pentru Babilon și Babilonul spiritual. Împăratul babilonian, Belșatar, se închina la șase [categorii de] dumnezei. Vezi Daniel 5:23. Chipul de aur făcut de împăratul Nebucadnețar avea șaiszeci de coți înălțime și șase lățime. Vezi Daniel 3:1. Închinarea care urma să i se aducă chipului trebuia să vină după sunetul dat de șase instrumente muzicale. Vezi v.5. Chipul era rezultatul și reprezintă imaginea unirii bisericii cu statul, de la care rezultă inevitabil persecuția. S-a hotărât ca “oricine nu se va arunca cu fața la pământ și nu se va închina [chipului de aur], va fi aruncat chiar în clipa aceea în mijlocul unui cuptor aprins.” v.11.

În Apocalipsa 17:5 ne este prezentat Babilonul spiritual. Babilonul spiritual este numit “MAMA CURVELOR”. O curvă reprezintă în profeția Bibliei o biserică falsă și apostaziată. Vezi Isaia 1:21; Ieremia 3:1–9. Ea este mama creștinătății apostaziate. Această “femeie” desfrânată este menționată de șase ori în Apocalipsa 17. Vezi Apocalipsa 17:3–4,6–7,9,18. Sunt șase lucruri asociate cu îmbrăcămintea

ei. Vezi Apocalipsa 17:4. Despre ea se spune de șase ori că “nu va mai fi”. Vezi Apocalipsa 18:21–23. Ea face ca lumea să bea din vinul curviei ei [falsele doctrine] de șase ori. Vezi Apocalipsa 17:2,4; 18:3 (de două ori), 9: 19:2.

Interpretarea primară și cea mai corectă a numărului 666 este aceea că el este titlul oficial al papei—Vicarius Filii Dei—care este liderul oficial al fiarei—Papalitatea.

Într-un sens secundar aici avem de trei ori șase. Numărul trei reprezintă Treimea divină—Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Numărul 666 reprezintă încercarea omului de a se face pe sine Dumnezeu și de a primi închinare. Așa cum ne avertiza apostolul Pavel: “Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci [a doua venire a lui Hristos] nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării; potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește ‘Dumnezeu’, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu.” 2 Tes. 2:3–4.

“Omul fărădelegii” este Papalitatea. Este oare Papalitatea Babilonul spiritual al cărui număr este șase?—Da. De ce este acest lucru atât de important de știut? Ioan ne-a avertizat: “Dacă se închină cineva fiarei [Papalitatea] și icoanei ei [unirea bisericii cu statul], și primește semnul ei [legi duminicale impuse] pe frunte [prin supunere față de Roma ascultând conștient de învățăturile ei false], sau pe mână [astfel încât să poată cumpăra sau vinde], va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu.” Apocalipsa 14:9–10.

Capitolul 14

14:1-5

Pe muntele Sion: Viziunea debutează cu cei 144.000 văzuți împreună cu Isus pe muntele Sion, reprezentând biruința lor asupra fiarei și a icoanei ei. Puțin mai devreme Ioan văzuse poporul lui Dumnezeu aflat în fața restrângerilor și a decretului de moarte. Vezi Apocalipsa 13:15-17. Însă în vremea acestui ceas întunecat al istorie omenești, un timp de necaz așa cum nu a mai fost un altul, Mielul i-a eliberat.

Caracterul lui Dumnezeu: Cei 144.000 au numele Tatălui scris pe frunțile lor, semnificând împărtășirea caracterului lui Dumnezeu în viețile lor.

Sărbătorirea biruinței lor: Cei 144.000 vor forma un cor special și vor cânta o cântare nouă bazată pe experiența lor trăită în perioada marelui necaz.

Obținerea unui caracter pur: Ei sunt numiți verguri, virgini. Vezi 2 Cor. 11:2; Mat. 25:1. Virginitatea este un simbol atât pentru puritatea fizică, dar și pentru cea spirituală în trăirea vieții și în comportament. Cei 144.000 au numele Tatălui, păzesc poruncile lui Dumnezeu, și sunt verguri în plan spiritual. Ei au o biruință desăvârșită asupra impurității minții și trupului în timpul celei mai desfrânate perioade din întreaga istorie, comparabilă cu vremea lui Noe și Lot.

În vremea domniei Desfrânatei (17:1,5,18), cei 144.000 rămân credincioși lui Dumnezeu. Cei care se închină fiarei și icoanei ei devine fiice ale Mamei desfrânatelor, în timp ce poporul lui Dumnezeu care păzește poruncile Sale devin verguri.

Fără vină: În gura lor nu s-a găsit minciună; căci ei sunt fără vină înaintea lui Dumnezeu. “Vină” are aici sensul de viclenie, înșelătorie. Persoana care are vină, minciună în gură este cineva mincinos și înșelător. Și poate fi astfel atât prin cuvinte, cât și prin viață.

Cuvântul mai are și sensul de “ferment” sau “fermentație.” O persoană cu vină, minciună în gură are o influență corupătoare asupra altora. Prin contrast, puritatea vorbirii este strâns legată de puritatea din inimă, de o viață pură, de un limbaj pur, curățit de orice înșelăciune, malițiozitate, bârfă, cuvinte nepotrivite, dispreț crud.

Ei sunt luați la cer: Va fi un grup de oameni care vor fi în viață la momentul întoarcerii lui Isus. Vezi 1 Tes. 4:16,17. În timp ce marea majoritate a celor credincioși vor fi înviați din mormintele lor, cei 144.000 vor trăi în timpul acelei perioade a ultimelor plăgi fără a vedea moartea—ei sunt cei ce vin din necazul cel mare. Ei sunt de asemenea primele roade ale Ploii Târzii.

14:6-12

Îngeri simbolici: Cei trei îngeri, sau trei mesageri ai acestui întreit mesaj reprezintă poporul credincios al lui Dumnezeu.

Evangelhia veșnică: Vestea cea bună a tuturor veșnicilor este istoria lui Dumnezeu despre salvarea omului din starea sa păcătoasă. Fiul lui Dumnezeu a devenit Fiul omului, a trăit o viață desăvârșită în trup omenesc decăzut, condamnând astfel păcatul în trup, astfel încât neprihănirea lui Dumnezeu să poată fi manifestată în trupuri muritoare. Aceasta este veșnica veste bună a modului n

care Dumnezeu a luat un popor nedesăvârșit și a făcut din ei sfinți prin desăvârșirea lui Hristos.

O solie mondială: Această împătrită enumerare: “oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” indică faptul că solia are o valabilitate mondială. Este mondială și prin faptul că judecata va urma sfârșitului lucrării ei. Este mondială și prin faptul că este simbolizată de un înger zburând prin mijlocul cerului. Este pentru toți bărbații și toate femeile, indiferent de ceea ce cred ei acum, sau de poziția pe care o ocupă în vreo biserică sau religie.

Prima solie: Solia primului înger ne oferă motivația pentru toate trei. Trebuie să ne temem de Dumnezeu și să Îi dăm slavă. Locuitorii pământului nu Îl pot slăvi pe Dumnezeu în timp ce ei au încă închinare fiarei și icoanei ei.

Judecata: Urgența acestor trei solii se datorează faptului că a sosit ceasul judecății Sale. Judecata esențială va avea loc în timpul mileniului, atunci când “sfinții vor judeca lumea” și când îi vor “judeca pe îngeri”. Atunci “sfinții au luat în stăpânirea împărăția [li s-a dat judecata, versiunea engleză, n.tr.]” Vezi 1 Cor. 6:2,3; Daniel 7:22. Sunt însă câteva texte care indică foarte clar faptul că o judecată de cercetare în ceruri va trebui să o precedă revenirea lui Hristos. Vezi Daniel 12:1,2; Luca 20:35; Apocalipsa 20:15. Prima judecată este un fel de judecată majoră de cercetare pentru a se vedea cine va fi salvat la revenirea lui Hristos. Această decizie este un fel de acuzare împotriva tuturor celor ce trebuie să fie judecați și condamnați în timpul judecății generale. Funcția celui care investighează cazurile este aceea de a decide dacă anumite persoane vor merge la judecată după o totală investigație făcută asupra vieții lor. Aceasta este lucrarea judecății care se desfășoară acum în ceruri.

Sabatul: Faptul că se face referire la Sabat în cuvintele “și închinați-vă Celui ce a făcut cerurile și pământul” este dincolo de orice discuție. Într-o vreme în care lumea se închină fiarei și icoanei ei, rămășița credincioasă a lui Dumnezeu trebuie să proclame închinarea adusă Creatorului. Într-o vreme în care poporul este pedepsit pentru faptul că nu se închină fiarei și icoanei ei, credincioșii lui Dumnezeu trebuie să rămână puternici și stăruitori în Domnul și să declare adevărul Sabatului, chiar dacă apărătorii zilei celei sfinte vor fi puțini.

Pentru că Sabatul este atât memorialul creației, dar și semnul sfințirii, al mântuirii, al recreației, păzirea Sabatului este o parte importantă a Evangheliei veșnice din toate și pentru toate timpurile.

Solia celui de-al doilea înger: Babilonul a fost prima cetate construită după potop, și a devenit centrul idolatriei și al corupției morale. Aici și-a stabilit Satana centrul religiei sale contrafăcute prin care a sperat să conducă întreaga lume. Temelia acestei religii este mântuirea prin fapte, prin efortul omenesc.

Babilonul a fost de fapt construit ca un afront la adresa lui Dumnezeu curând după potop. A fost făcută o încercare e construire a unui turn puternic. Cetatea care a crescut în jurul turnului s-a numit apoi “Babilon” însemnând “poarta lui Dumnezeu”. Însă din pricina judecării lui Dumnezeu împotriva sa, totul a devenit o confuzie de limbi, iar cetatea și turnul au devenit cunoscute sub numele de Babel, adică “confuzie”, “încurcătură”. Vezi Gen. 8:8-10.

Scriitorul inspirat identifică contrafacerea satanică a ultimelor zile cu “Babilonul cel mare”. Vezi Apocalipsa 17:5. Babilonul spiritual este un sistem confuz care amestecă laolaltă adevărul cu minciuna. Este o combinație de credințe atât creștine, cât și păgâne. Se prezintă pe sine ca fiind religia, ca fiind poarta prin care se ajunge la Dumnezeu. Însă Inspirația îl definește clar ca ceva decăzut moral, spiritual și doctrinal.

Vom descoperi că “TAINĂ, BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI” este Papalitatea. Apocalipsa 17:5. Din moment ce ea este “Mama”, înseamnă că trebuie să aibă și niște fiice. De aceea solia celui de-al doilea înger trebuie să se refere la mai mult decât Biserica Romană, din moment ce ea a căzut cu multe secole înainte de proclamarea soliei celui de-al doilea înger. Trebuie deci să își găsească împlinirea în depărtarea protestantismului de la curăția adevărului. Aceia care au fost o parte a marii mișcări advente din secolul XIX au văzut împlinirea acestei profeții atunci când diferitele biserici protestante au respins lumina soliei referitoare la ceasul judecării, la Sabatul zilei a șaptea, al Domnului, la lucrarea mijlocitoare a lui Isus în sanctuarul ceresc, la înțelegerea biblică a naturii omului, la cerințele reale ale legii lui Dumnezeu, la solia neprihănirii prin credință. Parțial sau pe de-a întregul, bisericile protestante au respins adevărurile fundamentale de mai sus așa cum se desprind ele din Biblie.

În mod tragic Babilonul spiritual va determina ca toate națiunile să bea din vinul curviei sale. Curvia este o expresie a relației ilicite între două părți care nu ar trebui să fie împreună. Unirea dintre biserică și sat este o astfel de relație ilicită. Și nu doar că dovedește lipsa credinței în Dumnezeu, dar mai duce și la persecutarea celor credincioși și neprihăniți.

Minciuna care va uni biserica cu statul va fi legea (națională) duminicală. Poporul o va bea/asimila, o va accepta în speranța că va aduce pacea, însă ceea ce va aduce va fi mânia.

14:9-11

Avertizarea față de apostazie: Solia primului înger cheamă pe locuitorii pământului la o închinare adusă Creatorului și la acordarea slavei cuvenite Lui. Cel de-al treilea înger identifică obiectul închinării creaturii, sau idolatriei, și ne dezvăluie teribilele consecințe ale unei astfel de închinări. În Rom. 1:25 idolatria este definită ca schimbând adevărul lui Dumnezeu pentru o minciună, închinarea și slujirea fiind aduse mai degrabă creaturii decât Creatorului. În timp ce acest avertisment este mondial, se aplică fiecărui om individual spunând “Dacă se închină cineva fiarei...” (14:9)

Responsabilitatea noastră față de Dumnezeu este personală, și nici o lege națională sau internațională nu ne poate face să nu mai fim niște agenți morali liberi cu dreptul și datoria de a alege pentru noi înșine. Nu putem scăpa de responsabilitatea de a decide cui vom aduce închinarea și slujirea noastră, nu ne putem scuza pe baza popularității și universalității acestui fals sistem de închinare.

14:12

Cei ce vor duce solia: Cuvântul “răbdare” indică faptul că cei care vor proclama întreita solie vor trece printr-o perioadă de persecuție care le va pune la încercare răbdarea, păzirea poruncilor și credința în Isus. Însă exact credința în Isus îi va face să treacă prin toate și să fie martori puternici împotriva apostaziei copleșitoare. Credința lor în Isus este atât de puternică pentru că legea lui Dumnezeu a fost scrisă în inima și mintea lor. Ei au primit cu adevărat credința lui Isus, care reprezintă toate cuvintele lui Isus.

14:13

Morți fericiți: Sfinții din toate veacurile vor avea fericirea de a fi înviați la a doua venire a lui Hristos. Vezi 1 Tes. 4:16,17. Acest fapt este reprezentat în “prima înviere”. Apocalipsa 20:4-6. Însă aici pare a fi un accent special pus asupra celor care vor muri în timpul proclamării întreitei solii îngerești, Apocalipsa 14:6-12. Accentul cade asupra celor care vor muri de la acest moment mai departe.

Această înviere este descrisă în Daniel 12:2, acolo unde câțiva neprihăniți și câțiva nelegiuți vor fi înviați împreună pentru a fi martori ai revenirii lui Isus. Știm că cei nelegiuți la care se face referire aici sunt persoanele care au avut responsabilitatea străpunerii/răstignirii lui Isus. Vezi Apocalipsa 1:7. Aici sunt incluși oameni ca

marele preot Caiafa, căruia Isus i-a spus că va vedea pe Fiul lui Dumnezeu venind pe norii slavei cerului. Contextul descris în Daniel 12:2 este acela în care unii sfinți vor fi în viață la sfârșitul timpului. Contextul din Apocalipsa 14:13 face din ei parte a rămășiței care va proclama întreita solie îngerească, dar care vor deveni martiri în acest proces. Inspirația le promite o înviere specială care le va permite să devină martori ai revenirii lui Isus chiar înainte de prima înviere a sfinților. Această binecuvântare este înregistrată în Scriptură pentru a aduce mângâiere celor ce vor trebui să facă față morții în criza finală care ne stă în față.

14:14

Secerătorul împărătesc: Hristos este numit “Semănătorul”, dar și “Domnul secerișului” Mat. 13:37; 9:38. Isus a spus că “secerișul este sfârșitul lumii; iar secerătorii sunt îngerii” Mat. 13:39. EL a spus că neghina va fi adunată și “arsă în foc”. Secerișul este vremea în care va avea loc separarea și răsplătirea.

Sunt două faze ale secerișului. Prima este adunarea grânelor în legături, iar a doua este separarea grâului de neghină, astfel încât grâul să fie adunat, iar neghina să fie arsă. Textul nostru se concentrează asupra fazei finale a secerișului Evangheliei. Adunarea grâului are loc cu puțin timp înainte de încheierea timpului de probă prin predicarea Evangheliei veșnice și a Ploii Târzii. Solia celor trei îngeri este această solie care adună grâul. Postura fizică șezând a lui Isus din versetul 15 ne indică faptul că această separare care are loc este judecata de cercetare.

14:15, 16

Creșterea neprihăniților: Atunci când Hristos Își adună poporul Său, secerișul este “copt”. Grânele au atins punctul lor maxim de coacere și dezvoltare. Sfinții au ajuns la maturitate. Ploaia Timpurie și Ploaia Târzie au căzut din belșug și și-au împlinit misiunea de a aduce grânele spirituale la desăvârșire. Coacerea desăvârșită cere acțiune. Vremea secerișului nu depinde atât de mult de o dată fixă, cât de un scop precis, adică de coacerea grânelor. “Și când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul.” Mar. 4:29.

Cea mai mare nevoie a noastră este acum ca puterea reînviătoare a Ploilor Timpurie și Târzie să aducă grânele spirituale la desăvârșire. Marele Secerător nu va aduna caractere coapte pe jumătate sau parțial dezvoltate. Toate trebuie să fie beneficiarele neprihănirii atribuite și împărtășite a caracterului lui Hristos.

14:17-19

Un alt seceriș: Respingerea întreitei solii sub puterea Ploii Târzii aduce la maturitate secerișul păcatului și răzvrătirii. Păcatul își atinge punctul de maxim în

cei nelegiuți în același moment în care dumnezeirea se dezvoltă în desăvârșirea sfinților.

Solia lui Dumnezeu așa cum este simbolizată de către cei trei îngeri îi adună pe cei neprihăniți în grupe, în legături pentru hambarele cerului. Solia lui Satana prin intermediul fiarei și proorocul mincinos îi adună pe cei nelegiuți în legături pentru iazul de foc. Cei care acceptă întreita solie sunt adunați de Hristos, iar cei care acceptă solia fiarei și a proorocului mincinos sunt adunați de anti-christ.

Îngerul de la altar: Îngerul de la altar avea putere asupra focului, simbol al judecății. Hristos este acela care dă porunca pentru secerarea și adunarea celor nelegiuți “și aruncați în mare teasc al mâniei lui Dumnezeu.”

14:19, 20

Teascau mâniai: Știm că strugurii erau puși în teasc, iar sucul ieșea prin presarea strugurilor sub picioarele oamenilor care îi zdrobeau. Simbolul este potrivit din moment ce sucul strugurilor este semănător cu sângele. “Mânia lui Dumnezeu” face referire cel mai sigur la cele șapte plăgi finale care vor distruge pe toți cei nelegiuți, aceștia numărându-se probabil cu miliardele. Teascau mâniai lui Dumnezeu este călcat “afară din cetate” indicând faptul că Dumnezeu și poporul Său va avea biruință asupra nelegiuților. Istoria se va repeta într-un sens literal atunci când Satana și cei nelegiuți vor încerca să cucerească Noul Ierusalim după mileniu. Focul se va coborî din ceruri și îi va distruge. Vezi Apocalipsa 20:7-9.

Zăbalele cailor: Orice comentator s-a văzut provocat de referința celor 1600 de stadii. Ideea că sângele ar putea curge atât de mult la sfârșitul timpului nu este foarte greu de imaginat. Din moment ce majoritatea celor mai bine de șase miliarde de oameni din populația planetei vor primi semnul fiarei, înseamnă că va curge într-adevăr mult sânge. Însă este o referire la sânge, și anume că va ajunge până la zăbalele cailor pe o distanță de 1600 de stadii. O stadiu este egală cam cu 0,17 dintr-un km, astfel că 1600 de stadii ar fi undeva la 280-300km.

Comparând Scriptura cu Scriptura găsim alte pasaje care comentează într-un limbaj asemănător același eveniment. În cartea lui Isaia citim: “Cine este acesta care vine din Edom, din Boțra, în haine roșii, în haine strălucitoare, și calcă mândru în plinătatea puterii Lui? Eu sunt Cel care am făgăduit mântuirea, și am putere să izbăvesc. Dar pentru ce Îți sunt hainele roșii, și veșmintele Tale ca veșmintele celui ce calcă în teasc? Eu singur am călcat în teasc și nici un om dintre popoare nu era cu Mine; i-am călcat astfel în mânia Mea, și i-am zdrobit în mânia Mea; așa că sângele lor a țâșnit pe veșmintele Mele, și Mi-am mânjit toate hainele

Mele cu el. Căci în inima Mea era o zi de răzbunare; și venise anul celor răscumparați ai Mei.” Isaia 63:1-4.

În acest pasaj avem (1) un teasc, (2) cei nelegiuți, (3) Isus, (4) călcarea în picioare și (5) sânge pe veșmintele lui Hristos. În Apocalipsa 19 ni se spune că Hristos este “îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este Cuvântul lui Dumnezeu.” 19:13.

Este evident că va fi o ucidere universală a celor nelegiuți în timpul celor șapte plăgi, Bătălia de la Armaghedon, și a doua venire a lui Isus. Dar ce are de-a face cifra de 1600 de stadii sau aproape 300km cu Isaia 63:1-4 și Apocalipsa 14:20; 19:13?

Este interesant de notat că distanța dintre Boțra [Isa. 63:1] și Meghido [rădăcina cuvântului Armaghedon] este de aproape 300km. Inspirația nu se concentrează în special asupra uciderii, însă atunci când aceasta are loc—este vorba de Bătălia universală de la Armaghedon.

Capitolul 15

Capitolul 15 este cel mai scurt din Apocalipsa. Este o viziune introductivă oferind în sumar o viziune mai largă ce acoperă capitolele 16 la 20, în care sunt descrise judecățile lui Dumnezeu asupra unei lumi răzvrătite din pricina supunerii față de balaurul, fiara și proorocul mincinos.

15:1

Îngerii ce vin cu plăgile: Așa după cum îngerii reprezintă aducătorii unor solii cerești, tot la fel îngerii sunt folosiți și pentru a reprezenta seriile de judecăți care urmează să vină asupra lumii răzvrătite. Îngerii mâniei îi urmează pe cei ai dragostei și milei.

Cele șapte judecăți sunt numite plăgile finale pentru că după ele nu mai urmează altele. Ele conțin mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului. Șapte este cifra desăvârșirii, cifra lucrului din care nu mai lipsește nimic.

15:2, 3

Biruatorii: Aceia care biruie fiara și icoana ei sunt văzuți în cer. Ei cântă cântarea lui Moise. Cu siguranță că încercările și chinurile pe care le-au suferit pe pământ în vreme crizei finale sunt prea destul răsplătite.

Muzica este limbajul gândurilor care sunt prea profunde pentru a fi exprimate în cuvinte. Simplele cuvinte nu sunt adecvate pentru a exprima inimile încântate al celor răscumpărați. Vezi de asemenea Efes. 5:19; Iacov 5:13. Cântarea lui Moise și cântarea Mielului sunt bineînțelese două cântări diferite, însă atunci când sunt cântate împreună ele se împletesc într-una singură.

Cântarea lui Moise a fost compusă de Moise și cântată de către Israelul din vechime pe țărmurile Mării Roșii imediat după glorioasa eliberare din robia Egiptului, după scăparea de pedeapsa morții, de judecățile lui Dumnezeu asupra dușmanilor lor. Vezi Exod. 14,15.

Cei ce cântă cântarea lui Moise tocmai au trecut prin plăgile pe care Dumnezeu le-a vărsat în mânia Sa asupra egiptenilor. Ei au scăpat de aceste judecăți prin credința în sângele mielului stropit pe ușorii ușilor lor—semnul crucii de pe Calvar. Ei au fost de asemenea martori ai execuției sentinței divine de moarte asupra dușmanilor lor. Trebuie să fie deci înțelese de aici că cele două cântări, a lui Moise și a Mielului, sunt cântări ale experienței. Cei care obțin biruința asupra fiarei și a icoanei ei vor avea de cântat o cântare a eliberării.

15:4

Recunoaștere dreptății: Cei mântuiți vor studia cărțile care au fost deschise pentru judecată și vor vedea că judecățile Domnului sunt drepte. Chiar și cei nelegiuți vor recunoaște dreptatea lui Dumnezeu atunci când “orice genunchi” se va pleca, “și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domnul, spre slava lui Dumnezeu Tatăl.” Fil. 2:9-11. Purtarea Domnului în toate lucrurile pe care le face față de păcat și păcătoși de-a lungul veacurilor va fi îndreptățită pe deplin atât de către sfinți, dar și de către cei nelegiuți. Este nevoie de timp pentru a se da dreptate unui caz al neprihănirii, însă întotdeauna dreptul va triumfa la sfârșit. Iar cei ce stau de parte adevărului vor triumfa și ei.

15:5-7

Templul deschis: Aceasta este aceeași deschidere a templului descrisă și în Apocalipsa 11:19. Este nevoie de încheierea timpului de probă pentru ca cele șapte plăgi să fie revărsate asupra pământului. Cei șapte îngeri vestitori ai judecății sunt

îmbrăcați în veșminte preotești pentru că ei ies din templul unde până acum s-a desfășurat lucrarea preotească a lui Hristos.

15:8

Încheierea mijlocirii: Nici una dintre cele șapte plăgi nu poate fi revărsată atâta vreme cât Hristos încă nu Și-a încheiat lucrarea Sa mijlocitoare. “Nimeni nu putea să intre” înseamnă că nimeni nu mai avea acces sub nici o formă la tronul milei. Timpul de probă s-a încheiat.

Capitolul 16

16:1

Plăgile: Mânia lui Dumnezeu este o dreaptă indignare împotriva păcatului, nu a păcătosului. Păcatul trebuie să fie distrus cu desăvârșire, însă așa ceva nu poate fi făcut fără distrugerea păcătoșilor în care își are locul și se dezvoltă păcatul. Păcatul poate exista numai în creaturile care sunt agenți morali liberi responsabili pentru comportamentul lor. Toți aceia care persistă în menținerea unirii lor cu păcatul și autorul acestuia trebuie să sufere consecințele nebuniei lor.

La sfârșitul timpului pot fi și alte dezastre și calamități care să cadă asupra oricărui locuitor al pământului, atât drepti, cât și nedrepti. Vezi Mat. 24:7; Luca 21:10,11,25-28. Însă ultimele șapte plăgi vor cădea numai asupra celor ce au primit semnul fiarei. Dumnezeu făgăduiește poporului Său, Nici o nenorocire nu te va ajunge. Nici o urgie nu se va apropia de cortul tău.” Psalm 91:10

16:2

Prima plagă: O rană dureroasă este periculoasă pentru viață. Aceste răni dureroase produc mari neplăceri, sunt dizgrațioase la privit și mirosit. Ele sunt similare celei de-a șasea plagă din Egipt “bube pricinuite de bășici”. Vezi Exod. 9:8-12.

16:3,4

Plăgi de sânge: Moartea creaturilor mării împreună cu duhoarea scheletelor și cadavrelor lor înșirate pe țărmul mărilor vor produce condiții indescriptibile. Aceste două plăgi pot să nu fie universale, căci altfel ar opri întreaga viață a planetei, ar muri toate viețuitoarele. Vor fi simțite însă ca o judecată severă asupra întregii lumi.

16:5-7

Judecăți drepte: Putem fi înclinați să credem că aceste judecăți sunt prea aspre. Dar asta se întâmplă pentru că noi nu privim din punctul de vedere al cerului. Noi nu avem o reală concepție a atrocităților comise împotriva celor neprihăniți. Însă sfinții îngeri, care au o cunoaștere mai amănunțită și mai de ansamblu declară că judecățile lui Dumnezeu sunt drepte. În timpul miei de ani vom descoperi că aceste judecăți au fost drepte. Chiar și cei nelegiuiți vor recunoaște acest lucru. Principiul pe care trebuie să îl avem în minte este acesta: “Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.” Cei nelegiuiți vor primi numai o judecată după judecățile lor. Plăgile de sânge cad asupra celor care au fost însetați de sângele celor neprihăniți.

16:8, 9

A patra plagă: Oamenii vor fi dogoriți de o mare căldură. Acesta va fi punctul culminant al unei serii de foamete, secetă și accentuată asprime a condițiilor de trai. Cei nelegiuiți au interzis celor neprihăniți cumpărarea și vânzarea, boicotându-le nevoile de mâncare și apă. De data aceasta cei nelegiuiți stau față în față cu o lipsă de apă proaspătă, cu un pământ uscat, în timp ce Dumnezeu poartă de grijă celor neprihăniți oferindu-le mâncare și apă. Vezi Isaia 33:14-16. Dumnezeu de asemenea îi păzește pe cei 144.000 de această căldură arzătoare. Asta nu înseamnă că cei credincioși nu sunt afectați, indirect, de aceste plăgi, ci doar că nu ei sunt destinatarii direcți ai plăgilor.

16:10, 11

A cincea plagă: Limbile liderilor Papalității au rostit hule împotriva lui Dumnezeu, a Numelui Său, a sanctuarului Său, a adevărului Său, iar acum din pricina terorii fizice și mentale acești conducători își mușcă limbile de durere. A cincea plagă cade cu o forță zdrobitoare asupra clasei conducătoare a puterii papale. Cei care s-au închinat fiarei își vor da seama că nici fiara nu îi poate proteja, și nici ei înșiși.

16:12-16

A șasea plagă: Babilonul antic era situat pe malul râului Eufrat. De fapt uriașul râu curgea chiar prin mijlocul cetății. Puternica cetate era prevăzută cu ziduri duble de piatră—îndeajuns de late pentru a avea întreceri de care circulând pe partea superioară a zidurilor. Ca rezultat al acestei situații babilonienii au crezut că niciodată ei nu vor putea fi cucerți. La urma urmelor zidurile erau destul de groase, iar apa nu era niciodată o problemă. Totuși babilonienii au fost cucerți de medo-perșii care au deviat cursul râului secând astfel porțiunea care parcurgea

cetatea. Mărșăluind pe albia secată a râului ei au intrat în cetate și au cucerit-o într-o noapte. Râul Eufrat fusese sursa vieții pentru cetatea Babilon, dar acum, odată cu secarea sa a devenit sursa căderii cetății. În mod asemănător Babilonul spiritual stă pe un râu Eufrat spiritual—care adună lumea. Sursa de viață a Babilonului spiritual este sprijinul lumii. Însă atunci când Eufratul spiritual va seca, el va fi sursa căderii Babilonului spiritual. Secarea Babilonului spiritual are loc sub cea de-a șasea plagă. Abia la bătălia de la Armagedon lumea realizează faptul că se află în tabăra greșită, a învinșilor. Atunci când lumea încearcă să măture poporul lui Dumnezeu printr-o singură lovitură decisivă, Hristos intervine și Își eliberează poporul. Vezi Daniel 12:1. Oamenii își dau seama că au fost înșelați de către liderii religioși apostaziați. Atunci se vor întoarce împotriva acestor conducători și îi vor distruge. Vezi Apocalipsa 17:16, 17.

Împărații de la răsărit: În căderea istorică literală a Babilonului antic împărații (la plural) de la răsărit au fost reprezentați de forțele combinate ale mezilor și perșilor. Ei au fost un tip al modului în care Isus, Împăratul împăraților va veni și va învinge Babilonul spiritual. ”Răsăritul” este un simbol al celei de-a doua veniri a lui Hristos. Vezi Mat. 24:27.

Duhuri necurate: Aceste broaște simbolice sunt denumite “duhuri de draci”. Ele sunt îngeri ai râului trimiși să adune pe împărații pământului pentru Bătălia de la Armagedon. Balaurului, fiarei și proorocului mincinos, care sunt cele trei părți ale Babilonului, le ies din gură duhuri de draci. Aici este un avertisment față de lume cu privire la faptul că semnele și minunile false însoțesc aceste false doctrine. “Gura” reprezintă cuvinte și credințe. Vezi Apocalipsa 13:6. Această falsă trinitate va face miracole false pentru a-și dovedi cuvintele. Din moment ce marea parte a lumii nu studiază Biblia, astfel de oameni vor fi vulnerabili față de aceste “duhuri înșelătoare și învățături de draci” 1 Tim. 4:1.

Încheierea timpului de probă: Versetul 15 se referă la încheierea timpului de probă. Aceste duhuri de draci vor avea un control deplin asupra pământului atunci când timpul de probă de va termina. Își vor menține controlul până la Bătălia de la Armagedon. Este evident că spiritismul va juca un rol cheie în înșelarea lumii care se va închina fiarei, în același timp persecutându-i pe neprihăniți.

Un sfat venit la timp: Dacă nu îți păzești hainele, adică nu păzești poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, vei fi de partea celor învinși, de partea nefericită în Bătălia de la Armagedon.

16:17-21

A șaptea plagă: “În văzduh” indică faptul că a șaptea plagă este cu totul universală. Marele cutremur va avea loc odată cu revenirea lui Hristos. Vezi Isaia 2:19-21; Ieremia 4:24-27; Ezechiel 38:19,20; Hagai 2:6,7. Acest cutremur, care zguduie pământul de la un pol la altul pe măsură ce Hristos se apropie cu oștirile cerești, va face din metropolele pământului o ruină absolută. Tot ceea ce va putea fi zguduit va fi zguduit cu adevărat. Vezi Evr. 12:25-27. Numai clădirile caracterelor vor rămâne în picioare—cele clădite pe Stânca veacurilor.

Atunci când cea de-a șaptea plagă se sfârșește întreaga lume este pustiită complet. Insulele sunt dispărute. Munții sunt mutați de la locul lor, orașele sunt înghițite.

Grindina: Aceste largi ”boabe” de grindină cântăresc aproape 50kg. Chiar și prin toate acestea poporul lui Dumnezeu va fi încă protejat.

Cetatea cea mare: Curva din Apocalipsa 17 este Paplitatea. Despre această desfrânată ni se spune că este “cetatea cea mare, care stăpânește peste împărății pământului.” (17:18). Papalitatea stăpânește evident din cetatea ei așezată pe cele șapte coline/munți—Roma. Însă cele trei părți ale cetății fac referire aici la totalitatea tainei Babilonului, adică, balaurul, fiara și proorocul mincinos. Aceste trei părți reprezintă Papalitatea (fiara), protestantismul apostaziat (proorocul mincinos), și religiile apostaziate rămase pe care Satana le-a folosit pentru distrugerea celor neprihăniți (balaurul). Este important să notăm că diferitele religii păgâne ale lumii sunt întemeiate pe spiritism—credința în comunicarea cu morții. Aproape fiecare dintre ele este bazată pe ființe omenești căzute și supuse greșelii care au murit. De aceea mulți comentatori înțeleg balaurul ca referindu-se la spiritism.

Capitolul 17

Acest capitol îndeplinește două sarcini principale. În primul rând, ne va arăta judecata bisericii desfrânate. Iar în al doilea rând servește ca o repetiție și o prezentare la o scară mai mare a Apocalipsei capitolul 13 — oferindu-ne mai multe informații despre Noua Ordine Mondială a Bisericii și Statului.

1. Ce vede Ioan? Ioan a văzut o desfrânată care stătea pe ape mari/multe. Vezi Apocalipsa 17:1. În profetia Bibliei o “femeie” reprezintă o biserică. Spre exemplu, Satana este mâniat pe femeia curată din Apocalipsa, capitolul 12

(biserica adevărată a lui Dumnezeu), care “păzesc poruncile lui Dumnezeu, și au mărturia lui Isus.” Apocalipsa 12:17. Însă în Apocalipsa, capitolul 17, femeia este o desfrânată, reprezentând o biserică apostaziată. Această desfrânată este mamă, implicând faptul că are și fiice care s-au unit cu ea în apostazia ei.

2. Această desfrânată reprezintă o biserică apostaziată. Ce altceva mai reprezintă? Femeia este “cetatea cea mare” care stăpânește peste împărății pământului. Vezi Apocalipsa 17:18. Dacă putem identifica cetatea atunci putem identifica și biserica desfrânată.

Desfrânată stă pe șapte munți (v.9), pe o fiară de culoare stacojie (v.3), și pe ape mari (v.1). Desfrânată este acea “mare cetate” care stă pe “șapte munți.” Cetatea faimoasă, cunoscută a fi amplasată pe șapte munți/coline este Roma. Roma papală a fost marea cetate care a stat pe șapte munți și care a stăpânit peste împărății Europei în timpul Evului Întunecat. Inspirația a prezis faptul că acea “mare cetate” va stăpâni din nou peste împărății pământului.

Pentru a stăpâni peste împărății pământului, această desfrânată trebuie să posede sau să controleze puterea politică. În profeția Bibliei o fiară reprezintă o putere politică. Vezi Daniel 7:17. Pe ce călărește desfrânată? Desfrânată călărește pe o fiară, reprezentând ridicarea ei ca o putere politică.

De asemenea ea stă pe ape mari. În profeția Bibliei “apele” reprezintă “popoare, gloate, neamuri și limbi”. Apocalipsa 17:15. În Apocalipsa 13 această situație a fost descrisă în imaginea întregii lumi mirându-se după fiară, după papalitate. Vezi Apocalipsa 13:3,8.

În concluzie, această desfrânată stă pe șapte munți, reprezentând localizarea ei din Roma. Ea stă pe o fiară, reprezentând ridicarea ei ca o forță politică, stă pe ape multe, reprezentând sprijinul pe care îl are din partea mulțimilor locuitorilor pământului.

3. Cele șapte capete reprezintă șapte munți pe care stă femeia. Ce altceva mai reprezintă? Cele șapte capete reprezintă de asemenea șapte împărați. Sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt nu a venit încă, și când va veni, el va rămânea puțină vreme. Și fiara, care era, și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat, este din numărul celor șapte, și merge la pierzare.” Apocalipsa 17:10–11.

Cele șapte capete sunt șapte împărați sau șapte împărății. Am văzut în Apocalipsa 13 faptul că aceste împărății sunt cele șapte puteri ale lumii începând cu Babilonul.

De la prima la ultima acestea sunt: Babilon, Medo-Persia, Grecia, Roma, Papalitatea, Statele Unite și Organizația Națiunilor Unite.

4. Care sunt cele cinci împărății care au căzut? Aceste împărății au căzut în ordinea consecutivă a domniei lor. Ioan a văzut în viziunea când Babilonul, Medo-Persia, Grecia, Roma și Papalitatea au căzut deja. Deci, Ioan a fost luat înainte în viziune pe vremea când Papalitatea a căzut în anul 1798. La acest an se face referire ca “timpul sfârșitului” în Daniel 12:4,9. Cartea lui Daniel urma să fie pecetluită “până la vremea sfârșitului”. În anul 1798, atunci când Papalitatea a primit rana ei de moarte, cartea lui Daniel a fost desigilată. Împlinirea acestei profeții, cei 1260 de ani ai domniei papale, au scânteiat un înnoit interes studierea profețiilor din Daniel și Apocalipsa.

Atunci când Ioan a primit viziunea din Apocalipsa 13, el a văzut cea de-a doua fiară ridicându-se din pământ în timp ce prima fiară era dusă “în robie” și primea rana ei de moarte. Vezi Apocalipsa 13:3,10. În vreme ce generalul lui Napoleon îl lua prizonier pe papa și îl ducea în captivitate în anul 1798, Ioan a văzut America ridicându-se și crescând. De aceea el spune “cinci au căzut” (Babilon, Medo-Persia, Grecia, Roma și Papalitatea), “unul este” (Statele Unite), “iar celălalt nu a venit încă” (Noua Ordine Mondială). Este evident că Ioan nu a văzut această viziune în zilele sale. El a fost dus în viitor în anul 1798 atunci când Papalitatea a căzut. Ioan a văzut această viziune atunci când Papalitatea era deja “îmbătăată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus.” Apocalipsa 17:6.

Cel de-al “optulea” împărat este acea putere, fiara care “era, și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat, este din numărul celor șapte, și merge la pierzare” v.11. Papalitatea, care este unul din cele șapte, este prima fiară din Apocalipsa 13 care a primit rana de moarte ce fusese vindecată. Cel de-al optulea împărat este Papalitatea “care era” o fiară putere politică (stăpânind atât civil cât și religios între anii 538 și 1798), “și nu mai este” o fiară putere politică (atunci când a primit rana de moarte în vremea în care America se ridica crescând), și “ea însăși este al optulea împărat” (atunci când rana de moarte este vindecată, iar Papalitatea devine din nou o putere politică).

Mulți cercetători ai Bibliei au menționat adesea faptul că numărul opt reprezintă ceva ce a trecut de la o stare veche la una nouă, sau ceva care a fost reînviat. Spre exemplu, au fost opt oameni în vremea lui Noe care printr-o corabie au trecut din lumea veche într-o lume nouă. Isus a fost înviat în prima zi a săptămânii, sau a opta zi ce urmează după sabbat. Această veche lume căzută va fi recreată în Noul Pământ atunci când cel de-al optulea mileniu va începe. Vezi Apocalipsa 20;21. De aceea,

cel de-al optulea cap trebuie să fie o împărăție reînviată — o putere care a fost cândva, dar care a fost reînviată pentru a prelua din nou controlul. Papalitatea este singura dintre cele șapte împărății care împlinește cerințele acestei descrieri. Papalitatea “era/a fost” o putere politică. A experimentat și perioada de “nu mai este” în vremea de după anul 1798. Va stăpâni din nou în iminenta Nouă Ordine Mondială a Bisericii și Statului, care va rămâne nu mai pentru o scurtă perioadă de timp.

5. Pe cine reprezintă cele zece coarne? “Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care nu au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toți au același gând, și dau fiarei puterea și stăpânirea ei.” Apocalipsa 17:12–13.

Acești zece împărați “care nu au primit încă împărăția” reprezintă al șaptelea cap care “nu a venit încă”. De observat că ei sunt împărați care în prezent nu au împărăție. Ei nu sunt zece împărați care au zece împărății. Ei sunt zece împărați care “nu au primit încă împărăția”. Însă, atunci când au puterea cu fiara, brațul politic al Papalității, ei vor avea împărăția — Noua Ordine Mondială a Bisericii și Statului. Roma va fi centrul de comandă, capitala. Papa va domni cu supremație atunci când legile duminicale vor fi făcute universale. (Toate sublinierile aparțin autorului în afară de cazurile specificate.)

Acești zece împărați reprezintă lumea prin Organizația Națiunilor Unite, care oferă supunerea lor Papalității. Ei vor fi susținători ai legilor duminicale pe toată fața pământului. Unii au propus interpretarea conform căreia acești zece împărați sunt un simbol al tuturor națiunilor care se miră după puterea fiarei. Alții au prezentat varianta conform căreia lumea va fi împărțită în zece regiuni politice și economice prin Națiunile Unite. Există Carta Națiunilor Unite (capitolul 8, articolele 52 (2–3) și 53 (1) sub titlul “Împărțiri Regionale.”) care propune divizarea lumii în zece regiuni politice și economice. Statele Unite vor fi încă Statele Unite, iar Mexic va fi încă Mexic; însă va exista un corp internațional care se va ridica peste suveranitatea popoarelor. Deja Organizația Națiunilor Unite atinge (“s-a băgat”, n.tr.) aproape în orice aspect al vieții umane. În chestiunile judiciare există o Curte Internațională care deja are legi ce se ridică deasupra Constituției americane. În chestiunile de sănătate există Organizația Mondială a Sănătății. În chestiunile de finanțe există Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional. În chestiunile de politică există forțe de menținere a păcii care activează sub egida ONU. Singurul lucru care lipsește din acest scenariu este ratificarea unei constituții de către o anumită grupare de națiuni. Centrul de comandă, capitala Noii Ordini Mondiale va fi la Roma.

6. Va aduce această unire a națiunilor cu Papalitatea o persecuție asupra poporului lui Dumnezeu? “Și am văzut o femeie îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus.” Apocalipsa 17:6. După cum sângele sfinților a fost vărsat în vechime, tot la fel persecuția va fi reaprinsă. Va fi o Inchiziție finală. Persecuția din aceste zile de pe urmă va veni din pricina închinării, căci ceea ce va fi jertfit va fi “sângele sfinților”. Acea biserică ce este împăcată cu Dumnezeu nu este cea care se află în uniune cu guvernele lumii. Biserica adevărată a lui Dumnezeu este aceea care este persecutată. Isus a spus “Au să vă dea afară din sinagogi; ba încă va veni vremea când oricine vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu.” Ioan 16:2.

În Apocalipsa 13 poporul credincios al lui Dumnezeu nu va putea fi cumpărat sau vândut. Biserica ce controlează statul este biserica apostaziată. Benjamin Franklin a spus: “Atunci când religia e bună, ea va avea grijă de sine însăși: atunci când nu este în stare să aibă grijă de sine, astfel încât să fie nevoită să apeleze la puterea civilă pentru ajutor, este evident pentru mintea mea că acea cauză pentru care luptă este una greșită.”

Capitolul 18

Prima parte a capitolului 18 zugrăvește ultima fază a Evangheliei veșnice care anunță căderea Babilonului și cheamă pe poporul lui Dumnezeu să iasă din Babilon înainte ca mânia sa neamestecată să cadă peste cetate în ultimele șapte plăgi. Restul capitolului descrie “prăbușirea” Babilonului mamă și a fiicelor ei.

18:1

O solie mondială: Solia este dată cu “mare putere” sau “mare autoritate”. Ținta ei mondială este indicată de faptul că întregul pământ este luminat de slava sa sau iluminată de splendoarea ei. Aici este zugrăvită faza finală a întregii solii descrisă în capitolul 14, atunci când ploaia târzie a puterii spirituale își imprimă amprenta finală asupra acestei proclamări. Această putere va fi cerută și necesară pentru a aduce pe fiecare locuitor al pământului în fața unei decizii finale și irevocabile.

18:2

Glas tare: Pentru că îngerul simbolic a “strigat cu putere”, cu “glas tare”, această fază a ultimei solii a lui Dumnezeu pentru lumea aceasta este numită “strigătul puternic”. Apelul este atât de puternic astfel încât toți să îl poată auzi și să se hotărască pentru sau împotriva soliei. Bărbații și femeile nu se mai pot complăce în acea stare de a fi “în două luntre”. 1 Împărați 18:21. Pentru că este proclamat într-o vreme de apostazie covârșitoare similară cu cea din zilele lui Ilie, ultima fază a acestui mesaj este numit “solia lui Ilie”. Este prezentată în “duhul și puterea lui Ilie.” Vezi Maleahi 4:5,6; Luca 1:13-17.

O solie repetată: “A căzut” este repetat de două ori pentru a evidenția accentul. De asemenea descoperă faptul că Babilonul s-a scufundat atât de adânc în apostazie, de la vremea trâmbițării soliei celui de-al doilea înger, în secolul al XIX-lea.

18:3

Motivul căderii: Faptul că au băut din vinul falselor doctrine ale Babilonului a dus la căderea națiunilor, la decăderea împăraților în desfrânare spirituală, la îmbogățirea negustorilor.

Include întregul Babilon: “Babilonul cel mare” include atât mama cât și familia fiicelor ei. Întregul sistem babilonian al religiei false și apostate devine corupt și corupe pe împărații pământului, devine sursa îmbogățirii negustorilor de frunte ai pământului.

Oriunde creștinii mărturisiți au crezut că favorurile lumii sunt mai bune decât reproșurile ei, oriunde au apreciat onorurile lumii ca un dar mai degrabă decât rușinea ei, oriunde au poftit după tot ce vine fără efort mai degrabă decât cele ce se obțin prin suferință, care au iubit indulgența de sine mai degrabă decât sacrificiul de sine — acolo poți găsi temelia spirituală a căderii Babilonului.

18:4, 5

O solie din cer: “Glasul din cer” este fără îndoială vocea lui Hristos, autorul adevărului și Mântuitorul oamenilor. Aici Isus cere o deplină separare de lume și de nelegiuirea ei abundentă. 2 Cor. 6:14-18. În vremurile din vechime a venit un timp în care poporul lui Dumnezeu nu a mai putut sluji Lui, nu a mai putut rămâne în Egipt. În această corupție a lumii care înaintează cu pas grăbit, oare cum ar mai putea fi poporul lui Dumnezeu parte din lume? Da, trebuie să fim în lume, dar nu din lume. Poporul lui Dumnezeu este chemat să iasă din Babilon astfel încât să scape de păcatele, plăgile și judecata cetății.

Dumnezeu Își cheamă poporul afară din Babilon. De șapte ori a înregistrat Scriptura apelul divin adresat sfinților Săi de a se separa de Babilon: Isaia 48:20; 52:11; Ieremia 50:8,9; 51:6,7; Zaharia 2:6,7; 2 Cor. 6:17,18; Apocalipsa 18:4-8. Cea de-a șaptea chemare va fi cea din urmă.

Anunțul ceresc ce spune că “Babilonul cel mare a căzut, a căzut”, indică faptul că mama Babilon și fiicele ei desfrânate au fost odată înălțate, de unde au experimentat apoi o decădere morală și spirituală. Protestanții apostaziați au fost cândva instrumentul lui Dumnezeu pentru a aduce Reformațiunea, însă de atunci ei au căzut.

18:6, 7

Dreptate veșnică: “De două ori” așa cum este folosit în acest text are înțelesul unui exact duplicat mai degrabă decât o îndoită măsură. Oamenii nelegiuți cer răzbunare și se luptă pentru a da înapoi mai mult decât o îndoită măsură față de răul care li s-a făcut lor, însă nu așa este și cu Dumnezeu universului.

18:7

Lăudăroșenia siguranței: În timp ce adevărata biserică, sau mireasa lui Hristos așteaptă cu răbdare întoarcerea Domnului și mirelui ei, biserica apostaziată se unește în căsătorie cu împărații națiunilor pământului și se desfătă într-un lux exorbitant fără a se gândi cumva la văduvie sau nenorocire. În momentul în care ajunge la treapta cea mai înaltă a triumfului și gloriei sale, Babilonul se află de fapt pe marginea prăpastiei. Judecata Babilonului vine asupra sa dintr-o dată și pe neașteptate, chiar atunci când se laudă de succesul și de siguranța sa.

În timp ce cuvintele de laudă și de auto-proslăvire sunt încă pe buzele mândrului împărat al Babilonului antic, un veghetor ceresc anunță hotărârea Celui Prea Înalt. Căderea Babilonului antic a venit pe neașteptate — peste noapte. Vezi Daniel 5. Tot pe neașteptate va veni și judecata asupra Babilonului spiritual. “Într-o clipă ți-a venit judecata.”; “Într-un ceas s-au prăpădit”; “Într-o clipă a fost prefăcută într-un pustiu”. Vezi v. 10,17,19.

18:9, 10

Împărații care se jelesc: Împărații care s-au desfătat cu Babilonul îi plâng acum căderea. Cu alte cuvinte, s-au încrezut în om, iar falsul sistem i-a falimentat.

18:11-14

Un comerț mondial: Babilonul nu este vinovat numai de desfrânarea spirituală, ci și de cea comercială. Comerțul modern în sine conduce lumea departe de

Dumnezeu spre închinarea adusă creaturii și lucrărilor sale. În mod tragic, lumea modernă se află sub regula (stăpânirea) aurului mai degrabă decât sub regula de aur. Banul a devenit marele idol al vremii noastre. Astăzi lumea experimentează o bogăție fără precedent. Acest verset descrie cu exactitate zilele în care trăim.

18:15-17

Cădere financiară: Imaginea de aici este aceea a unei căderi comerciale mondiale care aduce lamentație și tânguire din partea comercianților de frunte ai lumii.

18:17-19

Lumea maritimă: În vremurile antice cele mai bogate țări aveau o flotă. În acest colaps economic mondial fiecare națiune este inclusă. Interdependența acestora împiedică supraviețuirea unei națiuni separată de celelalte, pe propriile ei picioare. Devastarea economică va fi atât de mare încât cele mai bogate națiuni își vor pierde prosperitatea lor temporală.

18:20

O mare bucurie: Va fi o mare bucurie dinspre partea cerului și a celor mântuiți atunci când Babilonul spiritual — sistemul apostaziat care a apăsât atât de mulți oameni pentru atât de mult timp — are parte de propria sa distrugere.

18:21-23

Nu va mai fi: De șase ori este repetată expresia referitoare la Babilonul spiritual, și anume că “nu va mai fi găsit”.

Înșelat de vrăjitorii: Babilonul antic a fost locul de naștere al vrăjitoriei și magiei. Vezi Isaia 47:13-15. Babilonul spiritual a folosit spiritismul pentru a înșela lumea, însă acum își vede propria distrugere fără putință de revenire vreodată.

18:24

Locul martirajului: Despre toți martirii din toate veacurile se poate spune că le-a fost vărsat sângele din mâinile Babilonului. Știm că a fost un Babilon antic literal și un Babilon spiritual în zilele de pe urmă, însă această puternică cetate apostaziată a devenit simbolul răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu de-a lungul istoriei lumii. Acest fapt este adevărat mai ales în sensul în care cele mai multe națiuni care au urmat Babelul după Potop au acceptat în parte sau pe de-a întregul falsul ei sistem de închinare. Mai rău decât atât, ele au acceptat spiritul de răzvrătire al cetății.

Capitolul 19

Capitolul anterior a descris soarta nefericită a familiei Babilon care include și lumea nelegiuită. În acest capitol ni se oferă o imagine a celor care vor scăpa de mânia lui Dumnezeu, sărbătorind biruința lor asupra vrăjmașilor.

19:1-3

O mare mulțime: În viziunea Ioan a auzit strigătul unei mari mulțimi, sau un strigăt mare venind din partea unei mari gloate din ceruri, cântând o cântare de biruință asupra Babilonului și de laudă la adresa Celui care le-a dat biruința. Aici sunt reprezentați cei care au trecut prin marea criză finală și au ascultat de chemarea care îi solicita să iasă afară din Babilon în timpul strigătului puternic al ultimei solii.

Adevăratul refren Aleluia: “Aleluia” înseamnă “Lăudați pe Domnul”. Marea parte a psalmilor de laudă (Aleluia) au de-a face cu biruința asupra israeliților asupra egiptenilor, sau cu punctul culminant al istorie pământului atunci când poporul lui Dumnezeu va birui asupra tuturor dușmanilor lor. Vezi Psalmi 104-109.

Cântări ale experienței: Creațiunea acestei lumi a fost celebrată și comemorată printr-o cântare cântată pentru prima oară de către îngeri și alte ființe necăzute. Vezi Iov 38:4-7. Victoria lui Israel de la Marea Roșie a fost celebrată de compunerea și interpretarea unei cântări de către Moise. Vezi Exod. 15. Această cântare va fi repetată de către Israelul lui Dumnezeu care va birui în crizele finale. Vezi Apocalipsa 15:2,3. Adevărata muzică este expresia exterioară a unei experiențe interioare. Muzica este limbajul inimii.

19:4-6

Alți participanți: Aici este o altă “mare gloată” care se unește în celebrarea din jurul tronului lui Dumnezeu. Această mare gloată trebuie să reprezinte pe toți cei răscumpărați din toate veacurile.

19:7

Nunta Mielului: Aici este motivul central al vastei adunări prezente la glorioasa celebrare. Bucuria are aspectele unei sărbători de nuntă. Este ocazia unei uniuni finale și eterne între Hristos, Mirele, și biserica, Mireasa Lui. Căderea Babilonului

a ost evenimentul preliminar de importanță în pregătirea pentru marea zi a nunții cerești.

Hristos a așteptat cu o îndelungă răbdare și în final ziua nunții sosește. El vine spre pământ pentru a o primi la Sine și pentru a o lua acasă, în casa pe care El a pregătit-o în timpul acestei despărțiri.

Se pune uneori întrebarea cu privire la momentul în care va avea loc nunta aceasta între Hristos și poporul Său. O nuntă nu este niciodată sfârșită într-o singură scenă, sau într-un singur act, într-un singur eveniment. Ci este rezultatul unei serii întregi de relaționări care culminează în cele din urmă într-o uniune desăvârșită. Fiecare pas succesiv făcut de către Hristos în lucrarea sa răscumpărătoare și mijlocitoare, prin care suntem aduși într-o mai strânsă relație cu El, poate fi numit o nuntă. Însă trebuie să fie și actul final, care constituie punctul culminant al procesului de răscumpărare atunci când toate deosebirile sunt date la o parte, iar Hristos și biserica Sa sunt unite pentru totdeauna în căminul cel veșnic. Acesta este evenimentul descris în acest verset și numit de către mesagerul divin drept “nunta Mielului”.

Unii au sugerat că mireasa lui Hristos este Noul Ierusalim din pricina textului din Apocalipsa 21:9,10. Noul Ierusalim va fi casa și capitala bisericii biruitoare pentru întreaga veșnicie. Pentru că biserica și căminul ei sunt inseparabile, ele sunt denumite cu același nume. Folosim adesea termenul de “biserică” pentru denumirea locului de închinare atunci când de fapt clădirea este mai degrabă casa, sau locul de întâlnire a bisericii. Cuvântul biserică înseamnă “adunare”, sau “cei chemați”, sau “cei aleși”.

Pregătirea: “I s-a dat să se îmbrace” indică faptul că biserica se pregătește lăsându-L de fapt pe Hristos să o îmbrace. “Faptele neprihănite ale sfinților”, neprihănirea îi este atribuită și împărtășită de către Hristos.

19:9

Nunta: Imediat ce Hristos prezintă înaintea Tatălui pe Mireasa, iar cererea din Ioan 17:24 a devenit realitate, nunta se consumă și începe sărbătorirea efectivă a actului consumat.

19:10

Adevăratul obiect al închinării: Ioan a fost atât de cucerit de slava viziunii nunții și a sărbătorii nunții încât a căzut la picioarele îngerului din profeție ca într-o atitudine de închinare. Gabriel a refuzat să primească închinarea pentru că el însuși

era o ființă creată, o creatură. El i-a spus lui Ioan să se închine lui Dumnezeu. Cât de diferită este această atitudine de cea a puterii fiară care solicită și primește închinare. Imaginați-vă această scenă, cel mai mare dintre toți îngerii refuză să i se aducă închinare, iar o făptură umană muritoare, care este supusă greșelii o acceptă.

19:11-16

O nouă scenă: După descrierea aducerii de mulțumire a celor răscumpărați și a festivităților nunții Mielului cu Mireasa Lui, iată că o nouă scenă din viziune descrie evenimentul care trebuie să precedă bucuriile triumfale. Isus este descris aici ca “Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (19:16). El vine pe un simbolic cal alb împreună cu oștirile cerului pentru a învinge Babilonul în Bătălia de la Armagedon.

Un război drept: Albul este simbolic pentru puritate, dreptate și neprihănire. Călărețul, Isus Hristos, este “Cel credincios și Cel adevărat, și El judecă și se luptă cu dreptate.” Pentru ca această cauză a Sa este dreaptă, conflictul este un război sfânt dus în armonie cu principiile dreptății și neprihănirii.

Viziune nepătată: Ochii lui Hristos sunt “ca para focului”. Această viziune a Sa este una clară, pătrunzătoare, străpungătoare, și este necesar pentru a duce acest război al dreptății.

Multe cununi împărătești: O coroană este simbolul regalității și al domniei. Hristos nu doar se întoarce ca un general biruitor, ca un conducător al armatelor cerești, ci ca un împărat al împăraților.

O armă puternică: Această armă este identică cu sabia cu ouă tăișuri menționată în Apocalipsa 1:16. Aceeași armă ce poate despărți inima și conștiința, ce poate tăia păcatul de parte de caracter, va fi aceeași cu cea care va tăia pe cei ce refuză să se pocăiască, să se supună și să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu.

Un toiag de fier: Acesta este un simbol al stăpânirii și al permanenței. Stăpânirea lui Hristos nu este doar veșnică, ea are și o manieră asemănătoare celei în care El stăpânește ca un Păstor. Iar Hristos domnește și stăpânește din/prin dragoste. El se îngrijește de oile Sale și le păzește cu un toiag de fier. Dragostea care renunță la sine este principiul de temelie al împărăției lui Hristos.

Litere mari: Titlul lui Hristos de “Împărat al împăraților și Domn al domnilor” este dat în majuscule. Forța de opoziție față de Hristos și împărăția Sa este dată de asemenea în majuscule “Taină, Babilonul cel mare, mama curvelor și

spurcăciunilor pământului” Apocalipsa 17:5. Aici sunt evidențiate cele două variante între care ultima generație va trebui să facă alegerea. Fiecare individ va trebui să aleagă fie pe Hristos, fie pe desfrânata cea mare.

19:17, 18

Ospățul cel mare: Babilon a adunat în jurul său spiritele demonilor și ale locuitorilor pământului nelegiuți asemeni adunării vulturilor în jurul unui cadavru. E data aceasta vulturii literală și păsările de pradă sunt chemate să-i mănânce carnea și să-i bea sângele.

Acest capitol descrie două mari ospățuri. Primul este numit “ospățul nunții Mielului”, iar cel de-al doilea “ospățul cel mare al lui Dumnezeu”. Cu toții sunt invitați la primul ospăț, însă majoritatea lor se vor regăsi doar la cel de-al doilea. Afirmatia “căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” este un comentariu trist asupra atitudinii neamului omenesc față de Evanghelie. Cu toții am fost chemați, însă puțini acceptă invitația lui Hristos. De această decizie depinde destinul nostru veșnic.

19:19-21

Victimele identificate: Fiara și proorocul mincinos împreună cu balaurul sunt cele trei mari diviziuni ale Babilonului din Apocalipsa 16:13,19. “Prins(ă)” indică faptul că a exista un efort fără succes de a scăpa atunci când totul în jur se pierdea. Proorocul mincinos este identificat aici cu fiara cu două coarne din Apocalipsa 13, care a înșelat lumea prin false minuni și a făcut o icoană fiarei dintâi, cerând apoi să i se aducă închinare. Catolicismul și protestantismul apostaziat se unesc într-un efort de a determina lumea la o închinare adusă fiarei și de a primi semnul caracterului fiarei, pentru ca mai apoi să se opună avertizării finale a lui Dumnezeu împotriva apostaziei și falsei închinări. Ei au ales să îi persecute pe trimișii lui Dumnezeu, însă de data aceasta se întoarce roata în defavoarea lor, definitiv.

Iazul de foc: La sfârșitul miei de ani fiara și proorocul mincinos și toți dușmanii lui Dumnezeu sunt aruncați în pierzarea iazului de foc. Vezi Apocalipsa 17:8; 20:9,10,15. Afirmatia potrivit căreia “amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc” indică faptul că ei au continuat a fi mijloacele de înșelăciune. De asemenea se desprinde de aici indiciul că același sistem va continua să existe și după mia de ani atunci când vor încerca să cucerească și să cotopească Noul Ierusalim.

Uciderea celor nelegiuți rămași în viață: La a doua venire a lui Hristos restul celor nelegiuți vor fi uciși de către strălucirea venirii Sale. Vezi 2 Tes. 1:7-9; 2:8;

Ieremia 25:33. Unii vor pieri, fără îndoială, din pricina plăgilor și urgiilor, însă restul vor fi uciși atunci când Isus va veni pentru a doua oară.

Capitol 20

20:1-7

Satana este prins: Capitolele 17 și 18 descriu judecata lui Dumnezeu asupra Babilonului celui mare; capitolul 19 descrie prinderea și pedepsirea fiarei și a proorocului mincinos, iar aici este descoperită vestea cea bună că Satana însuși este prins, întemnițat și pedepsit. Satana este legat pe acest pământ pustiit pentru toată perioada mileniului. Pământul tocmai a fost distrus de către cele șapte plăgi finale—așa că zace într-o ruin totală. Vezi Isaia 13:6, 9-13; Ieremia 4:23-28; Apocalipsa 16:17-21. Pentru o mie de ani Satana este legat pe acest pământ pustiit pentru a contempla rezultatele răzvrătirii sale. El nu este legat cu un lanț literal. În schimb este un lanț al circumstanțelor. El nu îi mai poate înșela pe cei nelegiuiți pentru că aceștia sunt morți, și nici pe cei neprihăniți pentru că ei sunt cu Isus în cer.

Mia de ani: Perioada de o mie de ani care este menționată de șase ori în primele șapte versete este cunoscută și sub numele de mileniu. Deja au fost șase mii de ani de domnie ai păcatului, iar acum Satana trebuie să contemple în perioada celui de-al șaptelea mileniu lucrarea înșelăciunii sale.

Marele eveniment: Evenimentul care marchează sfârșitul domniei Satanei pe pământ și apoi întemnițarea lui pentru o mie de ani este a doua venire a lui Hristos. La revenirea lui Hristos cei nelegiuiți sunt distruși, iar cei neprihăniți sunt înviați și luați cu Isus la cer. Vezi 1 Cor. 15:21-23, 51-55; 1 Tes. 4:16-18.

Prima înviere: Biblia învață cu certitudine faptul că vor fi două învieri, “a celor drepti și a celor nedrepti”, “cei ce au făcut binele vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată.” Vezi Fapte 24:15; Ioan 5:28,29. În 1 Tes. 4:16 ni se spune că la revenirea lui Hristos “întâi vor învia cei morți în Hristos”, sau vor învia la prima înviere. În Apocalipsa 20:4-6, aceasta este numită “prima înviere”, și se afirmă clar că toți cei care au parte de prima înviere sunt “fericiți și sfinți” pentru că asupra lor “a doua moarte nu are nici o putere”, iar ei vor trăi și vor domni cu Hristos în timpul miei de ani. Se mai afirmă de asemenea clar că “ceilalți morți”, care trebuie să fie cei nelegiuiți, nu sunt înviați până la sfârșitul

miei de ani. Asta înseamnă că între cele două învieri există această perioadă de o mie de ani.

Luarea la cer a neprihăniților: Sfinții sunt luați de pe pământ în timpul mileniului. La a doua Sa venire Hristos nu atinge acest pământ, ci va rămâne în văzduh, deasupra pământului în timp ce îngerii vor secera și aduna pe cei aleși ai Săi din cele patru colțuri ale pământului. Vezi Psalm 50:3-5; Ioan 13:36-14:3; Mat. 24:30,31; 1 Tes. 4:16-18. Ei se vor înălța în locurile cerești pe care Hristos le-a pregătit pentru ei. Vezi Ioan 14:1-3.

20:1-3, 7-9

Satana eliberat: La sfârșitul mileniului Satana este eliberat, dar pentru o scurtă vreme. Însă caracterul lui este neschimbat. Este același Satana în război cu Dumnezeu. El îi adună pe nelegiuiții înviați pentru a cuceri Noul Ierusalim. Îi convinge că sunt într-un număr mai mare decât cei ce sunt deja în cetate. El îi înșeală spunându-le că el este acela care a avut puterea și i-a înviat. Având toate acestea de partea lor, oare ar putea pierde?

Al treilea advent: La sfârșitul mileniului Isus revine pe pământ împreună cu sfinții Săi și cu Sfânta Cetate. Acest advent este descris de Iuda, v. 14, 15, atunci când Isus vine cu sfinții. La cea de-a doua Sa venire El va fi însoțit de îngerii Săi. Vezi Mat. 25:31, 32.

Gog și Magog: Magog a fost unul dintre descendenții lui Iafet, fiul lui Noe, strămoșul popoarelor nordice. Gog și Magog par să fie termenii prin care sunt reprezentate națiunile lumii. Vezi Ezech. 38:2. În scrierile rabinice Gog și Magog sunt recunoscuți ca fiind dușmanii lui Mesia.

20:10-15

Marele tron alb: Albul este simbolul desăvârșitei neprihăniri și dreptăți. Marele Judecător este gata să ducă la bun sfârșit sentința finală împotriva păcatului și a păcătoșilor. Când hoardele nelegiuiților sunt gata de a ataca cetatea cea sfântă și tabăra sfinților, ei sunt paralizați într-o clipă de o scenă indescriptibilă a slavei. “Mult deasupra cetății, pe o temelie de aur încins este un tron, mare și înălțat. Pe tron stă Fiul lui Dumnezeu, iar în jurul Său sunt supușii împărăției Sale. Puterea și maiestatea lui Hristos nu pot fi descris de nici o limbă, nu pot fi creionate de nici o pană... Deasupra tronului este descoperită crucea, și ca într-o vedere panoramică apar scenele ispiterii lui Adam, căderea, iar apoi pașii succesivi în marele plan al mântuirii... Întreaga lume de nelegiuiți stă aliniată la bara judecății lui Dumnezeu, sub acuzația de înaltă trădare împotriva guvernării cerești. Acești nelegiuiți nu au

pe nimeni și nimic care să le apere cauza; sunt fără scuză; iar sentința morții veșnice este pronunțată împotriva lor. Este de acum evident că plățile păcatului nu sunt o nobilă independență și viața veșnică, ci robie, ruină și moarte. Cei nelegiuți văd ce au pierdu prin viețuirea lor răzvrătită.” E.G. White, *The Great Controversy*, 665-668.

Înainte execuției lor cei nelegiuți vor recunoaște că sentința este dreaptă. În același moment “orice genunchi” se va pleca și “orice limbă” va mărturisi că “Hristos este Domnul, spre slava lui Dumnezeu Tatăl.” Urmează apoi o scenă de indescritibilă durere și confuzie. În mânia și dezamăgirea lor cei nelegiuți se întorc împotriva celor care i-au înșelat, și mânați de o răzbunare plină de ură sunt împlinire a textului din Apocalipsa 17:16. În același timp se vor împlini și alte texte ale Scripturii: Isaia 13:7,8; Zah. 14:12,13; Luca 13:28.

Finalul lor: Cei nelegiuți vor fi “mistuiți” de către focul care se va coborî din cer peste ei. Acest cuvânt indică o exterminare fără echivoc. Focul nu îi distruge numai pe nelegiuți, ci are și o funcție curățitoare, purificatoare pentru pământ. În această distrugere incendiară chiar “moartea și locuința morților” își vor găsi sfârșitul. După a doua moarte nu va mai fi nici o moarte, și nici o nevoie de morminte.

Ceea ce vor simți nelegiuții în iazul de foc va fi după faptele lor. Vezi Rom. 2:5,6; 2 Cor. 5:10; Apocalipsa 22:12. Nu toți cei nelegiuți vor trăi aceleași suferințe. Totul este adus la judecată, orice cuvânt nefolositor, orice gest nepoliticos, orice motivație necurată. Vezi Ecl. 12:13,14; Mat. 12:36,37.

Moartea este pedeapsa pentru păcat. Vezi Ezech. 18:20; Rom. 6:23; Apocalipsa 20:14. Sunt două tipuri de morți, prima moarte este una temporară, căci din ea există înviere. Peste tot în Scripturi prima moarte este numită “somm” pentru că din ea urmează să fie o trezire. Cealaltă moarte este numită “a doua moarte”, și va fi una veșnică. Prima moarte este rezultatul fărâdelegii lui Adam și ca atare “a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit.” Rom. 5:12. Hristos prin moartea Sa răscumpărătoare a plătit pedeapsa pentru moartea veșnică, astfel ca cei ce sunt născuți de două ori (prima oară la naștere, iar apoi la convertire/nașterea din nou) să moară o singură dată, în timp ce aceia care sunt născuți o singură dată, fără a cunoaște și nașterea din nou, vor muri de două ori. Când cei nelegiuți sunt mistuiți în iazul de foc universul va fi din nou pur, fără nici o pată a păcatului.

Capitolul 21

Viziunea anterioară descria soarta teribilă a lui Satana și a urmașilor lui în iazul de foc, acolo unde vor suferi a doua moarte, moartea veșnică, moartea din care nu mai există înviere. Ultimele două capitole ale Bibliei abordează căminul celor răscumpărați—Eden refăcut.

21:1-27

Paradisul refăcut: Biblia începe cu pierderea Edenului, dar se termină cu restaurarea sa. Noul Ierusalim coborând din cer este o parte a noii slave edenice. Aici este vorba fără îndoială de o cetate literală, cu sfinți adevărați, cu un Împărat adevărat. Aici este căminul Miresei, de aici începe noul capitol al universului. Este o cetate minunată în care locuiesc oameni sfinți.

Zidurile cetății sunt mari și înalte. Măsoară în jur de 80 de metri. Dimensiunea cetății este de aproape 500km de fiecare parte. (21:15-17). Cam de mărimea statului Oregon. Alții cred că dimensiunile fiecărei părți ar fi de aproape 2000km, cetatea fiind astfel cam jumătate din întreaga America.

Sunt douăsprezece porți (vs. 12,13,21) pe unde poporul lui Dumnezeu va intra în cetate. Fiecare persoană va intra pe una dintre aceste douăsprezece porți după relația pe care o va fi avut-o au una dintre cele douăsprezece seminții. Cetatea este făcută în cea mai mare parte din aur (v.18). Aurul este atât de curat încât este transparent asemeni sticlei curate. Cele douăsprezece pietre/culori ale celor douăsprezece temelii reprezintă caracteristicile celor douăsprezece națiuni—deosebirile de caracter fiind principala motivație a divizării lor. Aceste douăsprezece pietre/culori sunt aproape identice cu pietrele care se găseau pe pieptarul Marelui Preot. Indiferent de tribul sau națiunea de care aparținem, suntem cu toții egali pe/în inima Creatorului și Răscumpărătorului nostru.

21:7, 8, 27; 22:14, 15

Cei excluși din cetate: Numai celor ce au ascultat li se va permite intrarea în sfânta cetate. Este evident din v.27 că lui Dumnezeu îi displace în special minciuna. Vezi Prov. 6:16-19. Oamenii nu doar fac înșelătorii, nu doar spun minciuni, nu doar tipăresc minciuni, nu doar cred aceste minciuni, ci le și mănâncă, le beau, le poartă, le trăiesc, le joacă, fac din ele unele dintre cele mai importante aspecte ale vieților lor.

Pierirea păcătoșilor: Cei care vor continua în păcatele lor și refuză să se pocăiască și să se convertească vor fi pierduți. În rândurile următoare sunt prezentate stările de păcătoșenie care vor asigura rămânerea în afara cerului:

- ❖ Cei care ne distrug fericirea nu vor fi acolo.
- ❖ Cei “fricoși” nu vor fi acolo. Acest cuvânt vine de la un arhaism pentru lașitate—reprezentând pe aceia care cedează persecuției. Lor le este frică să-și facă datoria.
- ❖ Cei “necredincioși” sunt cei lipsiți de credință și cei care nu sunt demni de încredere. Ei cred că scepticismul și îndoiala sunt dovezile învățaturii și ale gândirii independente.
- ❖ Cei “urâcioși” sunt de disprețuit; ei s-au adâncit în păcat. Ei gândesc, vorbesc, fac răul până când nu se mai găsește loc de bine în ei. Ei nu vor fi acolo.
- ❖ “Ucigașii” nu vor fi acolo; ca și cei ce se mânie fără motiv.
- ❖ “Curvarii” sunt cei imorali; cei care nu pot controla poftele cărnii și ale minții.
- ❖ “Vrăjitorii” sunt cei ce sunt înșelați de spiritism prin “duhuri înșelătoare și învățăturile dracilor”
- ❖ “Închinătorii la idoli” sunt cei care adoră și se închină creaturii.
- ❖ “Câinii” îi reprezintă în general pe aceia care sunt neconvertiți.

Capitolul 22

22:1-5

Re-Creația: Noul Pământ nu este acum o nouă planetă care să nu fi existat mai înainte. Suprafața pământului este făcută nouă—întoarcerea la Eden. “Râul vieții” va curge prin mijlocul sfintei cetăți. Aici este un frumos simbol pentru tot ceea ce este reînviator și proaspăt, care aduce bucurie vieții. “Pomul vieții” se află pe ambele părți ale râului. Acest pom produce roadele sale de douăsprezece ori, roade care se coc întotdeauna la timp, în fiecare anotimp separat și din abundență. Pomul vieții a fost numit astfel pentru că roadele sale sunt singurul tip care conțin toate elementele necesare perpetuării vieții. Frunzele acestui pom au proprietăți dătătoare de viață.

Nu va mai fi mare: Oceanele și râurile ocupă trei sferturi din suprafața pământului. Nu aceeași va fi situația pe Noul Pământ. Aici mai suntem învățați un lucru, și anume că pe Noul Pământ nu va mai fi nimic care să despartă pe locuitorii săi.

Nu vor mai fi lacrimi: Singurul mod efectiv de a șterge orice lacrimă este acela de a șterge orice cauză a lacrimii. În acest fel va șterge Dumnezeu “orice lacrimă” din ochii lor. El va înlătura orice cauză a plânsului din cetatea cerească: “nu se va mai auzi ... glasul plânsetelor, nici glasul țipetelor.” Isaia 65:19.

Nu va mai fi durere: Textul acesta nu poate fi adevărat dacă doctrina focului celui veșnic este adevărată; căci asta ar însemna să existe o continuă durere undeva în acest univers.

Nu va mai fi moarte: Acest fapt implică realitatea morții. De la momentul în care cei răi vor experimenta moartea a doua nu va mai fi moarte.

Nu va mai fi blestem: Nu va mai fi nevoie ca omul să-și duc viața în “sudoarea frunții”, căci acolo nu va mai fi blestem. Blestemul va fi înlăturat atunci când nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Satana a adus blestemul, iar atunci când el va muri, va dispărea și blestemul odată cu el.

22:6-21

Epilogul: Această secțiune include ultima fericire (22:14). Cartea Apocalipsa conține șapte binecuvântări laolaltă. Cea de-a șaptea ne atrage atenția asupra importanței ascultării. Ascultarea este pașaportul pentru cetatea cerească și pentru împărăția slavei. Prin neascultare și-a pierdut omul dreptul de acces la pomul vieții și la Paradisul primar. Ascultarea este una dintre caracteristicile tuturor sfinților din toate timpurile, dar mai ales ale celor care așteaptă revenirea lui Isus. Vezi Apocalipsa 12:17; 14:12.

Avertizarea finală: În v.18 și 19 găsim una dintre cele mai teribile avertizări/amenințări din întreaga Scriptură. Și una care nu doar accentuează importanța acestei cărți, ci și avertizează cu privire la pervertirea adevărilor descoperite în ea. Blestemul de avertizare îi include pe aceia care în mod voit micșorează importanța, deviază sensul, aplică eronat sau chiar resping

descoperirile acestei cărți. Cât de important este deci în ochii lui Dumnezeu, cât de necesară este o instruire dreaptă a poporului lui Dumnezeu, cât de vitală este pentru o adevărată credință și speranță creștină corectitudinea interpretărilor Apocalipsei.

Făgăduința finală: Isus a spus: “Eu vin curând”. La capătul acestui studiu din minunata carte a Scripturii, cum vom putea oare răspunde altfel decât: “Amin, vino Doamne Isuse!”